

Het Cometa-rapport (1999)

***UFO's en Landsverdediging.
Waarop moeten wij voorbereid zijn?***

*Vertaling: Paul Remeysen voor ufowijzer november 2004
Met dank aan ELRIC65 die ons dit machtige dossier doorstuurde.*

Het Cometa-rapport is het resultaat van een belangrijk Frans wetenschappelijk onderzoek naar het UFO-fenomeen.

De conclusies werden in 1999 gepubliceerd en daarna, zoals gewoonlijk kun je wel zeggen, doodgezwegen en genegeerd. Eigenlijk is dat een

schandaal, want wetenschappers roepen wel om bewijs inzake het UFO-fenomeen, maar zodra dat wordt aangedragen geeft men niet thuis. Ook de media hebben verzaakt er aandacht aan te besteden en zijn afgegaan op de bewering van professionele debunkers dat het rapport niets aantoonde. Dat dat een grove leugen is, wordt wel duidelijk als je de moeite neemt het te lezen. Maar ach, dat kost tijd en de media hebben daarvan –in hun haast om zoveel mogelijk slaapverwekkende programma's en artikelen te brengen– niet zo heel veel in huis.

COMETA is een genootschap onderworpen aan de wet van 1 juli 1901, en voorgezeten door generaal Denis Letty.

Vrijwel het voltallig ledenkorps draagt, of heeft dat gedaan, grote verantwoordelijkheden in de landsverdediging, de industrie, het onderzoek of het onderwijs.

In samenwerking met de Vereniging der Auditeurs van het Institut des Hautes Etudes de Défense Nationale (IHEDN, of het Instituut der Hogere Studies voor Landsverdediging) heeft COMETA, na 3 jaar arbeid, zijn rapport gepubliceerd, en er kopieën van ter hand gesteld aan de President van de Republiek, evenals aan de Eerste Minister.

Dit rapport besluit tot "de quasi-zekere fysische realiteit van totaal onbekende vliegende voorwerpen..". Het presenteert ook de hypothese van "buitenaardse bezoekers". Het eindigt met 6 aanbevelingen, die aansturen op versterking en uitbreiding van de studie der UFO's.

Een aantal leden van COMETA:

M. Michel Algrin,	doctor van staat in Politieke Wetenschappen, en advocaat aan het Hof,
M. Pierre Bescon,	generaal ingenieur der bewapening,
M. Denis Blancher,	hoofdcommissaris van de nationale politie bij de minister van binnenlandse zaken,
M. Jean Dunglas,	dokter-ingenieur, ere-algemeen ingenieur van landschappen, waters en bossen,
M. Bruno Le Moine,	generaal van de landmacht,
Mme. Françoise Lépine,	van de onderzoeksstichting voor landsverdediging,
M. Christian Marchal,	hoofdingenieur der Mijnen, directeur der onderzoeken door ONERA,
M. Marc Merlo,	admiraal,
M. Alain Orszag,	staatsdokter in de Fysica, hoofdingenieur der bewapening.

Aan deze studie werkten ook mee:

M. Jean-Jacques Velasco,	verantwoordelijke van de SEPRA,
M. François Louange,	algemeen directeur van de maatschappij Fleximage,
Mhn. Jean-Charles Duboc,	
Jean-Pierre Fartek,	
René Giraud,	militaire en burgerpiloten,
M. Edmond Campagnac,	gewezen technisch directeur van Air France in Tananarive,
M. Michel Perrier,	eskadronschef van de nationale Gendarmerie,
M. Soun,	lid van de algemene directie der Burgerluchtvaart,
M. Joseph Domange,	generaal van de Luchtmacht,

algemeen afgevaardigde der uitgevers van het IHEDN.

Een samenvatting, door het IHEDN zelf, van het rapport COMETA:

COMETA is een genootschap dat ex-auditeurs van het IHEDN hergroepeert, en dat wordt voorgezeten door Denis Letty, generaal van de luchtmacht. Het rapport COMETA herneemt een reeks verzamelde getuigenissen over het optreden van vreemde fenomenen, zowel in Frankrijk als wereldwijd. Daaruit leiden de auteurs van het rapport af dat "de buitenaardse hypothese wetenschappelijk veruit de beste is. Zij is zeker niet categoriek bewezen, maar er bestaan in haar voordeel sterke vermoedens; en als zij exact blijkt te zijn, dan heeft zij zwaarwichtige consequenties."

Zelfs al stellen de auteurs: "Tot op heden bestaat er (zeker officieel) geen enkel ongeval, en a fortiori geen enkele vijandige actie, die zonder twijfel aan een UFO kan worden toegeschreven.", toch menen zij dat het koppig voortduren van het fenomeen aanleiding zou moeten zijn tot "overwegingen aangaande de strategische, politieke en religieuze consequenties, die een eventuele bevestiging van die hypothese met zich mee zou brengen."

In zijn bijdrage aan het dossier benadrukt generaal Bernard Norlain, ex-directeur van het IHEDN: "Er stellen zich concrete problemen, die een antwoord verlangen in de vorm van daden."

foto's:

- kaft: Cyril Almera, <http://cyril.almeras.free.fr>
pagina 6: Interacting Spiral Galaxies NGC 2207 and IC 2163
met dank aan Nasa Stsi
pagina 8: Hubble's Sharpest View of the Orion Nebula
met dank aan Nasa Stsi
pagina 33: Eagle Nebula (M16) Pillar Detail: Portion of Top
met dank aan Nasa Stsi
pagina 60: Bubble nebula (NGC 7635)
met dank aan Nasa Stsi
pagina 88: infant stars in nearby galaxy
met dank aan Nasa/Es

Vormgeving: Catoetje voor Ufoplaza en Ufowijzer

Inhoud

Inleiding	7
Deel I: Feiten en Getuigenissen	
Hst 1: Getuigenissen van Franse piloten	9
Hst 2: Luchtwarnemingen wereldwijd	13
Hst 3: Waarnemingen vanop de grond.....	22
Hst 4: Directe ontmoetingen ('Close encounters') in Frankrijk.....	25
Hst 5: Voorbeelden van niet-klassieke verklaringen der fenomenen	29
Deel II: Hoever staat onze Kennis	
Hst 6: Organisatie van het onderzoek in Frankrijk.....	33
Hst 7: Methode en resultaten van de GEPAN/SEPR.....	38
Hst 8: UFO: hypothesen en pogingen om een model te ontwikkelen	43
Hst 9: Organisatie van het onderzoek in het buitenland.....	53
Deel III: UFO's en Landsverdediging	
Hst 10: Strategische vooruitzichten	61
Hst 11: Implicaties voor de luchtvaart	67
Hst 12: Implicaties voor wetenschap en techniek	71
Hst 13: Implicaties voor politiek en godsdienst	73
Hst 14: Implicaties voor de media	82
Deel IV: Annex	
1: Opsporingen met radar in Frankrijk.....	89
2: Observaties door astronomen	90
3: Leven in het heelal.....	91
4: Het koloniseren van de ruimte.....	92
5: De zaak Roswell – De desinformatie.....	94
6: Het fenomeen 'UFO' tot in de oudheid –stukjes chronologie	99
7: Diverse psychologische, sociologische en politieke aspecten van het UFO-fenomeen	103

The background of the slide is a deep space image showing two large spiral galaxies in the process of interacting. The galaxies are filled with stars and dust, with bright yellowish-white cores. The background is dark with scattered stars of various colors.

Inleiding

*“Om maar meteen alle twijfel te bannen
Het fenomeen blijft bestaan en het aantal
waarnemingen dat absoluut onverklaarbaar blijft,
ondanks een overvloed aan details en gegevens,
stijgt overal ter wereld”*

In 1976 heeft een comité van het Instituut voor Hogere Studies der Landsverdediging (IHEDN, of Institut des Hautes Etudes de Défense Nationale), voorgezeten door generaal Blanchard van de Gendarmerie Nationale, het dossier geopend van de niet-geïdentificeerde vliegende voorwerpen. Het doel hiervan was voorstellen te formuleren om het opsporen en het verzamelen van data over die fenomenen te organiseren. Dit doel werd bereikt, want de aanbevelingen van het comité werden in daden omgezet door de oprichting van de Groep ter Studie der Niet-geïdentificeerde Lucht-ruimtelijke Fenomenen (GEPAN, of Groupe d'Etudes des Phénomènes Aérospatiaux Non-identifiés), de voorloper van de huidige Dienst voor Onderzoek der Fenomenen bij de Terugkeer in de Dampkring (SEPRA, of Service d'Expertise des Phénomènes de Rentrée Atmosphérique), die ressorteert onder het Nationaal Centrum voor Ruimteonderzoek (CNES, of Centre National d'Etudes Spatiales) en die met dit dossier belast is. Na 20 jaar leek het ons nuttig een balans op te maken van wat wij geleerd hebben uit die waarnemingen, te meer omdat het grote publiek er in toenemende mate in geïnteresseerd is en blijkbaar ook steeds meer overtuigd raakt van de buitenaardse oorsprong der UFO's. Men hoeft slechts te letten op het aantal films en Tv-uitzendingen die over dit onderwerp handelen. Uit taalkundige luiheid gebruiken wij consequent de populaire term UFO (Unidentified Flying Object) [In het Frans natuurlijk OVNI (Object Volant Non-Identifié)] in plaats van het meer wetenschappelijke PAN (Phénomène Aérospatial Non-identifié, of niet-geïdentificeerd lucht-ruimtelijk fenomeen).

Waarnemingen op de grond zelf, zoals bv. die in Trans-en-Provence (1981), werden het onderwerp van gedetailleerde studies, die bewezen dat daar wel degelijk 'iets' geland en een tijd blijven staan was. Burgerlijke zowel als militaire piloten hebben aangrijpende ooggetuigenverslagen aangedragen, vaak nog versterkt door registraties op radar, zoals onlangs nog in Frankrijk. Geconfronteerd met de afwezigheid van enig betrouwbaar bewijs voor de herkomst van die fenomenen stijgt onze nood aan duidelijkheid.

Het eerste deel van dit rapport wijden wij geheel aan een aantal bijzonder opvallende waarnemingen in Frankrijk en daarbuiten.

Het tweede deel verduidelijkt eerst de huidige organisatie van het onderzoek naar die fenomenen in Frankrijk en elders; daarna trekken wij de aandacht op het werk van wetenschappers uit heel de wereld die zich aan UFO's interesseren en die, zoals we zullen zien, verklaringen voorstellen die deels berusten op de gekende wetten van de fysica. Enkele daarvan (zoals systemen van aandrijving of niet-kwetsende wapens) zijn mogelijk op korte, middellange of lange termijn ook hier te realiseren. Wij zullen in parade alle belangrijke voorgestelde verklaringen nalopen en vooral letten op diegene die stroken met de huidige stand van de wetenschap, gaande van geheime motoren tot buitenaardse manifestaties.

Het UFO-fenomeen belangt in bredere zin ook Landsverdediging aan en lokt daarom een aantal maatregelen uit die wij in het derde en laatste deel zullen ontleden:

- Voldoende informatie voor militaire en burgerpiloten in de vorm van een geschikte gedragscode bij een eventuele ontmoeting en meer algemeen, ook voor het grote publiek en de gezagdragers.
- Een uitbreiding der activiteiten van de SEPRA (zie boven) en een promotie van complementaire wetenschappelijke activiteiten zoals waakzaamheid en onderzoek.
- Een bezinning over de strategische, politieke en religieuze gevolgen die een eventuele bevestiging van de buitenaardse hypothese met zich mee zou brengen; een hypothese die men van nu af aan maar beter haar adjectief 'bizar' kan ontnemen.

Deel 1: Feiten en getuigenissen

Voordat wij verder gaan lijkt het ons interessant u enkele feiten en getuigenissen voor te stellen, die elk afzonderlijk reeds de diepgaande studie wettigen die wij hierna uiteenzetten. Dit zijn:

- Drie getuigenissen van Franse militaire en burgerpiloten over confrontaties met UFO's in de vlucht. Vijf gevallen wereldwijd van lucht-luchtwaarneming van eerste orde.
- Drie gevallen van waarneming vanop de grond.
- Vier gevallen van directe ontmoeting (zgn. 'close encounters') in Frankrijk.

Dit zijn slechts enkele voorbeelden, gekozen uit honderden gevallen wereldwijd tijdens de laatste decaden, die als 'opmerkelijk' beschouwd worden omdat ze geloofwaardig en goed gedocumenteerd zijn. Geen van deze gevallen werd opgehelderd, daar waar onderzoek meestal toelaat de herkomst te bepalen van de fenomenen die getuigen gezien hebben. Wij geven van dat laatste 2 frappante voorbeelden.

Hoofdstuk 1: Getuigenissen Van Franse Piloten

Voor het comité zijn drie Franse piloten komen getuigen over hun confrontatie in volle vlucht met UFO's. Hun getuigenissen zijn des te interessanter omdat zij zelf deel uitmaken van de luchtvaartwereld en fenomenen in de lucht dus beter kunnen evalueren.

1.1 M. Giraud, piloot van een Mirage IV (7 maart 1977)

Men heeft het verloop van dit incident gereconstrueerd aan de hand van de radiocontacten tussen de piloot en de controletoeren, die, volgens de geldende procedures in alle controlecentra, systematisch opgenomen en een zekere tijd bewaard worden.

Het incident vond plaats op 7 maart 1977 rond 21h 00 lokale tijd, ter hoogte van Dijon, toen een Mirage IV na een nachtvlucht op de automatische piloot terugvloog naar Luxeuil. De kruishoogte is 9600 m, de snelheid bedraagt 0,9 Mach en de vluchtomstandigheden zijn uitstekend. De piloot Hervé Giraud (P) en zijn navigator (N) bemerken "op 3 uur" van hun vliegtuig (een uurcode die door militairen vaak gebruikt wordt om richtingen aan te wijzen. 12 u is recht voor; 3 u is vol rechts, enz. Vert.) en op gelijke hoogte een zeer heldere lichtschijs, wiens koers tot een botsing moet leiden en die zeer snel nadert. Vanaf nu in dit betoog noemen we dit licht "aanvaller" (A1).

P contacteert het militaire radarstation van Contrexéville dat hen in 'beeld' heeft en vraagt of zij radarcontact hebben met een vliegtuig dat op hen afkomt. Want P en N denken beiden dat het een onderscheppingsvliegtuig van de luchtmacht (defensie) is, dat, zoals vaak als oefening gebeurt, hen tracht te onderscheppen, om hen dan te identificeren met zijn krachtige schijnwerper. De controleur (C) van de radarpost heeft geen enkel overeenkomstig radarcontact op zijn scherm en antwoordt dus negatief, maar dan vraagt hij de beide piloten hun zuurstoftoevoer te checken. Dit is een klassieke hulpprocedure, want het is bekend dat een zuurstofdefect of -tekort hallucinaties kan uitlokken. Maar het feit dat C die vraag stelde, bewijst dat hij uiterst verbaasd was over de vraag van de bemanning.

Daar A1 nog steeds op koers ligt richting Mirage, zet P een bocht naar rechts in, richting A1. Maar hij moet die bocht steeds korter trekken (tot een hoekversnelling van 3 à 4g), om visueel contact te kunnen houden met A1 en om deze te beletten zich in zijn spoor te nestelen. Desondanks lukt het A1 toch om achter P te komen. Hij installeert zich naar schatting 1500 m achter de Mirage. Daarop werpt P zijn bocht om naar links, om het visueel contact met A1 te herstellen. Hij ziet nog net hoe de lichtschijs zich met zeer grote snelheid verijdert op een koers "11 uur".

P hervat de koers naar Luxeuil. Maar zowat 45 seconden later voelt hij zich naar zijn eigen zeggen 'begluurd' en hij zegt tegen N: "Je zal zien, dat komt terug!" En inderdaad, een identieke lichtschijs (die we A2 noemen) verschijnt op "3 uur". Dan zet P een uiterst scherpe bocht in (6,5g), om zijn toestel te verlossen van iets dat hij vanaf nu beschouwt als een reële bedreiging. Het licht volgt zijn bewegingen om zich tenslotte te installeren in zijn achtersector, naar schatting 2000 meter achter de Mirage. Zoals even tevoren gooit P opnieuw zijn bocht om en ziet het licht op dezelfde manier verdwijnen als voordien. Ook van A2 heeft C geen radarbeeld op zijn scherm.

P en N hernemen hun normale koers en kunnen verder ongehinderd terugkeren naar hun basis in Luxeuil. Tot zover de feiten.

Hoofdstuk 1: Getuigenissen Van Franse Piloten

Twee punten verdienen bijzondere aandacht:

- Alleen een gevechtsvliegtuig had zich kunnen gedragen zoals A1 en A2 wat betreft snelheid en wendbaarheid. Maar dan had C een duidelijke echo van dat vliegtuig op radar moeten hebben, zeker op die hoogte en des te beter zichtbaar omdat er geen enkel ander verkeer was in de buurt van de Mirage IV.
- Rekening houdende met de klaarblijkelijke bewegingen van A1 en A2 (en los van de vraag of dit nu 1 of 2 toestellen waren), kan hun snelheid alleen maar supersonisch geweest zijn. In het geval van gevechtsvliegtuigen had dit op de grond moeten zorgen voor de bekende zware knal door de geluidsmuur en des te meer daar de schokgolf gefocuseerd werd door de bocht. (Bij supersonisch genomen bochten komen de schokgolven van de geluidsbarrière des te erger samen in het middelpunt van de fictieve cirkel waar de bocht een deel van is. Vert.) Bovendien was het nacht en dus stil op de grond. Nochtans is er in de streek op dat ogenblik geen enkel bijzonder geluid waargenomen.

1.2 Getuigenis van een jachtpiloot (3 maart 1976)

Deze piloot (P) wenste eerst anoniem te blijven en wat volgt komt uit de schriftelijke verklaring die hij ons heeft toegestuurd. Achteraf heeft hij zich toch bekendgemaakt; het is kolonel Claude Bosc.

Op 3 maart 1976 voert P, die op dat moment leerling-jachtpiloot is aan de luchtvaartschool van Tours, een solo-nachtvlucht uit met een oefenvliegtuig type T-33. Zijn opdracht is een navigatieoefening op 6000 m hoogte, op een traject dat loopt langs de lijn Rennes-Nantes-Poitiers, met tenslotte een landing in Tours. Meerdere toestellen nemen deel aan dezelfde oefening, met een interval van 5 min. De nacht is donker maar zonder wolken en de steden op het bedoelde parcours tekenen zich zeer duidelijk af. De zichtbaarheid bedraagt meer dan 100 km.

Tijdens deze gestabiliseerde vlucht op 6000 m hoogte, met een constante snelheid van 460 km/u, bemerkt P recht vooruit en zeer veraf (op de limiet van de zichtbaarheid) iets waarvan hij eerst denkt dat het een groene lichtkogel is. Maar binnen 1 à 2 sec. stijgt deze 'fusée' 1500 m boven P's eigen vluchthoogte uit en begint dan terug te dalen in P's richting. Zij nadert met duizelingwekkende snelheid op een koers die een botsing belooft, en haar licht 'vult' heel de voorruit van de cockpit.

T33

Mirage IV

Hoofdstuk 1: Getuigenissen Van Franse Piloten

In de mening dat een botsing onvermijdelijk is, laat P in een soort zelfbeschermings-reflex de stuurknuppel los en kruist de armen voor zijn gezicht. Heel zijn toestel is omgeven door een intens groen, fosforescerend licht. P bemerkt in het groene geheel een bol of 'sfeer' (S), die op het allerlaatste moment zijn vliegtuig ontwijkt en in een fractie van een seconde rakelings over zijn rechtervleugel heen schiet.

Achteraf herinnert P zich de volgende details van het incident:

- is niet heel groot, slechts 1 tot 2 meter doorsnede.
- heeft een staart, zoals een komeet, en die is ook groen fluorescerend.
- De kern van S bestaat uit zeer hevig wit licht, vergelijkbaar met de intensiteit van een flitslamp.
- De volledige waarneming heeft nog geen 5 sec geduurd.

P was erg geschokt door dit fenomeen. Hij meldde het aan de verantwoordelijke van de radarpost die op de grond de gehele missie controleerde. Maar op het radarscherm had men geen enkele registratie gezien. Na afloop van de oefening verklaarden 2 andere piloten, die hetzelfde parcours afgelegd hadden, dat ze hetzelfde fenomeen gezien hadden, maar dan van op afstand.

1.3 Air France vlucht AF 3532 (28 jan 1994)

Jean-Charles Duboc (P), boordcommandant van de Air France-vlucht AF 3532, verzorgt op 28 jan 1994 de verbinding tussen Nice en Londen, bijgestaan door de co-pilote Valérie Chauffour (CP).

Bij ideale weersomstandigheden en op een kruishoogte van 11.900 m, overvliegen zij om 13u14 Coulommiers in het departement Seine-et-Marne, als de hoofdsteward, die toevallig even in de cockpit is, hen wijst op een fenomeen dat hijzelf voor een meteorologische ballon houdt. CP sluit zich daar onmiddellijk bij aan, maar als P op zijn beurt het voorwerp ziet denkt hij eerst aan een vliegtuig dat in een bocht hangt met 45' zijdelingse helling [Denkelijk moet dit 45° (graden) zijn. Want 45' (hoekminuten) of nauwelijks driekwart van 1 graad helling is op die afstand absoluut onzichtbaar. Vert]. Even later zijn ze echter alledrie overtuigd dat het geziene voorwerp op niets lijkt dat zij kennen.

De uitstekende zichtbaarheid en de aanwezigheid van altocumulusbewolking als maatstaf, laten P toe het fenomeen te lokaliseren op een hoogte van 10.500 m en op een afstand van ongeveer 50 km. Rekening houdend met de diameter die de 'machine' zelfs van zover nog heeft, besluiten zij dat ze uitgesproken groot moet zijn. Treffend is dat de machine blijkbaar van vorm en kleur verandert. Eerst lijkt ze op een bruine klok, vervormt zich dan tot een kastanjebruine lensvormige schijf, om tenslotte links van hun toestel ogenblikkelijk te verdwijnen, als was ze van de éne seconde op de andere onzichtbaar geworden.

Hoofdstuk 1: Getuigenissen Van Franse Piloten

P brengt verslag uit aan de controlepost der luchtvaartnavigatie in Reims, die niet op de hoogte is van de aanwezigheid van welk vliegend toestel dan ook in die omgeving. Nochtans brengt Reims, volgens de bestaande procedures, het Centrum der Operaties van de Luchtverdediging (CODA) in Taverny op de hoogte van de waarnemingen van de genoemde bemanning.

De controlepost draagt P ook op om vanaf zijn landing de procedure "Airmiss" te volgen. (Geen verklaring van de term in de tekst. Vert.). CODA heeft namelijk inderdaad een radarspoor opgepikt, aangegeven door de controlepost van Cinq-Mars-la-Pile, dat qua tijd en plaats overeenkomt met het waargenomen fenomeen. Dit spoor, dat gedurende 50 sec werd geregistreerd, kruiste inderdaad het traject van vlucht AF 3532 en komt met geen enkel aangevraagd vluchtschema overeen. Daarbij is het belangrijk dat exact op het ogenblik waarop het voorwerp voor de bemanning 'onzichtbaar' werd, het spoor ook van het radarscherm verdween.

Onderzoek door CODA maakt het mogelijk om de hypothese van de weerballon meteen uit te sluiten en bovendien om de juiste afstand tussen de kruisende trajecten exact te meten. Daaruit valt de grootte van het raadselachtige toestel te berekenen: ongeveer 250 m lang.

Men moet bedenken dat het regionaal centrum Noord van de Franse luchtvaart (CRNA) 3000 bewegingen per dag behandelt en in de laatste 7 jaar toch maar 3 raadselachtige gevallen heeft doorgegeven. Eén van die drie is vlucht AF 3532.

Hoofdstuk 2: Luchtwaarnemingen Wereldwijd

We kunnen best even preciseren dat luchtwaarnemingen gedefiniëerd worden als waarnemingen gedaan vanop “luchtschepen”, vliegende toestellen van welke aard dan ook, zelfs een valscherp. Dit hoofdstuk beschrijft 5 belangwekkende voorvallen op verschillende plaatsen ter wereld, die het onderwerp werden van een officieel onderzoek door de lokale autoriteiten. In 4 van die gevallen werden voorwerpen zowel visueel waargenomen als door radar. In het vijfde werd de waarneming gedaan door talrijke onafhankelijke getuigen.

2.1 Lakenheath, Verenigd Koninkrijk (13-14 aug 1965)

De twee militaire bases Lakenheath en Bentwaters, die gezamenlijk gebruikt worden door de USAF en de RAF, liggen in de omgeving van Cambridge, de eerste 30 km ten noordoosten, de tweede ten westen op de kust.

De onbekende vliegende voorwerpen die deze beide bases op hun radar volgden in de nacht van 13 op 14 augustus 1965, zijn officieel tot “onbekend” uitgeroepen door een rapport van de commissie Condon die belast was met het evalueren van alles wat de Amerikaanse luchtmacht ivm. UFO's had gedaan (zie hst 9), en die haar rapport publiceerde in 1969.

Het tijdschrift “Astronautics and Aeronautics” publiceerde in september 1971 een studie over het voorval van de hand van Thayer, de radarexpert van de commissie Condon. Hiervoor steunde deze deels op [hier ontbreekt minstens de helft van een woord, of misschien nog iets meer; denkelijk “de studie” Vert.] gepresenteerd in 1969 door James Mac Donald, professor in de fysica van de dampkring.

Philipp Klass

Wij herinneren het publiek eraan dat Philipp Klass, redacteur van het magazine “Aviation Week and Space Technology” bij herhaling, en vooral in 1976, getracht heeft de vorige studies te bekritisieren en de feiten af te zwakken tot een reeks banale gebeurtenissen (meteorieten, anomalieën in de doorseining van de radar, enz.).

De feiten zelf begonnen op de basis van Bentwaters, en werden tussen 21 en 22 uur al voorafgegaan door ongebruikelijke waarnemingen op hun radar die alles wat nadert observeert. Maar daar gaan we niet verder op in.

Het verloop was als volgt: Om 22u55 registreert de radar een onbekend object dat zich van oost naar west verplaatst, dwars over de basis heen. Ondanks tegenwind die vrijwel pal op kop staat, gebeurt dit met een snelheid van klaarblijkelijk 2000 tot 4000 mijl per uur (mph), zegge 3200 à 6400 km/u. Nergens wordt een knal van de geluidsbarrière gesignaleerd. Het personeel van de controletoren te Bentwaters zegt op datzelfde moment een fel licht gezien te hebben dat over het terrein vloog van oost naar west “met een formidabele snelheid”, op een geschatte hoogte van 1200 m. Tegelijkertijd vliegt er een piloot met een militair transportvliegtuig op 1200 m boven de basis. Hij verklaart dat een verblindend licht onder zijn toestel is doorgeschoten van oost naar west “met een enorme snelheid”. De beide getuigenissen bevestigen de radargegevens en ze versterken elkaar.

Hoofdstuk 2: Luchtwaarnemingen Wereldwijd

De radaroperator van Bentwaters stuurt deze eensluitende waarnemingen (van radar en visueel) door aan de kwartiermeester van het centrum voor radarcontrole van het luchtverkeer in Lakenheath, een Amerikaans onderofficier aan wie wij een behoorlijk gedetailleerd verslag te danken hebben van deze observaties en ook van degene die nog zullen volgen. Deze O.O. (intussen op pensioen) stuurt zijn verslag in 1968 door naar de commissie Condon. Het is coherent en niet (tenzij op enkele détails) in tegenspraak met de documenten uit het "Blue Book" dat de USAF over die nacht samenstelt. In het "Blue Book" zitten

ondermeer de reglementaire telex die Lakenheath onmiddellijk aan het Blue Book-team heeft doorgestuurd en het rapport over de feiten, dat de Amerikaanse kapitein Halt, inlichtingsofficier te Bentwaters, twee weken later aan hetzelfde team bezorgt.

Na ontvangst van de waarnemingen uit Bentwaters alarmeert de kwartiermeester van Lakenheath zijn radaroperators. Eén van deze mensen ontdekt een stationair object op 40 km Z.-W. van de basis, vrijwel in de as van het traject gevolgd door het eerste supersonisch object om 22u55. De kwartiermeester contacteert de naderingsradar van Lakenheath die de waarneming bevestigt. Plotseling zien de radarwaarnemers van het controlecentrum voor het luchtverkeer het vreemde object zonder tijdsverloop overschakelen van immobiliteit naar beweging tegen 600 à 950 km/u. *(Door het vervolg heb ik een vermoeden dat er hier een schrijffout staat in de Franse tekst en dat men bedoelt: 900 à 950 km. Vert)*

De kwartiermeester verwittigt de commandant van de basis. Het object verandert meermaals van richting en beschrijft segmenten naar rechts die variëren van 13 tot 30 km, onderbroken door haltes die 3 tot 6 min duren. Telkens verandert de snelheid van een waarde nul naar een waarde van zowat 950 km/u (en terug) zonder overgang! Visuele waarnemingen vanop de grond bevestigen zowel de hoge snelheden als de verstommende acceleraties. De reglementair naar Lakenheath gestuurde telex besluit: "Het feit dat de sterke versnellingen en de bruuske haltes van het object vastgesteld werden door de radar èn visueel vanop de grond, geeft aan het rapport een geloofwaardigheid die vrijwel zekerheid is. Wij geloven niet dat zulke waarnemingen veroorzaakt kunnen worden door welk meteorologisch of astronomisch fenomeen dan ook."

Na 30-45 min stuurt de RAF er een nacht-jachtvliegtuig, een Venom met 2 plaatsen, op uit om het object te achtervolgen. Het centrum voor radarcontrole van het luchtverkeer in Lakenheath gidst het toestel naar het object, dat zich nu 10 km ten oosten van de basis bevindt. De piloot krijgt zijn doel visueel in zicht en op zijn radar –maar raakt het weer kwijt. Het centrum gidst hem nu naar een punt 16 km oost van Lakenheath, waar de piloot zijn doel terugvindt (hij zegt: "mijn mitrailleurs staan op hem gefixeerd"), maar het even later weer verliest.

Maar de radar is blijven kijken en verwittigt de piloot dat het object met een vlugge manoeuvre nu achter zijn rug zit en hem van kortbij volgt.

De piloot bevestigt dit bericht. Onder de 'ogen' van de radar probeert de piloot nu 10 min lang alles wat hij kan om terug achter het object te komen (loodrecht stijgen, duikvluchten, doorlopende bochten, ...) –tevergeefs. Volgens de radar op de grond volgt de UFO hem moeiteloos op dezelfde korte afstand.

Hoofdstuk 2: Luchtwaarnemingen Wereldwijd

Tenslotte raakt de piloot door zijn brandstof heen en moet terug naar zijn basis, waarbij hij opnieuw vraagt of de UFO er nog steeds is. Die is er inderdaad, maar plotseling blijft die stilhangen. De radar ziet hem een paar kleine 'sprongetjes' maken, waarna hij naar het noorden verdwijnt tegen de gebruikelijke 950 km/u. Rond 3u30 verdwijnt hij uit het bereik van de radar.

Een tweede Venom, die was uitgestuurd om de eerste af te lossen, moet al heel snel terugkeren wegens verschillende mechanische defecten, zonder zijn doel gezien te hebben.

In het tijdschrift "Astronautics and Aeronautics" besluit Thayer zijn artikel als volgt: "Als men let op de hoge geloofwaardigheid van de informatie, de coherentie en continuïteit van de verslagen en ook op hun hoog gehalte aan 'vreemdheid', dan is dit UFO-verhaal zeker één der meest verontrustende tot op heden."

2.2 Het vliegtuig RB-47 in de USA (17 juli 1957)

Dit geval, dat in het Condon-rapport eveneens te boek staat als "niet geïdentificeerd", wordt al 40 jaar lang intensief onderzocht. De fysicus James Mac Donald heeft de resultaten van een eigen onderzoek in 1971 gepubliceerd in het tijdschrift "Astronautics and Aeronautics". Daarop heeft de hiervoor reeds genoemde journalist (en beroeps debunker. Vert.) Philipp Klass zich uitgesloofd om een belabberde, minimaliserende interpretatie van de feiten te verspreiden (in 1976), die vanaf het eerste woord betwistbaar is. Deze visie werd eind 1997 wat betreft de essentie over heel de lijn weerlegd na een diepgaande enquête, verrat in een memorandum van Brad Sparks, specialist in ruimtevaarttechnieken.

Hierna volgen de belangrijkste feiten van het gebeuren, waarbij een lichtend, niet-geïdentificeerd vliegend voorwerp ontdekt werd. Ditmaal gebeurde dat niet alleen visueel en op radar, maar bovendien door de registratie van microgolven die door de UFO werden uitgezonden.

De RB-47 was een bommenwerper waarvan het bommenruim was omgebouwd. Er was accommodatie ingebouwd voor drie officieren met elk de nodige apparatuur om de straling van grondradars op te sporen, met hun richting en azimut, maar niet hun afstand of de aard van hun signalen. In het midden-zuiden van de USA, waar het vliegtuig die dag een oefenvlucht uitvoerde, liggen talrijke radarstations die signalen uitzenden op verschillende golflengten rond 3000 MHz en met pulsaties van 1 μ sec (microseconde) lang, telkens om de 600 μ sec. Deze radars zwiepen 4x per minuut de hele horizon af. Drie andere officieren (piloot, co-piloot en navigator) bevonden zich in de cockpit en konden daarom naar buiten kijken. Alle zes de officieren zijn in 1969 door Mac Donald ondervraagd. Zie hier hun verhaal.

Hoofdstuk 2: Luchtwaarnemingen Wereldwijd

Het eerste incident gebeurde denkkelijk rond 9u30 Universele Tijd (3u30 lokale tijd) boven de Mississippi toen het vliegtuig van boven de Golf van Mexico terugkeerde naar het noorden en de kust bereikte iets ten oosten van de Mississippidelta, met een kruissnelheid van 0,75 Mach. Kapitein Mac Clure ontdekte toen een spot op zijn scherm die wees op een bron van pulserende microgolven gesitueerd rechts achter de RB-47 (in de richting "5 uur"). Deze 'bron' haalde hun vliegtuig zeer snel in, stak het voorbij, draaide er omheen en verdween weer links achter (in een richting tussen "6 en 9 uur"). Deze bron was dus in de lucht transporteerbaar, en vloog supersonisch.

Mac Clure noteerde de karakteristieken van het signaal: die waren dezelfde als die van de vernoemde radars op de grond, behalve de duur van de impulsen, die bedroeg 2 μ sec. Mac Clure gaf dit incident niet meteen door, in de veronderstelling dat er misschien iets schortte aan zijn elektronica. Want zoals ook Klass schrijft: in die tijd bestond er noch in de USA, noch in de USSR een supersonisch vliegtuig dat groot genoeg was om een radar te vervoeren die een signaal kon uitzenden zoals beschreven.

Deze bron was dus in de lucht transporteerbaar, en vloog supersonisch.

Het volgende incident vond plaats om 10u10 UT in Louisiana, toen commandant Chase (de piloot) en kapitein Mac Coyd (de co-piloot) een intens blauw-wit licht zagen, dat uit de richting "11 uur" op hen af kwam, vervolgens van links naar rechts over hen heen 'sprong', om tenslotte te verdwijnen in de richting "2 uur". Klass heeft aangetoond dat dit object misschien een optische illusie was, veroorzaakt door het traject van een meteoriet. Maar op het moment zelf vroegen Chase en Mac Coyd zich alleen af of ze niet met een UFO te maken hadden.

Toen Mac Clure hen bezig hoorde, dacht hij terug aan zijn eigen waarneming daarvoor, en zocht hij een gelijkaardig signaal als dat vorige. Hij vond zo'n identiek signaal om 10u30 UT, dat, toeval of niet, uit de richting "2 uur" kwam. Het signaal werd bevestigd door kapitein Provenzano, wiens detector eveneens werkte op golflengten rond de 3000 MHz. Dit signaal kon niet afkomstig zijn van een vaste radar, want de richting "2 uur" bleef minutenlang constant, hoewel hun vliegtuig gewoon zijn westelijke koers bleef volgen. Intussen kwamen zij boven Texas en daarna binnen bereik van de radarpost Utah (niet de staat), vlak bij Dallas. De bemanning bracht verslag uit aan Utah, die daarop het vliegtuig op het scherm kreeg tezamen met een ander object dat een constante afstand van 18 km bewaarde tussen zichzelf en de RB-47.

Om 10u39 –nog altijd boven Texas, op zijn koers van 10.500 m hoogte– bemerkte commandant Chase een rood licht van aanzienlijke afmetingen, dat zich naar zijn schatting 1500 m lager bewoog dan hijzelf. Het was perfect helder, maar de commandant kon noch de vorm, noch de afmetingen van het object vaststellen; alleen had hij sterk de indruk dat het licht langs boven uit het toestel kwam.

Hoofdstuk 2: Luchtwaarnemingen Wereldwijd

Om 10u40 kreeg hij toelating dit object te volgen en bracht Utah daarvan op de hoogte. Hij vertraagde en versnelde dan weer. Utah bracht hem op de hoogte dat zijn (nog steeds aanwezige) 'schaduw' hem precies imiteerde en daarbij de afstand van 18 km constant hield. Om 10u42 versnelt Chase opnieuw als hij het rode object een bocht naar rechts ziet maken richting Dallas. Dit wordt bevestigd door Mac Clure.

Om 10u50, iets ten westen van Dallas, stopt het eerste [Hier ontbreekt iets of is er iets slecht geformuleerd. Het rode licht wordt 3x vernoemd; daarna lijkt het verhaal terug te schakelen naar het eerste object.

Eerst is dat nog niet zeker (cursief markering verderop). Daarna lijkt het wel vast te staan. Vert.] object en verdwijnt tegelijk uit het zicht van de twee radars (Utah en de boordradar van de RB-47, die het beeld had opgepikt toen het vliegtuig dicht genoeg bij het object kwam) en ook van het scherm van Mac Clure. (Het verdwijnen van objecten van het radarscherm is tegenwoordig minder verbluffend dan toen; men denkt meteen aan technieken van verheimelijking en elektronische camouflage zoals die tegenwoordig ontwikkeld worden of al in gebruik zijn.) Het vliegtuig maakt nu een bocht naar links. Mac Clure vindt een signaal terug, denkkelijk dat van Utah. Het visueel en ook het radarcontact met het (eerste? Vert.) object worden hersteld.

Om 10u52 ziet Chase het (welk? Vert.) object vrijwel vallen tot op ongeveer 4500 m. Hij maakt met de RB-47 een duikvlucht van 10.500 tot 6000 m. Meteen en tegeliker-tijd verdwijnt het object uit het zicht van de radar van Utah en van het scherm van Mac Clure.

Om 10u57 (nog steeds dicht bij Dallas) verschijnt het object terug op Mac Clure's scherm. Utah meldt dat het een dringend en geheim "CIRVIS"-radiatorrapport (Communication Instructions for Reporting Vital Intelligence Sightings; een rapport over vitale geheimzinnigheden, verstuurd met een uitzonderlijke techniek. Vert.) heeft doorgestuurd naar het Commando van de Luchtverdediging; iets waartoe de luchtmacht verplicht is wanneer zij een niet-geïdentificeerd vliegend voorwerp waarneemt.

Hoofdstuk 2: Luchtwaarnemingen Wereldwijd

Om 10u58 krijgt de piloot terug "visueel contact" met het object in de richting "2 uur". Enkele minuten later realiseert hij zich dat zijn brandstofvoorraad drastisch daalt. Hij besluit terug te keren naar zijn basis en koerst scherp noord, richting Oklahoma City. Utah meldt dat het object het vliegtuig achternakomt, alweer op 18 km afstand. Utah probeert ook jachtvliegtuigen achter het onbekende object aan te sturen. Omdat dit object nu lager en achter de RB-47 vliegt, is het vanuit de cockpit niet te zien. Wel blijft het zichtbaar op het scherm van Mac Clure tot dicht bij Oklahoma City, dus ver buiten het bereik van de radarpost Utah. Om 11u40 verdwijnt het plotseling van het scherm.

2.3 Teheran (18 op 19 september 1976)

Dit incident vond plaats in de nacht van 18 op 19 september 1976. Verschillende kranten uit heel de wereld brachten het verhaal, meer of minder waarheidsgetrouw. Zo ondermeer France-Soir, in haar uitgave van 21 september.

Een Amerikaans staatsburger stelde diepgaande pogingen bij de Amerikaanse autoriteiten in het werk om een officieel verslag van de feiten los te krijgen en beriep zich daartoe op de wet voor vrijheid van informatie. Tenslotte kreeg hij een antwoord van het DIA (Defence Intelligence Agency). Nadien zijn er nog andere Amerikaanse documenten vrijgegeven.

Interviews van Iraanse generaals en van de Iraanse luchtvaartcontroleur, die bij deze zaak betrokken waren, maken het mogelijk het DIA-rapport te bevestigen en zelfs een beetje aan te vullen (men kan namelijk bepaalde eigennamen invullen).

De lezingen leiden tot de volgende samenvatting:

Op 18 sept. rond 11 u 's avonds ontvangt de controletoren van de luchthaven in Teheran een flink aantal oproepen die een vreemd, verlicht voorwerp signaleren, dat immobiel in de lucht hangt boven de residentiële wijk Shemiran, in het noorden van de hoofdstad. Hossain Perouzi, verantwoordelijke van de nachtploeg op de toren, loopt naar buiten om het object te bekijken met een verrekijker. Hij getuigt achteraf dat hij een rechthoek gezien heeft, (denkelijk het zijaanzicht van een cilinder) met aan de uiteinden knipperende wit-blauwe lichten. In het midden had het object een klein rood lichtje dat cirkels beschreef.

Perouzi brengt verslag uit van deze extravagante observatie aan het opperbevel van de Keizerlijke Luchtmacht. Deze alarmeert generaal Youssefi, hiërarchisch hun derde man. Vanop zijn balkon ziet Youssefi een object vergelijkbaar met een ster (vooraanzicht van de cilinder? Vert.), maar veel groter en veel helderder. Hij beveelt (met Perouzi als tussenpersoon) er een Phantom-F4 op af te sturen.

Als de F4 binnen 45 km van zijn doel komt laten al zijn boordinstrumenten en al zijn communicatiemiddelen (radio en interfoon) het abrupt afweten. De piloot houdt de interceptie voor gezien en keert terug naar zijn basis. Daarop starten alle boordapparatuur en de communicatiemiddelen spontaan terug op. Generaal Youssefi stuurt een tweede F4, die de UFO op zijn radarscherm krijgt met een echo die overeenkomt met die van een Boeing 707. De F4 nadert de UFO met een onderling snelheidsverschil van 280 km/u, maar van zodra hij de grens van 45 km afstand bereikt versnelt de UFO en houdt die onderlinge afstand constant. De bemanning kan de grootte van het object niet visueel bepalen, omdat het veel te fel straalt. Haar straling komt van een aantal in een rechthoek geplaatste lichten die in snel tempo veranderen van blauw naar groen, naar rood, en naar oranje.

Hoofdstuk 2: Luchtwaarnemingen Wereldwijd

Plots komt een ander stralend object –op die afstand gezien éénderde tot een halve maanschijf groot– uit de UFO tevoorschijn en zet snel koers naar de F4. De piloot probeert er een Sidewinder-raket op af te schieten, maar net dan vallen zijn boordwaponbedieningspaneel en zijn communicatiemiddelen (radio en interfoon) uit. Prompt zet hij een scherpe bocht en een duikvlucht in, maar het 'ding' verandert van koers en zet de achtervolging op het vliegtuig in met een onderlinge afstand van 6 km. Tenslotte passeert het de F4 door de bocht korter af te snijden en vertrekt weer om terug in de UFO te verdwijnen.

Even later komt er een nieuw object uit de UFO te voorschijn en daalt snel en loodrecht af naar de grond. De bemanning in de F4 verwacht zich aan een ontploffing, maar het ding schijnt zacht te landen en begint een uiterst schel licht te verspreiden over een oppervlakte van 2 à 3 km diameter. Op slag is de bemanning totaal verblind; zij trachten op koers te blijven tot ze terug genoeg nachtzicht hebben en landen dan op de luchthaven van Teheran. De piloot stelt daarbij vast dat hij zijn communicatiemiddelen verliest, telkens hij een bepaalde afstandsgrens overschrijdt.

We moeten erop wijzen dat in diezelfde periode ook een burgervliegtuig gelijkaardige problemen had toen het over diezelfde zone vloog.

Daags nadien heeft de bemanning per helikopter de klaarblijkelijke landingsplaats van 's nachts overvlogen (een uitgedroogd meer), maar er geen enkel spoor gevonden. Een aan het rapport toegevoegde nota van het DIA was al even verbluffend als het rapport zelf. Zij preciseerde dat de informatie bevestigd was door andere bronnen en besloot met een waardebeoordeling: "Een opmerkelijk rapport. Dit geval is een klassieker die alle vereiste condities verenigt voor een steekhoudende studie van het fenomeen 'UFO':

- a. Het object werd gezien door talrijke getuigen die zich op verschillende plaatsen bevonden.
- b. Veel getuigen waren zeer geloofwaardig (een luchtmachtgeneraal, bekwame bemanningen, en ervaren controleurs van de luchtnavigatie)
- c. Visuele waarnemingen werden bevestigd door de radar.
- d. Gelijkaardige elektromagnetische effecten werden door drie verschillende bemanningen gerapporteerd.
- e. Enkele bemanningsleden vertoonden fysiologische gevolgen van de ontmoeting (nachtblindheid door de sterke glans van het object).
- f. De UFO's vertoonden een uitzonderlijke graad van wendbaarheid."

Ook hier heeft Klass een poging gedaan om de zaak te banaliseren –maar hij heeft net het tegendeel bereikt.

2.4 Rusland (21 maart 1990)

Dit geval deed zich 's nachts voor in de streek Pereslavl-Zalesskiy [Dit is de officiële schrijfwijze uit mijn satellietatlas. Vert.], ten oosten van Moskou. De luchtvaartgeneraal Igor Maltsev, commandant van de luchtverdediging, rapporteerde het in een artikel dat verscheen in het blad Rabochaya Tribuna ("Arbeiderstribune") op 19 april 1990: "UFO's op de radars van de Luchtverdediging". (Zie het werk van Marie Galbraith, dat geciteerd wordt in hst. 9.1) Hierin wordt ondermeer vermeld dat jachtvliegtuigen werden uitgestuurd om ontdekte UFO's te onderscheppen.

Generaal Maltsev heeft een synthese gemaakt van meer dan 100 visuele waarnemingen van een UFO, verzameld door de commandanten van zijn eenheden. Hier volgt zijn verklaring: Ik ben niet gespecialiseerd in UFO's, ik kan dus slechts verbanden leggen tussen mijn verzamelde meldingen en daar een eigen hypothese op bouwen. Volgens de verklaringen van de getuigen was de waargenomen UFO een schijf van 100 tot 200 m diameter. Op de zijkanten knipperden twee lichten. Bovendien draaide hij om zijn as. Hij beschreef een baan in S-vorm, zowel in het verticale als in het horizontale vlak (De UFO daalde dus in een dubbele bocht, terwijl hij ook verder vloog: vanop de grond eronder zagen mensen dus een horizontale S-baan, maar vanop een afstand ervoor was het een verticale S. Vert). Vervolgens bleef hij stilhangen boven de grond, om dan weer te vertrekken met een snelheid minstens 3x hoger dan die van onze moderne gevechtstoestellen.... Elders: De vlieghoogte van UFO's varieert van 100 tot 7000 m. Bewegingen van UFO's gaan nooit gepaard met zelfs maar het minste geluid en zij zijn schrikwekkend wendbaar.

Deze UFO's leken volledig vrij van inertie. Anders gezegd, zij leken op één of andere manier de gravitatiewetten overwonnen te hebben. Op dit ogenblik zijn zulke karakteristieken voor aardse toestellen ondenkbaar.

2.5 San Carlos de Bariloche (31 juli 1995)

Bron: SEPRA. De vlucht Aerolinas Argentinas AR 647, een Boeing 727, is vertrokken vanuit Buenos Aires en is nu op 140 km van San Carlos de Bariloche, een toeristische trekpleister centraal in de Andes, zodat het tijd wordt om de landing voor te bereiden. Precies op dat ogenblik dompelt een elektriciteitspanne heel San Carlos in het donker. De piloot krijgt de order zich voor enkele minuten in een 'wachtbaan' te plaatsen en pas daarna zijn definitieve aanvluht in te zetten. Net als hij daaraan begint bemerkt de piloot een bizarre ster. Tegelijk plaatst de controletoren ook een 2de toestel dat nadert in de wachtbaan.

AR 674 vervolgt intussen zijn aanvlieglus, maar net als hij uit zijn laatste bocht komt (in de as van de piste) duikt er rechts naast hem 'iets' op dat lijkt op een groot vliegtuig en dat parallel met hem voort vliegt. Dit object heeft drie lichten, met een rood in het midden. De luchthaven valt opnieuw zonder stroom, de bakens langs de baan doven uit en de landingsstrip wordt quasi onzichtbaar. Ook het tweede vliegtuig, in zijn wachtbaan, ziet dat alles van bovenuit gebeuren.

De piloot kan niet landen. Dus geeft hij opnieuw volgas en maakt een bocht voor een nieuwe aanvlieglus naar de as van de baan. Op dat ogenblik schuift het object, dat intussen licht afgeeft, achter het vliegtuig, stopt, stijgt loodrecht op en stopt daar opnieuw. Dan start het weer en steekt het de AR 674 moeiteloos voorbij om definitief te verdwijnen naar de Cordilleras de los Andes.

De bemanning en de passagiers van de AR 674, idem die van het tweede vliegtuig, het personeel op de controletoren van het vliegveld en daarbij een groot deel van de bevolking van San Carlos, hebben allen als verlamd dit hoogst ongebruikelijke lucht-ballet gadeslagen.

Dit voorval is in meer dan één opzicht interessant.

- Elkaar versterkende waarnemingen door talrijke getuigen onafhankelijk van elkaar, in de lucht en op de grond.
- Een fenomeen dat vele minuten geduurd heeft.
- Verschillende vluchtbewegingen, waarvan er sommige samenvielen met die van het eerste vliegtuig.
- Vaststelling van een elektromagnetisch fenomeen: het doven van de verlichting in de stad en op de luchthaven, rechtstreeks in verband met de aanwezigheid van het voorwerp.

Hoofdstuk 3: Waarnemingen van op de Grond

Dit hoofdstuk behandelt gevallen van waarneming vanop de grond. Twee van deze gevallen werden persoonlijk voor het comité gerapporteerd door de rechtstreekse getuigen van de feiten. Bovendien zijn hun getuigenissen des te interessanter omdat zij behoren tot de wereld van de luchtvaart en omdat de waarnemingen gebeurd zijn in volle dag.

3.1 Fenomenen in Tananarive, waargenomen door talrijke getuigen (16 aug 1954)

Getuigenis voor het comité. Edmond Carnpagnac (C), gewezen artillerie-officier en gewezen hoofd der technische diensten van Air France op Madagascar, die intussen op pensioen is, komt getuigen voor het comité. Het hierna beschreven verschijnsel deed zich voor op 16 aug 1954 in Tananarive, en werd gezien door honderden getuigen.

Om 17.00u, als het personeel van het Air France-agentschap zit te wachten tot de post komt, bemerkt er iemand "een grote groene bol" aan de hemel die zich met grote snelheid verplaatst. Eerst denken de ooggetuigen dat ze een meteoriet zien. Het fenomeen verdwijnt achter een heuvel en men denkt dat het zich in de grond gaat boren. Iedereen verwacht de schok te zullen voelen. Maar een minuutje later komt het voorwerp terug te voorschijn. Het passeert dwars over de verzamelde kijkers, die het perfect kunnen waarnemen. Het blijkt een enorme metalen 'rugbybal' te zijn, voorafgegaan door een groene 'lens' die er duidelijk niet aan vastzit en die achteraan vonkjes uitstoot. De getuigen schatten de ballon: "even lang als een vliegtuig van het type DC4, zowat 40 m". De groene lens vliegt er een kleine 40 m voor; de vonken achteraan zijn "behoorlijk lang".

Het geheel overvliegt Tananarive op een hoogte van 50 à 100 m, iets wat men vrij accuraat kan schatten door te vergelijken met de hoogte van een heuvel vlakbij. Naarmate het object overvliegt gaan in alle winkels de lichten uit en de dieren worden duidelijk onrustig. Na zijn vlucht over Tananarive vertrekt het object terug naar het westen. Als het daarbij het zeboepark van de stad overvliegt, veroorzaakt het onder de dieren een hevige schrikreactie. Dit detail is verrassend, want normaal vertonen zeboekoeien geen enkele emotie bij het passeren van Air France-toestellen.

2 à 3 minuten later wordt een identiek object waargenomen op 150 km daar vandaan, boven een kinderboerderij (lesproject). Ook daar slaat de kudde in paniek. Als dit hier tweemaal hetzelfde object betreft, dan moet het een snelheid halen van zowat 3000 km/u.

Volgens C heeft de opperbevelhebber van Madagaskar, generaal Fleurquin, een 'wetenschappelijke commissie' bijeengeroepen om rond deze fenomenen een enquête te voeren. Van deze enquête is in de archieven van de luchtmacht geen enkel spoor teruggevonden. Nochtans bestaat er van deze waarnemingen een andere beschrijving, namelijk in bulletin nr. 6 van de GEPA (Groupe d'Etudes des Phénomènes Aérospatiaux, ofwel Studiegroep voor Lucht-Ruimtefenomenen), uit het tweede semester van 1964.

Hoofdstuk 3: Waarnemingen van op de Grond

3.2 Observatie door een piloot van een vliegende schotel vlakbij de grond (9 dec. 1979)

Enquête van de GEPAN/SEPPA; getuigenis voor het comité. Op het ogenblik van de feiten is ex-luitenant kolonel van de luchtmacht Jean-Pierre Fartek (F) piloot op een Mirage III, die deel uitmaakt van het tweede jagersquadron te Dijon. Tegenwoordig is hij piloot bij een privé-luchtvaartmaatschappij.

F woonde (en woont nog steeds) in een dorp vlakbij Dijon. Zijn huis is het laatste van een verkaveling en kijkt uit op open velden. Daarin staat op 250 m afstand een groepje bomen met een hoogte tot 15 m. Op 9 sept. 1979 om 9u15 's morgens –weer en zichtbaarheid zijn uitstekend– bemerkte F en zijn vrouw een ongebruikelijk object (vanaf nu M genoemd) in het veld naast hun huis. Zij schatten de afmetingen van M op 20 m diameter en 7 m dikte en het zweeft stationair op 3 m hoogte tussen hun huis en het bosje, dat er deels door verborgen wordt.

F en zijn vrouw leggen een volmaakt eensluidende getuigenis af; zij beschrijven M als volgt:

- Het heeft de vorm van 2 schoteltes ('soucoupe' is letterlijk het soort schotelte voor onder een kop. Vert.) bovenop elkaar, het tweede omgekeerd bovenop het eerste, met duidelijk afgetekende randen en zonder patrijspooten of lichten;
- De bovenkant is gemetalliseerd grijs, de onderkant is donkerder, blauwachtig, met een duidelijke aflijning tussen de twee delen van het toestel: het kleurverschil kan onmogelijk te wijten zijn aan een verschil in belichting, als men let op de stand van de zon om die tijd;
- Het vertoont voortdurend zeer lichte schommelingen, alsof het 'leeft'. Deze bewegingen zijn zeer traag, zoals bij een voorwerp dat na een duw zijn evenwicht hervindt;
- Het maakt geen enkel geluid;
- Het veroorzaakt geen turbulenties op de grond, noch bij het ter plaatse zweven, noch achteraf bij het vertrek;
- Het heeft geen enkel spoor nagelaten op de grond.

Na M een tijdlang geobserveerd te hebben (hoe lang kan hij moeilijk inschatten) ziet F het toestel duidelijker beginnen oscilleren. Dan lijkt het hem dat M een beetje naar voren leunt, zoals een helikopter doet bij de overgang van opstijgen naar horizontale vlucht. F ziet M horizontaal vertrekken op zeer geringe hoogte, zonder geluid, zonder spoor of 'zog', maar ontzettend snel, zodat het na enkele seconden verdwenen is aan de horizon.

F is een verklaring van zijn waarneming gaan afleggen voor de luchtvaartgendarmerie van de luchtmachtbasis in Dijon. Hij meent te weten dat nog andere personen hetzelfde fenomeen hebben waargenomen, namelijk zijn burens en hun kinderen, maar dat die niet durven gaan getuigen over die observatie. Over dit voorval, waargenomen door een piloot die uit hoofde van zijn beroep uitstekend vertrouwd was met luchtvaartfenomenen, is nooit een verklaring gegeven.

Hoofdstuk 3: Waarnemingen van op de Grond

3.3 Een voorval met veel getuigen op een Russische raketbasis (28-29 juli 1989)

Bovenaan de lijst van UFO-rapporten die in 1991 door de KGB werden vrijgegeven (letterlijk: niet langer als 'geklasseerd' beschouwd), prijkt een dossier dat handelt over een militaire raketbasis bij Kapustin Yar, tussen Astrakhan en Volgograd (= Stalingrad), waarvan ook Marie Galbraith melding maakt in haar werk (zie hst. 9.1). Het Engelstalig publiek heeft ermee kennis gemaakt in het Moskovische tijdschrift AURA-Z uit maart 1993.

Dit dossier is onvolledig, want er wordt niets in vermeld over eventuele radarwaarnemingen. Militairen van 2 centra op de basis hebben geschreven verslagen gemaakt van wat zij, bij goede zichtbaarheid, gezien hadden. Het dossier begint met een kort resumé van de feiten, geschreven door een anonieme KGB-officier, gevolgd door het relaas van 7 geschreven getuigenissen.

Uit een eerste centrum (van de basis) komen 5 getuigenissen, die het werk zijn van luitenant Klimenko en van 2 korporaals en 2 soldaten van zijn eenheid. In de nacht van 28 op 29 juli 1989 hebben deze militairen UFO's gezien tussen 22u15 en 23u55, op een afstand van 3 à 5 km. Zij zagen tot 3 objecten tegelijkertijd. Eén van de 3 heeft in absolute stilte hortende, onderbroken verplaatsingen uitgevoerd, met blitz-starten, bruuske haltes en met pauzes tussenin waarin het immobiel bleef. Alle getuigen hebben gezien hoe een jachtvliegtuig poogde deze UFO te naderen, waarop deze ontsnapte met een spetterende snelheid: "die de indruk wekte dat het vliegtuig ter plaatse trappelde". Alleen het lawaai van het vliegtuig was te horen, hoewel de UFO al lang door de geluidsmuur moest zijn gegaan.

"Het ding voerde abrupte verplaatsingen uit, maar zonder geluid en bleef soms onbeweeglijk hangen op hoogten tussen 20 en 60 m boven de grond"

Twee andere getuigenissen –afkomstig van een tweede centrum dichtbij het eerste– beschrijven de waarneming van een UFO, tussen 23u30 en 1u30, vanop een afstand variërend van enkele kilometers tot 300 m. Onderluitenant Volochine beschreef de UFO als een schijf van 4 à 5 m diameter, bekroond door een halfbolle, helverlichte koepel. De OLT voegt bij zijn verklaring zelfs een schets van de 'vliegende schotel'. Het ding voerde abrupte verplaatsingen uit, maar zonder geluid en bleef soms onbeweeglijk hangen op hoogten tussen 20 en 60 m boven de grond. Tezamen met soldaat Tichaez zag Volochine hoe de UFO een groen, fosforescerend licht uitstraalde. Hij hing toen op 300 m van hen vandaan, 20 m hoog boven een raketten depot dat hij enkele ogenblikken lang hel verlichtte met een mobiele lichtbundel.

In een rapport, dat verder samenvalt met dat van zijn superieur, legt soldaat Tichaez nog eens de nadruk op het absolute ontbreken van enig geluid afkomstig van de UFO, zelfs van vlakbij, waardoor men hem hoegenaamd niet met een helikopter kon verwarren. Toen zij een zekere tijd later door de ploeg van wacht werden opgepikt, waren Volochine en Tichaez maar liefst 2 uur lang getuige geweest van de bewegingen van de UFO boven hun centrum en de omgeving ervan.

Hoofdstuk 4: Directe Ontmoetingen In Frankrijk

4.1 Valensole, Alpes-de-Haute-Provence (1 juli 1965)

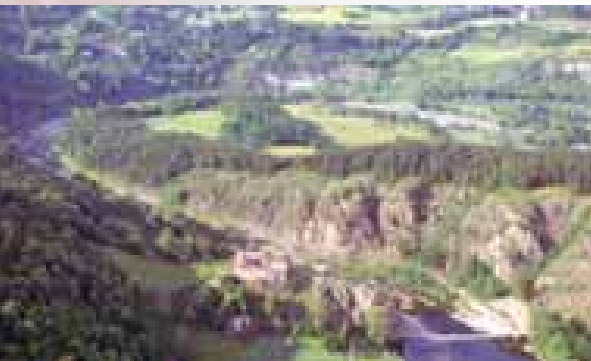
Diepgaand onderzoek door de nationale Gendarmerie: Op de eerste juli 1965 om 5 uur 's morgens verlaat Maurice Masse zijn huis en begeeft zich te voet naar zijn lavendelvelden, die op een plateau buiten het dorp liggen. Rond 6 uur is hij daar en rookt nog snel een sigaret voordat hij zijn tractor start. Net op dat moment wordt zijn aandacht getrokken door een soort gefluit. Als hij rond een stapel stenen loopt ziet hij op zowat 90 m afstand een object dat in zijn veld staat. Het ding lijkt op een auto Dauphine (een toen zeer bekend type Renault. Vert.), maar het staat op zes poten plus een centrale steunzuil.

Voorzichtig loopt Maurice erheen tot op een 10-tal m afstand, met het vage idee misschien mensen te kunnen betrappen die lavendel stelen, maar dan bemerkt hij twee kleine wezens. Eén daarvan keert zich in zijn richting en wijst naar hem met een soort buis die uit een soort tas op zijn linkerheup steekt. Maurice Masse zal later preciseren dat hij hierdoor ter plekke compleet geïmmobiliseerd werd, verdoofd en verlamd, maar zich volledig bewust bleef van de evenementen die zich nog voor zijn ogen zouden afspelen. De twee wezens gingen rustig weer aan boord van hun toestel, en Maurice hield hen in het oog toen ze achter de koepel verdwenen. Hij hoorde een dof geluid toen het voorwerp zich van de grond verhief en tegelijk merkte hij dat de zuil die onder het toestel tot op de grond reikte, begon te draaien. Tegelijk plooden de zes poten weg onder het toestel, dat terstond vertikaal opsteeg om even later schuin te gaan hangen en dan horizontaal te verdwijnen, nog sneller dan een jachtvliegtuig.

Maurice zal nog ongeveer een kwartier immobiel blijven eer hij terug tot zichzelf komt. Hij hervat zijn werk en gaat daarna in het dorp zijn verhaal vertellen aan de gendarmen, die hem na zijn 'ontboezemingen' de rest van de dag daarover ondervragen. De brigade van Valensole en later de brigade van de recherche uit Digne, hebben een enquête van meerdere dagen gevoerd over dit voorval. Het onderzoek van de gendarmerie bewees dat de bodem, op de plaats die Maurice had aangewezen, helemaal uitgedroogd was en dat er een 'deuk' in de grond zat, met in het midden een cilindrisch gat van 18 cm diameter en 40 cm diepte, met gladde wanden. Op de bodem hiervan zaten drie kleinere, kromme gaten met een diameter van 6 cm. Langs de baan die het toestel gevolgd had bij zijn vertrek, waren de lavendelplanten ruim honderd meter ver over enkele meters breedte verschrompeld. Dit fenomeen zou enkele jaren lang duren, ondanks de verwoede (maar vergeefse) pogingen van de getuige om alles terug aan te planten.

Hoewel er een paar contradicties zitten in het verhaal van Maurice Masse, hebben de 2 gendarmeriebrigades toch genoeg feiten verzameld om het voorval te bestempelen als 'plausibel' (waarschijnlijk). Sprekend waren vooral de invloed op het milieu en zeker op de getuige zelf, die maandenlang 12 tot 15 uur per nacht sliep, als nawerking van de paralyse waarvan hij het slachtoffer geweest was. Een moraliteitsonderzoek op de getuige bracht geen enkel belangrijk element aan het licht waardoor men hem had kunnen verdenken van mythomaan gedrag of van het opzetten van een complexe grap.

Hoofdstuk 4: Directe Ontmoetingen In Frankrijk

4.2 Cussac, Cantal (29 aug. 1967)

Enquête van de GEPAN/SEPPA. Onder de waarnemingen van UFO's bekleedt de 'affaire' van Cussac een bijzondere plaats, al was het maar omdat zij, op aanvraag van de wetenschappelijke raad van de GEPAN –die een voorbeeld wilde stellen– in 1978 een 'contra-enquête' aan de broek kreeg.

29 aug. 1967 begint met een mooie, zonovergoten voormiddag op de hoge plateaus van midden-Frankrijk. Rond 10u30 bewaken 2 nog jonge kinderen de kudde van hun familie op een afgesloten, ommuurd terrein, als hun waakhond hun aandacht erop trekt dat er een koe over het muurtje probeert te komen. De

jongen (die toen 13 jaar was) staat op om de koe terug te drijven, waarbij hij dwars over de baan vier hem onbekende kinderen ziet. Dit verbaast hem en hij roept zijn zus erbij. Maar dan bemerkt hij op enige afstand van de onbekenden een uiterst helder glanzende bol. De twee beseffen dat ze hier geen 'kinderen' zien, maar vreemde (trouwens zwarte) wezens, die nog geen 1,20 m groot zijn.

Twee wezens staan recht naast de bol, een derde zit geknield ervoor en het vierde staat recht met een soort spiegel in de hand die de twee kinderen verblindt. De jongen tracht hen iets toe te roepen, maar daarop verdwijnen de wezens ijlings terug in hun bol: de kinderen zien hoe ze zich van de grond verheffen en met de kop eerst langs boven hun bol binnenduiken. De bol stijgt op met een fluitend geluid en verheft zich met grote snelheid naar de hemel in een voortdurend spiraalvormige baan. De hond blaft, de koeien loeien, en een zeer sterke zwavellucht vervult de atmosfeer.

Het tegenonderzoek begon in 1978; het werd gevoerd door een ploeg onderzoekers van de GEPAN zelf, aangevuld met bekwame raadgevers van buitenaf, waaronder een rechter van instructie.

De markantste resultaten van dit tegenonderzoek gaan niet over de feiten, noch over de getuigenissen; zij bestaan uit een aantal nieuwe elementen die boven water kwamen. Zo vond men ter plaatse enkele getuigen 'van het tweede uur', die bijkomende aanduidingen kenden en die de geloofwaardigheid van het voorval alleen maar versterkten. In het bijzonder was er een gendarme, die zich meteen na het incident ter plekke begeven had, die op de aangegeven plaats sporen van een landing gevonden had. Bovendien had hij ook de zwavelstank vastgesteld. Nog een andere getuige maakte zich bekend; deze gaf toe dat hij tijdens het incident bezig was op een zolder dichtbij (waardoor hij niets kon zien), maar dat hij vandaar perfect het fluitende geluid van de start gehoord had, dat totaal verschilde van het geluid van helikopters uit die tijd.

De wedersamenstelling ter plekke, in aanwezigheid van de 2 voornaamste getuigen, bevestigde zowel de beschrijving uit de getuigenissen als de omstandigheden na de waarneming. De kinderen herinnerden zich een sterke zwavelreuk, maar daarnaast leden zij vooral aan de fysiologische gevolgen daarvan: zo traanden hun ogen bijvoorbeeld dagenlang achteraf. Dit was vastgesteld door hun huisarts en werd bevestigd door hun vader, die destijds burgemeester was van het dorp.

In de conclusies van dit tegenonderzoek gaf de vernoemde magistraat zijn mening weer over de getuigen en hun verklaringen: "In al deze elementen zit geen enkele fout, geen enkele tegenstrijdigheid die ons zou kunnen doen twijfelen aan de

Hoofdstuk 4: Directe Ontmoetingen In Frankrijk

oprechtheid van de getuigenissen, of waardoor we rekening zouden moeten houden met bedenkensels, bedrog of een hallucinatie. In deze omstandigheden, ondanks de jeugd van de voornaamste getuigen en hoe buitenissig de feiten uit hun verhaal ook lijken te zijn, meen ik dat zij alles wel degelijk hebben waargenomen.”

4.3 Trans-en-Provence, Var (8 jan. 1981)

Enquête van de GEPAN/SEBRA. Op 8 januari 1981 rond 17u bouwt er in Trans-en-Provence een man een hokje voor een waterpomp in zijn tuin. Deze man staat op het punt getuige te zijn van wat wellicht het ongewoonste geval van buitenaardse waarneming is, ooit in Frankrijk voorgevallen en bestudeerd. Zijn aandacht wordt getrokken door een weerkaatsing van de zon op iets dat langs de hemel beweegt. Zo krijgt hij de kans te zien hoe een geluidloos metalen object daalt en ruw landt op een kleine verhoging in het lager liggende veld naast zijn huis. Dit eivormig ding vertoonde geen enkel duidelijk uitsteeksel, hetzij vleugel, stuurvlak of motor, waardoor men het had kunnen vergelijken met welk 'luchtschip' dan ook. Het ding blijft in een doodse stilte enkele tellen op de grond staan, stijgt dan terug op en verdwijnt met hoge snelheid in de azuurblauwe lucht. Met deze simpele visuele vaststelling was het verhaal eigenlijk afgelopen, ware het niet dat er ter plaatse sporen en mechanische afdrucken zichtbaar zijn in de vorm van een kroon (kring). Zo verhuist de zaak naar het domein van het onverklaarde.

De Gendarmerie en later de GEPAN, doen een diepgaand onderzoek. De getuige en zijn omgeving worden herhaaldelijk ondervraagd. Expertises op het terrein –het nemen en achteraf analyseren van monsters uit bodem en plantengroei– tonen onweerlegbaar aan dat hier een onbekend zwaar metalen object langskwam, dat zich op de terp had neergepoot. Analyse van planten op de site wijst uit dat men niet te maken had met een luchtschip, helikopter of militair prototype –hypothesen waarmee wel degelijk rekening gehouden is en die grondig onderzocht werden. Want de begroeiing op de landingsplaats –een soort wilde luzerne– werd intens getekend en beschadigd door een extern agens, dat er het volledige systeem van fotosynthese grondig in veranderde.

Inderdaad mat men in de plantjes sterk veranderde concentraties van het chlorofyl en van de plantaardige aminozuren; veranderingen die terug afnamen naarmate men luzerne onderzocht die verder van de landingsplaats vandaan groeide. Twee jaar later waren deze effecten volledig verdwenen. Dit feit wijst op een typisch en heel specifiek trauma: Professor Michel Bounias van het INRA (Laboratorium voor Plantaardige Ecologie en Toxicologie), die de analyses uitvoerde, wijst de vastgestelde diepgaande storingen in het lokale ecosysteem met grote waarschijnlijkheid aan een krachtig elektromagnetisch veld uit het gamma der hoge frequenties (microgolven).

De studies en het onderzoek in deze zaak duren nog steeds voort. Talloze denkpijpen zijn er onderzocht. Maar geen daarvan biedt afdoende antwoord op het complex van vragen die zich stellen om het object uit Trans-en-Provence op die 8ste jan. met zekerheid te identificeren en nog veel minder om er de herkomst van te bepalen.

Hoofdstuk 4: Directe Ontmoetingen In Frankrijk

4.4 Nancy, Meurthe-et-Moselle. De zaak genoemd "de Amarant" (21 okt. 1982)

Enquête van de GEPAN/SEPRA. "Het geval van de Amarant" gaat over een waarneming overdag, door 1 persoon, researcher in de celbiologie, van een object dat 20 min. lang stationair boven zijn tuin zweefde. Minder dan 5 uur na de feiten registreerde de gendarmerie zijn volledige getuigenis. Hier volgt een samenvatting.

Op 21 okt. 1982 bevond de getuige zich, na zijn werk, om 12u35 in zijn voortuin, toen hij vanuit het zuidoosten een vliegend toestel zag naderen. Op het eerste moment aanzag hij dit nog voor een gewoon vliegtuig; het schitterde sterk. Getuige benadrukt dat er geen wolken waren, dat de zon hem niet in de ogen scheen en meer algemeen dat de zichtbaarheid uitstekend was. Het toestel daalde niet zeer scherp; getuige meende eerst dat het gewoon over zijn dak heen zou vliegen. Maar op een gegeven ogenblik realiseerde hij zich dat het toestel van traject veranderd was en recht op hem toe kwam. Hij moest zelfs 3-4 m achteruitwijken. Het toestel hield stil zowat 1 m boven de grond en bleef daar ongeveer 20 min stationair zweven. Getuige preciseert dat hij om daar zeker van te zijn zelfs op zijn horloge gekeken heeft. Hij beschreef het toestel als volgt: ovaal, of juister nog: eivormig, met een diameter van 1 m en een dikte van 80 cm. De onderste helft leek metaalachtig, bijna zoals gepolierd beryllium; de bovenste helft vertoonde door zijn binnenbouw een blauwgroene ('lagune') kleur. [Dus zat daar blijkbaar een koepel overheen. Vert.] Het toestel maakte geen geluid, verspreidde warmte noch kou, straalde niet en leek zo op zich ook geen magnetisme of elektromagnetisme te produceren.

Na 20 min verhief het zich onverwacht loodrecht omhoog en het bleef die verticale koers doortrekken tot het uit het zicht verdween. Het vertrek gebeurde uiterst snel, als werd het ding gewoon 'opgezogen'. Tenslotte preciseert getuige dat er op de grond geen enkel teken of afdruk is achtergebleven, dat het gras niet versteend en ook niet verpletterd was, maar hij had wel gemerkt dat dit gras tijdens de eerste meters van het vertrek recht omhoog was komen staan, om daarna terug te zakken in zijn normale positie.

Benevens het vreemde karakter ervan, schuilt het belang van deze waarneming in de zichtbare sporen die men achteraf toch ontdekt heeft op de vegetatie ter plaatse, vooral dan op een Amarantstruik, waarvan de uiteinden der bladeren volledig gedehydrateerd waren. Dit doet denken aan blootstelling aan intense elektrische velden. Daarom werden er ook monsters van de struik genomen en bewaard. Hoewel er toen nog steeds niet veel tijd verlopen was, waren de monsters niet goed genoeg om deze hypothese definitief te verifiëren. We kunnen enkel verwijzen naar een vroegere studie over het gedrag van planten bij blootstelling aan elektrische velden, waaruit blijkt dat:

- om grassprietten recht overeind te zetten, er een elektrisch veld nodig is van minstens 30 kV/m.
- als de effecten op de Amarant ook van een elektrisch veld kwamen, dan moest dit ter hoogte van de plant ruimschoots meer dan 200 kV/m bedragen.

Hoofdstuk 5: Voorbeelden van niet-klassieke verklaringen

De in voorafgaande hoofdstukken vermelde voorvallen zijn onopgehelderd gebleven, ondanks hun overvloed aan feiten. Zulke gevallen vormen een minderheid. Veel waarnemingen van gebeurtenissen in de lucht in Frankrijk, die de getuigen niet kunnen verklaren en dus rapporteren aan de Gendarmerie, worden opgehelderd na een korte enquête van die Gendarmerie en/of van de GEPAN/SEPPA. Veel voorkomende verklaringen zijn: de maan, planeten, luchtschepen, weerkundige ballons, weerkaatsingen van autolampen op de bewolking, enz. en, uiterst zeldzaam, bedrog. Soms levert het onderzoek ook meer extravagante verklaringen op. Wij geven daarvan 2 voorbeelden.

5.1 Een vreemd voorwerp dwarst een weg (29 sep 1988)

Enquête van de GEPAN/SEPPA. Een garagist die op de snelweg Parijs-Lille rijdt, ziet enkele tientallen meters voor zich uit een enorme rode bol de helling afrollen en het wegdek oversteken. Het ding vuurt lichtstralen af en is omgeven door een dichte rook, maar eindigt zijn tocht in een veld naast de weg. Van de kook door dit verontrustende verschijnsel, gaat de garagist een verklaring afleggen bij de wegenpolitie. Op bevel van de prefect sluit de politie de autoroute en een zone van verschillende kilometers rond het object hermetisch af. De voornaamste getuige en zijn familie worden naar een hospitaal gebracht, waar zij een hele reeks onderzoeken ondergaan.

“Veel voorkomende verklaringen zijn: de maan, planeten, luchtschepen, weerkundige ballons, weerkaatsingen van autolampen op de bewolking, enz. en, uiterst zeldzaam, bedrog”

Agenten van de burgerbescherming en van de militaire veiligheid trekken naar de plaats van het incident, ondermeer uitgerust met geigertellers! Inderdaad verwachtte men in die tijd de terugval in de dampkring van de Sovjetsatelliet Kosmos 1900, die gevoed werd door een elektro-nucleaire krachtbron en er waren zeer strikte veiligheidsconsignes van kracht. Men raadpleegt het CNES (zie inleiding) en krijgt zeer snel antwoord: op dat ogenblik vloog Kosmos 1900 boven de Indische Oceaan. Komt de rode bol dan wel echt uit de ruimte? Zeer voorzichtig, met één oog op hun stralingsmeters, naderen de veiligheidsspecialisten de rode bol, die ongeveer 1,5 m in diameter meet. In het krachtige licht van hun schijnwerpers zien ze geen enkel spoor van de opwarming en de aanzienlijke mechanische vervormingen die een terugkeer in de dampkring normaal veroorzaakt. De bol lijkt intact en zijn oppervlak is volgeplakt met kleine spiegeltjes. Men meet in de omgeving rook, noch radioactiviteit.

Later zal men vernemen dat deze bol, een podium-accessoire voor een concert van Jean-Michel Jarre, van een vrachtwagen, waarmee de show naar Londen verhuisde, was gevallen. Op zijn romp uit polystyreen waren kleine spiegeltjes gekleefd om de belichting van het spektakel in heel de zaal te weerkaatsen...

Hoofdstuk 5: Voorbeelden van niet-klassieke Verklaringen

5.2 Een intens lichtschijnsel in een dorp uit de Dombes (10 maart 1979)

Enquête van de GEPAN/SEBRA. Op 13 maart 1979 wordt de lokale brigade van een klein dorp in de Dombes opgeschrikt door een inwoner die verklaart dat hij in de nacht van 10 op 11 maart een UFO heeft gezien boven de dorpskom. In de loop van het onderzoek verzamelt de brigade in totaal 4 getuigenissen, waarvan er 3 volledig onafhankelijk zijn van elkaar.

De eerste getuige, de restauranthouder van het dorp ['restaurateur' betekent ook hersteller van antiek en/of schilderijen, maar de eerste betekenis lijkt me in een klein Frans dorp veel plausibeler. Vert.], beschrijft het fenomeen als een lichtgevende, blauwig-paarse massa, lichtjes ovaal van vorm en zowat 15 m lang. Het licht is zo intens, dat het dorpsplein even helder is als in volle dag, zodanig zelfs dat de automatische openbare verlichting zichzelf uitschakelt.

Twee andere getuigen reden in een auto buiten het dorp. Zij verklaarden dat deze lichtgevende massa voor hun wagen uit 'dreef' boven de baan, met een tussenruimte van nauwelijks 2 m. Ze meldden aan de gendarmes dat dit licht op slag doofde toen er aan weerszijden van de baan een oranje licht zichtbaar werd.

Een vierde getuige tenslotte, een viskweker, zegt die nacht gewekt te zijn door een dof geluid en toen een intens blauwachtig licht gezien te hebben. De volgende morgen bleken in één van zijn kweekbakken alle vissen (meervalachtigen) dood te zijn. De aanwezigheid van een elektrische leiding precies boven die kweekbak bracht de gendarmes op het idee, te zoeken in de richting van elektrische fenomenen.

Dat doet ook de GEPAN/SEBRA als er enkele dagen later een onderzoek wordt ingesteld. Men ontdekt al gauw dat die lijn van 10 kV boven het bassin gesmolten is. Uit inlichtingen bekomen van EDF (Electricité de France, de elektriciteitsmaatschappij) blijkt dat deze leiding zeker 30 jaar oud is. Het lijkt waarschijnlijk dat de corrosie en de oxidatie van de aluminium draden een soort hoogspanningsboog of lasboog gevormd hebben op die lijn, mogelijk versterkt door een stralenkrans. Dit fenomeen zou enerzijds het blauwachtige licht en het geluid, dat een der getuigen hoorde, verklaren en anderzijds ook het uitvallen van de openbare verlichting. De lichtschijn was inderdaad sterk genoeg om de fotogevoelige cellen van het schakelsysteem te doen afslaan, omdat die dicht bij de smeltende kabel stonden. De vissen tenslotte zijn vergiftigd door het gesmolten aluminium dat minutenlang in hun bassin druppelde.

Deel 2: Hoever staat onze kennis

Het Cometa-rapport is het resultaat van een belangrijk Frans wetenschappelijk onderzoek naar het UFO-fenomeen. De conclusies werden in 1999 gepubliceerd en daarna, zoals gewoonlijk kun je wel zeggen, doodgezwegen en genegeerd.

Eigenlijk is dat een schandaal, want wetenschappers roepen wel om bewijs inzake het UFO-fenomeen, maar zodra dat wordt aangedragen geeft men niet thuis. Ook de media hebben verzaakt er aandacht aan te besteden en zijn afgegaan op de bewering van professionele debunkers dat het rapport niets aantoonde. Dat dat een grove leugen is, wordt wel duidelijk als je de moeite neemt het te lezen. Maar ach, dat kost tijd en de media hebben daarvan –in hun haast om zoveel mogelijk slaapverwekkende programma’s en artikelen te brengen– niet zo heel veel in huis.

hoofdstuk 6: Organisatie van het onderzoek in Frankrijk

Het nationaal centrum voor ruimteonderzoek heeft in 1977 de opdracht gekregen om een permanente structuur op poten te zetten voor de studie van niet-geïdentificeerde lucht-ruimte fenomenen (PAN's, zie inleiding): dat werd de GEPAN (Groupe d'Etudes des PAN of Studiegroep voor PAN's). Deze instelling kreeg intern de beschikking over voldoende onderlegde mankracht en middelen om die taak te kunnen uitvoeren, vooral dan ingenieurs en kaderleden van hoog technisch niveau, die voeling hielden met wetenschappelijke middelen. Een wetenschappelijke raad van 12 representatieve leden uit de exacte en de menswetenschappen, voorgezeten door Hubert Curien, moest erover waken dat dit complex en delicaat onderwerp correct werd benaderd. De raad moest de werkzaamheden van de GEPAN jaarlijks onderzoeken, oriënteren en verder organiseren.

Men kan 3 evolutiefasen onderscheiden bij de activiteiten in verband met het UFO-onderzoek in Frankrijk. Tenslotte mondde dit alles uit in de oprichting van de SEPRA (1988), de dienst voor onderzoek van de fenomenen (of problemen) bij een terugkeer in de dampkring. Deze dienst volgt de GEPAN op, allemaal onder de vleugels van de CNES (zie voor dit alles ook de inleiding).

Deze 3 fasen waren:

- Een fase waarin de organisatie werd opgericht, en waarin de procedures werden gedefinieerd voor het verzamelen en behandelen van gegevens (deze fase wordt in dit hoofdstuk beschreven);
- Een fase waarin de wetenschappelijke methode bepaald werd om gemelde gevallen te bestuderen;
- Een fase waarin de vooraf omschreven methoden en procedures in toepassing werden gebracht (de twee laatste fasen worden beschreven in het volgende hoofdstuk).

Voor het onderzoek naar UFO's heeft de SEPRA een meer beperkte opdracht dan zijn voorganger de GEPAN, wiens wetenschappelijke raad trouwens zijn missie beëindigd heeft.

6.1 De fase van oprichting van de organisatie.

De allereerste taak van de GEPAN was verschillende publieke organisaties, burgerlijke maar ook militaire, rond de tafel te krijgen, om het verzamelen en analyseren van evt. waarnemingen zodanig te organiseren dat de resultaten achteraf betrouwbaar zouden zijn. De nationale Gendarmerie, de militaire en de burgerluchtvaart, de nationale weerkundige dienst en andere instanties werden uitgenodigd en betrokken bij de nieuwe organisatie, door hen samen met de GEPAN de conventies en de protocols ervan te laten opstellen.

hoofdstuk 6: Organisatie van het onderzoek in Frankrijk

Het eerste doel was, als er ergens een fenomeen werd waargenomen, de ter plekke vastgestelde feiten snel te verzamelen en door te geven. Daarvoor kreeg de GEPAN, volgens de richtlijnen van haar wetenschappelijke raad, de opdracht ploegen op te richten van gespecialiseerde onderzoekers om zowel psychische als fysieke (zoals bv. het opsporen van afdrukken in de bodem) gegevens te verzamelen. Parallel met de organisatie van deze ploegen werden diverse onderzoekslaboratoria, burgerlijke zowel als militaire, gecontacteerd om te willen deelnemen aan de expertise/analyse van gegevens, verzameld bij (toekomstige) onderzoeken, zoals bv. de behandeling en verwerking van fotografische documenten en radarregistraties.

6.2 De inschakeling van de nationale Gendarmerie

In februari 1974 zag men de eerste instructies verschijnen, die de zorg voor het verzamelen en centraliseren van getuigenissen over UFO's toevertrouwen aan de nationale Gendarmerie. Daarvoor werden zulke verhalen occasioneel door landelijke brigades genoteerd, maar slechts zelden werd daar een PV over geschreven, laat staan een diepgaand onderzoek naar gedaan (zoals wel in Valensole in 1965, zie hst 4.1). Maar zelfs dan werden de zeldzame documenten door de administratieve of technische overheden nooit verder behandeld of benut. Vanaf mei 1977 wordt 1 van de 6 kopieën, die regionale gendarmeriebrigades van een proces verbaal opstellen, automatisch doorgestuurd naar de GEPAN, die vanaf dat ogenblik de vaste bestemming is voor alle opgepikte informatie over UFO's.

6.2.1 De rol en de acties van de nationale Gendarmerie

Elke gendarmeriebrigade bezit een handboek, het "gendarmenboekje", dat ondermeer alle instructies bevat over de gedragslijn die men moet volgen bij het verzamelen van gegevens over PAN's (zie boven). Naargelang de graad van complexiteit van het gemelde geval, varieert de 'interventie' van een eenvoudig PV van de getuigenis, tot een waarachtige enquête ondermeer op de plaats van de vaststelling, vaak in samenwerking met de diensten van de GEPAN/SEPPA, enquête die dan leidt tot een diepgaand rapport.

6.2.2 Gebruik van de gegevens die de nationale Gendarmerie verzamelt

Zodra de informatie lokaal verzameld is door de Gendarmerie wordt ze, in de vorm van een PV, verzonden naar de hoofdzetel van de nationale Gendarmerie in Parijs, die er een dubbel van doorstuurt naar de GEPAN/SEPPA. Deze verwerkt de gegevens op 2 gescheiden niveau's.

- Op het 1ste niveau wordt het PV geanalyseerd en ingevoerd in een database voor statistische verwerking met het doel een klassering en een typologie der voorkomende fenomenen te creëren.
- Op een 2de niveau, bedoeld voor meer complexe gevallen die 'categorie D' genoemd worden (dus PAN D's), omvat de studie op het terrein een geheel van supplementaire onderzoeken (naar meer elementen en met andere technieken). Dit geheel mondt uit in een omstandig en gedetailleerd onderzoeksrapport: zo'n rapport kan later gebruikt worden om een interpretatie van de sporen te bestuderen.

hoofdstuk 6: Organisatie van het onderzoek in Frankrijk

6.2.3 Bilan en resultaten van de samenwerking met de nationale Gendarmerie.

Sinds 1974 zijn er meer dan 3000 PV's van de Gendarmerie, met gemiddeld 3 spontane getuigenissen per geval, verzameld en terechtgekomen bij de GEPAN/SEPPRA. Daaraan moet men nog een 100-tal onderzoeken en interventies op het terrein toevoegen, die uitgevoerd werden in samenwerking met lokale brigades. Dat alles heeft ons in staat gesteld een geheel van rare fenomenen (natuurlijke en kunstmatige, met een variabel ritme van voorkomen) te karakteriseren (en dus te verklaren), wat ons zonder dit soort grootscheepse organisatie nooit gelukt was. Deze samenwerking heeft meteen ook aangetoond dat er een residu van evenementen bestaat, waarvan de aard tot nu toe aan elke identificatie ontsnapt. Het is dus ook aan die samenwerking te danken dat UFO-gevallen zoals dat van Trans-en-Provence en dat van de 'Amarant' (zie hst 4) in ideale omstandigheden bestudeerd konden worden.

De objectieven waarnaar de CNES zoekt bij haar studie van UFO's, werden omschreven op een informatieplakkaat, die op grote schaal verspreid wordt bij de landelijke brigades. Aanvullend wordt er door de GEPAN/ SEPPRA regelmatig een informatie- en opleidingscampagne aangeboden, die vooral mikt op officieren en onderofficieren, en die loopt via de opleidingsscholen van de nationale Gendarmerie, om ook de brigadecommandanten te sensibiliseren voor dit onderwerp. De resultaten van deze samenwerking mochten wel efficiënter zijn. De procedures voor het verzamelen van gegevens laten soms te wensen over bij gebrek aan 'updating', en aan de vertragingen tussen het moment waarop een lokale brigade over een geval hoort en het moment waarop de SEPPRA optreedt, kon ook best een maximumgrens gesteld worden. Door iets te doen aan het tijdverlies bij de interventie, kan men het informatieverlies substantieel beperken, vooral als het gaat over effecten op het milieu.

Ook zou het meer motiverend zijn dat de gendarmeriebrigades stelselmatig op de hoogte werden gehouden van wat het werk en de enquêtes van de SEPPRA opleveren. Anderzijds zijn de momenteel beschikbare middelen, zowel qua personeel als qua budget, ontoereikend om de gewenste efficiëntie te leveren.

6.3 De inbreng van de luchtmacht

De eerste Franse rapporten over UFO's die gezien waren in de luchtvaart, stammen uit de tijd meteen na WO II. Ze werden verzameld en bewaard op het prospectie- en studiebureau van de generale staf van de Luchtmacht (EBPE). [Letterterm wordt niet verklaard. Hij zal wel eindigen op '...Prospection et Etudes'. Vert.]. Als later de GEPAN werd opgericht, kwam er een wederzijds goedgekeurd protocol dat de respectievelijke rol van beide organismen definieerde voor de behandeling van informatie/observaties die de militaire luchtvaart aanbelangden.

hoofdstuk 6: Organisatie van het onderzoek in Frankrijk

In principe moet elke UFO-waarneming gemeld worden aan het plaatselijk controlecentrum van de luchtmacht, dat die informatie doorgeeft aan het Beleidscentrum voor Luchtoperaties (CCOA) [Weer geen verklaring; denkkelijk 'Centre de Conduite des Opérations dans l' Air'. Vert.] in Taverny. Dit laatste is, samen met het Bureau Ruimtevaart van de generale staf van de Luchtmacht, belast met het doorsturen van de informatie aan de GEPAN/SEPPRA. Parallel daarmee worden alle radarwaarnemingen in de radar-controlecentra geregistreerd, en minstens 1 maand bewaard; op aanvraag zelfs veel langer. Zonodig worden ze aan eventuele onderzoekers ter beschikking gesteld. Er is ook een protocol getekend met de Landmacht over de condities om informatie door te spelen die door piloten van het Lichte Vliegwezen van de Landmacht (ALAT) [denkelijk Aviation Légère de l'Armée Terrestre; Vert.] opgepikt zouden worden.

6.4 De inbreng van de burgerluchtvaart.

Eenzelfde soort organisatie en procedures zijn van kracht om UFO-waarnemingen door burgerpiloten te verzamelen en te verwerken. Door een protocol, getekend tussen de Algehele Directie van de Burgerluchtvaart (DGAC; Direction Générale de l'Aviation Civile) en de CNES (zie inl.), heeft de GEPAN/SEPPRA toegang tot verslagen van UFO-waarnemingen, opgesteld door bemanningen van de burgerluchtvaart, zowel nationaal als internationaal. Met dit doel staat er een gestandaardiseerde meldingsfiche, samengesteld door DGAC en GEPAN/SEPPRA samen, ter beschikking van de equipes in elk luchtvaart-controlecentrum van de burgerluchtvaart en ook bij de luchtvaartmaatschappijen. Trouwens, de radiocontacten tussen bemanning en controletoeren worden systematisch geregistreerd, en bij het detailrapport van een waarneming gevoegd. Er bestaat ook nog een reglement over incidenten die de veiligheid van een vlucht zouden kunnen bedreigen. In dat geval is de boordcommandant verplicht om de procedure 'Airmis' [weerom geen uitleg] te volgen, wat automatisch een enquête van de DGAC opstart.

6.5 Bijkomende middelen van onderzoek.

Talrijke burgerlijke (publieke en privé) en militaire organisaties dragen hun steentje bij aan het uitvoeren van onderzoeken in het kader van activiteiten en enquêtes van de GEPAN/SEPPRA. Deze tussenkomsten gebeuren op 2 niveaus: ofwel bij het verzamelen van gegevens op het terrein en het ontleden der rapporten van de waarneming; ofwel bij de analyse van de gegevens na de expertise, en bij theoretisch en experimenteel onderzoek waar dit noodzakelijk geacht wordt.

Er zijn voor die samenwerking conventies opgesteld, in het bijzonder met diverse organismen die op hun beurt baat hebben bij zulke samenwerking, omdat de resultaten van de enquêtes vaak ook nuttig zijn voor hun eigen studiedomein.

Enkele voorbeelden:

- de bliksem : EDF (Electricité de France), CEA [?], Météorologie Nationale, ONERA [?], CEAT [?];
- meteoren: CNRS [?], DGA [Misschien Direction Générale de l'Aviation ?];
- storingen op leidingen: EDF, France Télécom;
- groepsociologie, vooral bij sekten: CNRS, universiteiten;
- fotografie, studie van films, ruimtelijke beeldvorming ('Fleximage').

hoofdstuk 6: Organisatie van het onderzoek in Frankrijk

De 3 volgende disciplines verdienen iets meer aandacht:

6.5.1 Analyse van genomen monsters

De GEPAN/SEPRA steunt op verschillende civiele en militaire laboratoria, zoals die van de technische centrale stichting van het leger (ETCA) [Geen verklaring; denkkelijk Etudes Techniques Centrales de l'Armée; Vert.], om de stalen van bodem en vegetatie te analyseren, die genomen zijn tijdens bepaalde onderzoeken.

6.5.2 Ontleding van foto's

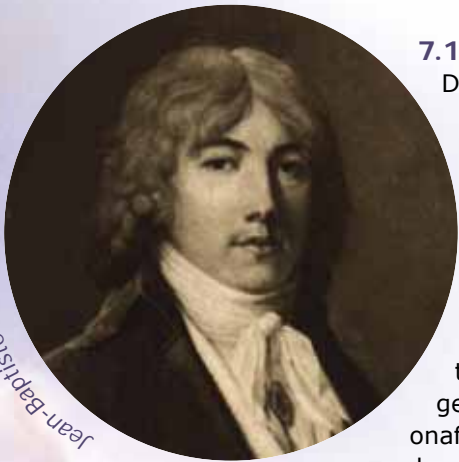
Tussen 1981 en 1988 is er binnen de ETCA diepgaand gewerkt aan het onderzoek van afbeeldingen. Daardoor heeft men technieken en procedures op punt kunnen stellen, die overgenomen werden door en afgedrukt in de technische nota nr. 18 van de GEPAN. Met die technieken worden foto's van vermoedelijke UFO's bestudeerd. Als gevolg hiervan werden in de landelijke gendarmerieën diffractiefilters geïnstalleerd, die kunnen aantonen welk (deel van het) lichtspectrum door het object werd uitgezonden.

6.5.3 Het systeem van toezicht op de hemel.

Door Defensie werd onder de naam "ORION" een systeem bestudeerd en ontplooid, dat toezicht moet houden op de hemel, en dat de passage van satellieten moet voorzien en hen identificeren; vooral dan boven Frans grondgebied. Dit moest, tenminste deels, beantwoorden aan de behoefte om lichtgevende fenomenen van het type 'UFO' in de gaten te houden. Het systeem omvat (of zal dat doen):

- de bestaande radar-faciliteiten om de wacht te houden en om voorwerpen te volgen, en de afluisterantennes van het schip 'Navire';
- twee systemen die de wacht houden met radar, visueel, en met optische beeldvorming [geen verklaring];
- de bewakingsradar "GRAVES", die bekwaam zal zijn om objecten te detecteren tussen 1 meter en 1500 km afstand;
- het optisch bewakingssysteem "SPOC", uitgerust met CCD-camera's [geen verklaring], om de baan van langskomende satellieten op te pikken en te bepalen, alsook van ruimtepuin met een grootte 7 of 8. (2 sites zijn in aanbouw);
- tenslotte is de ontwikkeling gepland van de telescoop "SOLSTICE", met een spiegel van 4 m diameter, die mits aangepaste optiek in staat zal zijn objecten te bekijken die in de geostationaire baan (op 36 000 km hoogte) om de aarde cirkelen.

Hoofdstuk 7: Methode en resultaten van de GEPAN/SEPRA.

7.1 De door GEPAN ontwikkelde methode.

De GEPAN heeft een eigen, originele methode ontwikkeld om vreemde, wisselvallig voorkomende fenomenen te bestuderen. Eén van die fenomenen zijn meteorieten. Lange tijd hebben geleerden geweigerd rekening te houden met waarnemingen van stenen 'die uit de hemel vielen', wat meestal door boeren gerapporteerd werd. Gelukkig was er een fysicus, Jean-Baptiste Biot, die in 1803 een diepgaand onderzoek heeft ingesteld in het dorp Laigle (in het departement van de Orne), ongeveer 3 weken nadat men daar het vallen van 'hemelse stenen' gerapporteerd had. Biot onderzocht talrijke stenen, en ook andere aanduidingen zoals afgerukte takken, geperforeerde daken, brandhaarden, en hij ondervroeg talrijke onafhankelijke getuigen. Hij heeft een overtuigend rapport afgeleverd, en daardoor de meteorieten een 'wetenschappelijk bestaan' geschonken.

De GEPAN heeft een methode op punt gesteld, die door haar wetenschappelijke raad is goedgekeurd. Essentieel bestaat die erin, een vooraf onbekend fenomeen eerst af te bakenen door een gezamenlijke analyse van 4 soorten gegevens, namelijk:

- over de getuigen: fysiologie, psychologie, enz.;
- over het afleggen der getuigenissen: het verhaal, reacties op vragen, algeheel gedrag, enz.;
- fysische omstandigheden: meteorologie, luchtverkeer, foto's, radargegevens, sporen op de omgeving, enz.;
- de psychosociologische achtergrond der getuigen: hun lectuur, hun overtuigingen, beïnvloeding door de media of door drukingsgroepen, enz.

Vaak bevatten de rapporten van de Gendarmerie genoeg feiten om een vastgesteld fenomeen te kunnen identificeren. In flink wat gevallen blijkt het een vliegtuig te zijn, een planeet, een satelliet of iets anders bekends. In andere gevallen wordt er een bijkomend, min of meer uitvoerig onderzoek gedaan door de GEPAN/SEPRA. Eengrondig onderzoek kan tot 2 jaar duren. Zo kan een analyse van effecten op het milieu het nodig maken een beroep te doen op gespecialiseerde laboratoria (zoals in de gevallen van Trans-en-Provence en van de Amarant, uit hoofdstuk 4).

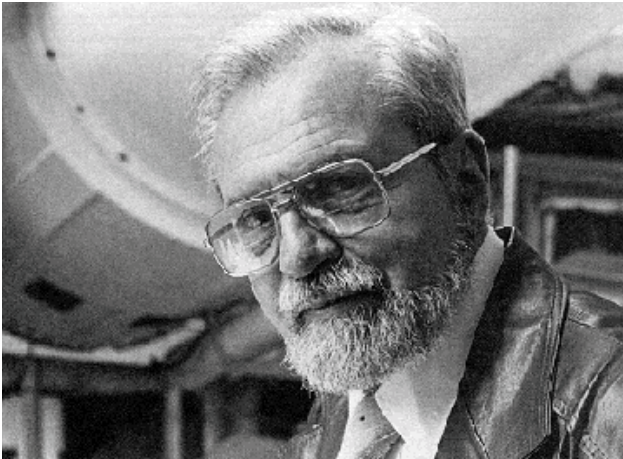
Tenslotte werden er ook al onderzoeken gedaan in samenwerking met universiteiten, om de methodiek van het onderzoek te perfectioneren. Uit bezorgdheid om strikt wetenschappelijk te werken heeft de CNES de term 'PAN' ingevoerd in plaats van het bekendere maar meer beperkende 'UFO'. De GEPAN is dus de groep die de PAN's bestudeert.

7.2 Eerste klassering der PAN's

Elk geval wordt na onderzoek door de GEPAN/SEPRA geklasseerd in één der 4 volgende categorieën, in functie van zijn graad van kenbaarheid:

- cat. A: een perfect geïdentificeerd fenomeen;
- cat. B: een waarschijnlijk identificeerbaar fenomeen, maar zonder zekerheid door tekort aan gegevens;
- cat. C: een niet-identificeerbaar fenomeen, door gebrek aan gegevens;
- cat. D: een niet-identificeerbaar fenomeen, ondanks een overvloed aan waardevolle gegevens.

Hoofdstuk 7: Methode en resultaten van de GEPAN/SEPRA.

Astronoom
Hynek

Deze laatste gevallen ('PAN D's' genoemd) vertegenwoordigen 4 à 5 % van het totaal. Hierbij horen de gevallen waarbij fenomenen vlakbij de grond gezien worden door getuigen op korte afstand.

De vreemdste en meest mysterieuze gevallen uit deze categorie worden meestal RR3 (Rencontres Rappochées du Troisième Type, of ontmoetingen op korte afstand van het 3de type) genoemd, in navolging van de klassering die professor A. Hynek (astronoom en raadgever van de USAF in het kader van het project 'Blue Book') voorstelde: Close Encounters of the 3th Kind. (Zie hst. 9.1)

7.3 Typologie der PAN D's.

Gedetailleerde statistische analyse van alle PAN D's maakt het mogelijk de spreiding van hun opvallendste fysische karakteristieken vast te stellen. Die karakteristieken zijn: snelheid, versnelling, geluidloosheid, vorm, en effecten op de omgeving.

Het is interessant dat statistieken uit de USSR een perfect vergelijkbare spreiding opleverden met de statistieken die Claude Poher (eerste chef van de GEPAN) opstelde, vertrekkende vanuit de eerste 200 Franse gevallen, en ook met de cijfers van 1000 andere gevallen wereldwijd. [Vreemde zinsconstructie die niet duidelijk maakt of Poher statistiek deed op de 200 Franse gevallen en op de 1000 andere, dan wel of het over 3 onafhankelijke studies gaat. Daardoor is de bedoeling van deze volzin nogal mistig. Vert.] Het ware wenselijk de Franse statistieken uit te breiden tot alle PAN D's.

7.4 Onderzoek van opmerkelijke gevallen.

De GEPAN/SEPRA heeft een honderdtal dergelijke enquêtes uitgevoerd. Sommige daarvan hebben uitzonderlijke fysische fenomenen in de atmosfeer 'ontmaskerd', bijvoorbeeld in verband met bliksems; andere hebben bij de getuigen een ongebruikelijk psychologisch gedrag onthuld, evt. na inname van medicamenten met hallucinogene nevenwerkingen.

Maar enkele uitzonderlijk diepgaande onderzoeken, toegespitst op de analyse van sporen, hebben tenslotte de fysische aanwezigheid aangetoond van een fenomeen waarvan aard en herkomst onopgelost blijven.

Vooraf 2 gevallen beschreven in hst. 4 trekken hier bijzondere aandacht: dat van Trans-en-Provence op 8 jan. 1981, en de "Amarant" op 21 okt. 1982. De onderzoeken hierover leiden tot het idee dat voorwerpen in de vorm van een dubbel schoteltje (tot op) de grond genaderd zijn, voor een tijdje, om dan terug naar de hemel te verdwijnen met achterlating van sporen op de vegetatie en (voor Trans-en-Provence) op de grond zelf. Deze gedetailleerde enquêtes staan in de technische nota's nr.16 en nr.17 van de GEPAN. (zie bibliografie van hst. 6) [In de voorliggende versie van het rapport, ons bezorgd door ELRIC65, blijkt geen bibliografie te zijn opgenomen. Vert.]

7.5 Gevallen in de luchtvaart.

7.5.1 De gegevens van Franse lucht-lucht gevallen.

- Twaalf Franse lucht-luchtontmoetingen zijn er aan de GEPAN/SEPRA bekend-gemaakt, maar slechts 3 of 4 daarvan kunnen aanspraak maken op een klassering in categorie D.
- Het eerste als PAN D beschouwde geval werd reeds besproken in 1951. Er waren militaire vliegtuigen van het type Vampire bij betrokken, in de streek van Orange.
- Bij 2 andere zeer uitzonderlijke waarnemingen (zie hst 1) hebben militaire piloten rapport uitgebracht over de aanwezigheid van objecten met voor klassieke vliegtuigen onevenaarbare vliegprestaties. Dat was boven de omgeving van Tours in 1976, en rond Luxeuil in 1977.
- Nochtans is het pas op 28 jan. 1994 gelukt, om de visuele waarnemingen van de bemanning op een reguliere vlucht van Air France te correleren met een radaropname van meer dan 50 sec. (Zie hst 1.3)

7.5.2 Gevallen van de graad PAN D, type lucht-lucht, wereldwijd.

In een document getiteld "Rencontres dans le Ciel" (Ontmoetingen in de Hemel) van de hand van Dominique Weinstein, komt een recensie voor die handelt over bekende PAN D-gevallen sinds 1942. Hieraan heeft de SEPRA een Franse bijdrage geleverd. De catalogoog van lucht-lucht observaties wereldwijd bevat reeds beschrijvingen van 489 ontmoetingen van het gehalte PAN D, allemaal grondig gedocumenteerd, en met bronnen die uitsluitend geverifieerd zijn. [Bedoeld is klaarblijkelijk tot in 1995, toen het rapport werd opgesteld. Er wordt tenminste nergens over een latere 'follow-up' gerept. Vert.]

Voor het merendeel van deze gevallen heeft men geput uit officiële bronnen, van regeringsinstanties, van de luchtmacht van verschillende landen, of van organismen zoals de SEPRA. Deze catalogoog gebruikt een klassement met als criterium de kwaliteit van de waarneming. Dit levert een variatie op, gaande van gewone visuele vaststellingen enerzijds, met beschrijvingen van prestaties of bijzondere bewegingen van het geziene object (meestal snelheid, versnelling, wendbaarheid, geruisloosheid, enz.); tot breder uitgewerkte observaties, die ook oog hebben voor de verstoringen die de vliegende PAN D's aanrichten in de omgeving en het milieu. Dat zijn dan storingen op radio en radar, het uitvallen van navigatieapparatuur, en evt. fysische effecten op de bemanning (hittegevoel, verblindheid, enz.).

Tussen 1947 en 1969, dwz. de tijd waarin het 'Blue Book'-project van de Amerikaanse luchtmacht (gewijd aan UFO's) van kracht was, werden er 363 waarnemingen onderzocht. Het jaar met het grootste aantal meldingen was 1952: 68 stuks. In totaal zijn er 63 landen het decor geweest van minstens 1 lucht-lucht waarneming.

Hoofdstuk 7: Methode en resultaten van de GEPAN/SEPRA.

7.5.3 Met radar en visueel vastgestelde gevallen wereldwijd.

'Radar/visueel gevallen' is de verkorte aanduiding van die gevallen, waarbij een visuele vaststelling gekoppeld is aan (en versterkt door) ontdekking op een boord- en/of een grondradar. Wij stellen vast dat:

- De eerste gevallen van deze soort dateren van 1948, en ze kwamen uit Japan en de USSR.
- 30 van de 68 landen uit de catalogoog [Ik vermoed hier een tikfout: net hiervoor was sprake van 68 meldingen (in 1952), maar van 63 landen. Vert.] hebben ook hun radar/visueel-geval.
- Op de 489 gevallen uit het rapport zijn er 101 van het soort 'radar/visueel' (21%).
- Op de 363 gevallen uit het Blue Book zijn er 76 'radar/visueel' (weermom 21%).
- Op de 68 gevallen uit 1952 zijn er 16 'radar/visueel' (23,5%).

Als besluit kunnen we duidelijk stellen dat er tussen 1942 en 1995 minstens 500 goed gedocumenteerde en bewezen lucht-luchtgevallen van PAN D beschreven zijn wereldwijd, waarvan ruim 20% van het radar/visueel-type. Dat aantal levert het fysieke bewijs voor de waarachtigheid van fenomenen met een paradoxale graad van evolutie. [De Franse tekst laat ook de vertaling toe: "...met paradoxale bewegingen". Maar als besluit van een paragraaf lijkt het me minder logisch dat men zou terugvallen op dat detail. Vert.]

7.6 De fysieke realiteit van de PAN D's.

Generaal Twining

7.6.1 Een eerste officieel standpunt: sept. 1947 in de USA.

Uit de activiteiten van de GEPAN/SEPRA hebben wij, wat Frankrijk betreft, geleerd dat er een heel gamma van vreemde fysische fenomenen bestaat met een variabel ritme van voorkomen, die niet kunnen ingepast worden tussen de bekende natuurlijke of kunstmatige verschijnselen: de PAN D's. Deze fenomenen, waarvan wij het bestaan aangetoond hebben zowel in de lucht-lucht categorie (burgerlijk en militair) als vlak bij de grond (de 'close encounters' al of niet in de 3de graad), komen overeen met soortgelijke goed gedocumenteerde en door officiële autoriteiten geverifieerde waarnemingen wereldwijd.

Het is interessant om te onthouden dat, zo vroeg als nov. 1947, dus bij het allereerste begin van de allereerste moderne golf van UFO-waarnemingen, de USA-generaal Twining, hoofd van het 'Air Material Command' (het commando over het vliegend materieel), een rapport over 'vliegende schotels' heeft opgesteld, met zeer expliciete conclusies:

- Het gerapporteerde fenomeen is iets zeer reëls, het gaat niet over visioenen of fantasie.
- Er bestaan schijfvormige voorwerpen, met afmetingen vergelijkbaar met die van onze vliegtuigen.
- De waarneming van natuurlijke fenomenen kan misleidend zijn. [Dus: niet alles zijn schijven! Vert.]
- De geobserveerde extreme stijgsnelheid, de wendbaarheid en de vluchtmanoeuvres als de schijven ontdekt zijn, wekken de indruk dat de schijven gepiloteerd worden, ofwel tegeleid zijn.
- De meeste getuigen beschrijven de objecten als volgt: metaalachtig van oppervlak, rond of ellipsvormig, met bovenaan een koepel, geluidloos in de vlucht, en vliegend in formaties van 3 tot 9 stuks.

Hoofdstuk 7: Methode en resultaten van de GEPAN/SEPRA.

7.6.2 Het werk van de GEPAN/SEPRA.

Wij beschikken niet over onwrikbare stoffelijke bewijzen, in de vorm van gehele of gefragmenteerde stukken materiaal, om de fysische aard en het kunstmatig karakter van de PAN D's te bewijzen. Niettemin heeft het verzamel- en onderzoekswerk dat de GEPAN/SEPRA al 20 jaar uitvoert, de verklaringen van generaal Twining uit 1947 alleen maar bevestigd.

7.6.3 De opvallendste (Franse) lucht-lucht gevallen.

Een studie van Franse, militaire, lucht-lucht PAN D's (Orange, 1951; Tours, 1976; Luxeuil, 1977) bevestigt volledig de 5 conclusies van generaal Twining, en vooral de 4de. De getuigenissen der piloten doen inderdaad vermoeden dat "de tuigen gepiloteerd worden, ofwel op afstand bestuurd". Alle piloten hebben gerapporteerd dat "het object op ons toe leek te komen, en niet omgekeerd". Ook hebben ze allemaal bemerkt dat de vluchtcapaciteiten der objecten royaal superieur waren aan degene die zichzelf kenden.

7.6.4 De rechtstreekse contacten met PAN D in Frankrijk.

De 'close encounters' met PAN D's in Frankrijk komen goed overeen met de conclusies 4 en 5 van Twining. De expertises ter plaatse in Trans-en-Provence (hst 4) bevestigen de lokale getuigenis, en bewijzen dat het rond, metaalachtig voorwerp geluidloos geland en terug opgestegen is op een zeer beperkte ruimte, zelfs vlakbij een muur van 2,5 m hoogte. Geen enkel modern luchtvaartuig is tot zulke geluidloze bewegingen in staat, en evenmin tot zulke precisielandingen. Het wordt moeilijk om niet te willen zien dat dit object een gepiloteerde vliegende machine was, of een telegeleide, of minstens één met een sterk geavanceerde besturingstechniek aan boord.

De andere Franse gevallen van nabij contact (uit hst 4) suggereren ook sterk het bestaan van een intelligentie achter de PAN D's. We hebben het over Valensole, de 'Amarant', en Cussac.

Van zodra de getuige(n) met de PAN D's geconfronteerd worden, verloopt alles meestal zeer vlug, en het object ontsnapt zonder de minste blijk van agressiviteit jegens de getuigen.

7.6.5 Buitenlandse gevallen –en conclusie.

De studie van bepaalde buitenlandse gevallen leidt tot gelijkaardige conclusies als degene die we uit de Franse gevallen trokken. In die geest loont het de moeite de beschrijving van de lucht-luchtgevallen in hst 2 te herlezen. Wij zouden ook nog kunnen verwijzen naar buitenlandse gevallen van 'close encounters', zoals die uit Socorro (New-Mexico), dat analoog is aan dat van Trans-en-Provence, maar de zeer uitgebreide kritische beschrijving daarvan zou dit rapport slechts nodeloos verzwaren.

Uit dit geheel aan feiten treedt een sterke conclusie naar voren: sommige PAN D's blijken heel duidelijk totaal onbekende vliegende toestellen te zijn, met uitzonderlijke prestaties, en geleid door een natuurlijke of artificiële intelligentie.

Hoofdstuk 8: de UFO: **hypothesen** -pogingen om een model te ontwikkelen.

8.1 Deelmodellen

Geloofwaardige observaties van voorwerpen in de lucht winnen nog beduidend aan overtuigingskracht als men veelbelovende technische verklaringen vindt voor de waargenomen fenomenen. Vergeleken met de huidige stand van onze wetenschap zijn de meest frappante observaties de volgende:

- geluidloze verplaatsingen door de lucht, met extreme versnellingen en/of snelheden;
- het stilvallen van aardse vehikels in de omgeving;
- verlamming en immobilisatie van de getuigen.

De meest gedocumenteerde en de meest geloofwaardige getuigenissen komen vooral van piloten, omdat zij vanzelfsprekend competent zijn terzake; we moeten dus met prioriteit hun waarnemingen, die bovendien vaak gedekt worden door radarbeelden, pogen te verklaren.

8.1.1 Verplaatsingen.

In de eerste fase (= als ontwerp) bestaan er reeds meerdere principes van aandrijving, die geen beroep doen op schroeven of reactiemotoren, en die mogelijk daardoor geen geluid zouden maken. Het verst gevorderde van die ontwerpen maakt gebruik van een magneto-hydrodynamisch principe (afgekort MHD), maar ook verschillende ander principes komen in aanmerking. Wij zullen ze allemaal even bekijken.

8.1.1.1 MHD-aandrijving.

Dit principe, dat helaas onmogelijk is in het luchtledige, bestaat erin een elektrische stroom op te wekken in het milieu dat het voertuig omgeeft, terwijl het voertuig zelf intussen een magnetisch veld uitstraalt. Volgens de wet van Laplace oefent dit veld een kracht uit op de stroom, en dus op het milieu waardoor die stroom vloeit (dit is het principe van het merendeel der elektromotoren). Het milieu wordt dus theoretisch verplaatst tov. het voertuig, maar de praktische reactie is dat het kleine voertuig de kracht ondergaat, waardoor het zich verplaatst tov. het veel grotere milieu. Men hoeft enkel nog de nodige stroom en velden op te wekken.

- Voor het magnetisch veld is dit gemakkelijk, door in of onder de buitenwand van uw voertuig elektrische spoelen te installeren (zoals die van elektromotoren), en daar een geschikte stroom doorheen te sturen.
- Voor de elektrische stroom hangt alles af van het milieu waarin alles zich afspeelt.

In zeewater is het makkelijk een stroom te genereren via elektroden op de buitenwand van het voertuig. Daarom heeft men in de USA en in Japan de MHD-aandrijving eerst experimenteel, en met succes, uitgetest op maquettes van boten, zowel oppervlakteboten als onderzeeërs.

Hoofdstuk 8: de UFO: Hypothesen -pogingen om een model te ontwikkelen.

In lucht, die een natuurlijke isolator is, is het moeilijker een elektrische stroom te genereren. Maar men kan lucht geleidend maken, bv. door krachtige elektrische spanningen op te wekken, en/of door aangepaste elektroden te gebruiken. Als men lucht geleidend maakt, wordt deze soms min of meer lichtgevend; iets wat men vaak heeft vastgesteld rond onbekende objecten. Wat betreft het magnetisch veld, dat kan opgewekt worden zoals bij boten. Nochtans is voortstuwing in de lucht veel moeilijker te verwezenlijken, omdat men het toestel niet alleen moet voortbewegen, maar om te beginnen eerst zijn eigen gewicht compenseren. De elektrische en magnetische velden moeten dus veel krachtiger zijn dan voor een schip.

In de praktijk is het nauwelijks denkbaar die onmisbare velden/spanningen te realiseren, zonder dat men kan beschikken over spoelen van zgn. supergeleiders. Nog vrij kort geleden was dit louter theorie: pas toen in 1991 inderdaad supergeleiders ontdekt werden die ook werkten bij normale temperaturen, kreeg het idee dat zij weldra bruikbaar zouden zijn in een luchtvoertuig een geloofwaardig kleurtje. Voortstuwing in de lucht zonder schroeven of reactiemotoren is dus in principe perfect mogelijk door MHD, en berekeningen tonen aan dat, in bepaalde gevallen, de benodigde kracht best haalbaar is voor sommige nu al bestaande motoren uit de luchtvaart.

Zelfs het feit dat toestellen, die men van dichtbij heeft kunnen bekijken, niets lieten blijken (of horen) van een koelsysteem, is verklaarbaar, zolang men de toestellen niet langer dan enkele 10-tallen minuten heeft zien vliegen. Ook elektrische motoren die bij ons al in gebruik zijn (sommige met hun eigen energievoorraad aan boord, andere die zich heropladen door gebruik van de inertie), zijn misschien nog niet sterk genoeg om ons te laten vliegen, maar ze hebben evenmin onmiddellijke koeling nodig. Dit maar om aan te tonen dat zulke problemen niet onoverkomelijk zijn.

Talrijke getuigen waren getroffen door de stilte waarmee die vreemde toestellen manoeuvreerden, en doordat zij zelfs bij supersonische snelheden geen 'bang' uitlokten. (Zie deel I, hst 1, 2 en 3). Dit kan men misschien toeschrijven aan de MHD-aandrijving: men heeft al eerste, bemoedigende ervaringen gehad (hoewel voorlopig slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden) waarbij het geluid verzacht wordt door onderdrukking van het 'kielzog' en van de schokgolf.

In het buitenland wordt er intens gewerkt aan verschillende aspecten van de MHD-aandrijving voor vliegende toestellen: in de USA op het Rensselaer Polytechnic Institute in Troy (NY), en volgens het blad New Scientist (febr. 1996) ook in Groot-Brittannië en in Rusland.

Samenvattend:

De huidige stand van onze kennis volstaat om op korte termijn een maquette van een MHD-vliegtuig te ontwikkelen, terwijl de realisatie van een vehikel, met dezelfde wendbaarheid en andere capaciteiten als beschreven voor de waargenomen vreemde objecten, ons binnen een tijdsverloop van een paar tientallen jaren zeer waarschijnlijk voorkomt. Tot nu toe stellen enkel de quasi-afwezigheid (of waarneembaarheid) van een uitstoot van lucht en geluid bij stationair vliegen vlak boven de grond nog een probleem.

Hoofdstuk 8: de UFO: Hypothesen -pogingen om een model te ontwikkelen.

8.1.1.2 Andere methoden van aandrijving.

In het luchtledige belet het ontbreken of nauwelijks voorkomen van moleculen en atomen zowel het circuleren van stroom in de omgeving, als het zich magnetisch afstoten van een (niet aanwezige) massa. Het MHD-systeem werkt er dus niet, en wij moeten andere hypothesen ontwikkelen. Voortstuwing door reactiemotoren op basis van chemische processen, weliswaar veel geavanceerder maar toch vergelijkbaar met onze raketmotor, mag niet a-priori uitgesloten worden. Want inderdaad: de tocht van deze onbekende objecten door de ruimte vindt plaats ver van elke mogelijke observatie. Bovendien hebben zij blijkbaar een bekleding die hen onzichtbaar maakt voor telescopen en radars, van zodra de afstand enkele of een paar tientallen kilometers bedraagt. Dus zouden ze vanaf dat punt gemakkelijk een klassieke aandrijving kunnen gebruiken zonder ontdekt te worden. De problemen die zich in dat geval nog stellen, zouden het energieverbruik zijn, en de massa die daarbij wordt uitgestoten. Paragraaf 8.1.1.3 hierna behandelt een methode om die problemen deels op te lossen.

“het gebruik van energie gestockeerd in de vorm van antimaterie krijgt een eerste schijn van waarheid sinds men bij de CERN een atoom antiwaterstof heeft weten te creëren”

Technologisch verder gevorderd zijn de aandrijvingen die beroep doen op het uitstoten tegen heel hoge snelheden –nl. tegen een belangrijke fractie van de lichtsnelheid– van bundels partikels. Door de zeer hoge ejectiesnelheid kan men de ejectiemassa klein houden, zodat men zeer lang kan doorgaan met een beperkte hoeveelheid ‘brandstof’. In het kader van een evt. ruimte-oorlog heeft de USSR (in het labo van von Ardenne, in Soukhomi, Georgië), evenals de USA (in het nationale labo van Argon) dergelijke deeltjesbundel-technologie ontwikkeld, die kan meegestuurd worden met satellieten. Feitelijk zijn deze bundels behoorlijk minder krachtig dan wat wij in het kader van deze studie nodig hebben, maar toch zijn ze al bruikbaar als motor met geringe stuwkracht, zolang ze buiten de aantrekkingskracht van planeten blijven. Een motor van dit type drijft de Amerikaanse sonde “Deep Space 1” aan, die op 29 juli 1999 langs de asteroïde 1992 KD zou moeten scheren.

Andere methoden van aandrijving in de ruimte die zeer intens bestudeerd worden, zijn de aandrijving door kernsplijting (projecten ‘NERVA’, ‘ORION’, ‘DAEDALUS’), en recenter, ook door kernfusie. Hierbij verwacht men een winst van een volledige grootteorde, resp. meer dan 2 grootteordes, vergeleken met onze beste hedendaagse motoren [zeer onduidelijke formulering, denkkelijk bedoelt men een toename van de exponent met 1 of 2 eenheden, dus x10 en x100. Vert.].

Nog verder gaat het gebruik van energie gestockeerd in de vorm van antimaterie –deze fantasie krijgt een eerste schijn van waarheid sinds men bij de CERN (zie inl.) een atoom antiwaterstof heeft weten te creëren, en aangetoond heeft hoe men dit moet stockeren. Hierbij spreekt men over een energiewinst van nog eens x100. Daarom is er een groeiend aantal onderzoekscentra actief op dit thema: het ‘Jet Propulsion Laboratory’, het ‘Lawrence Livermore Laboratory’, het ‘Air Force Astronautical Laboratory’ (Edwards Air Force Base), waar, volgens het blad Defence Weekly van 10 juni 1996, ook de antigravitatie bestudeerd wordt.

Hoofdstuk 8: de UFO: **Hypothesen** -pogingen om een model te ontwikkelen.

Dit laatste thema zou ook in Groot-Brittannië en in de CEI [geen uitleg; misschien 'Commission Electrotechnique Internationale', Vert.] onderzocht worden.

8.1.1.3 Impulsen van planeten of zonnen (sterren) benutten.

Dit staat al dichterbij onze huidige technieken, al is het strikt genomen geen echte 'aandrijving'. Het 'Jet Propulsion Laboratory' heeft reeds in 1961 een scenario bedacht over de manier waarop een ruimtetuig een steeds grotere snelheid kan bereiken zonder verbruik van energie, door op een goed uitgekende manier van de ene 'dip' in magnetische potentiaal tussen planeten naar de volgende te 'huppelen' [en dus gebruik te maken van telkens een nieuw gravitatieveld, Vert.]. Deze methode wordt intussen reeds systematisch gebruikt door aardse waarnemingsmissies die naar onze verafgelegen planeten reizen. Dus kan men, zoals Dyson al in 1963 heeft geopperd, een methode ontwerpen om, 'kaatsend' van planeet naar planeet, maar zelfs ook van ster naar ster, steeds hogere snelheden op te bouwen (alleen beperkt door de ontsnappingsnelheid uit elk nieuw gravitatieveld), en interstellaire afstanden afleggen met relatief weinig energie, behalve dan voor de duur van de 'sprong' bij het vertrek en bij de aankomst. Deze methode leidt voor interstellaire reizen denkkelijk wel naar tijdsduren die in de millennia (!) lopen. Dat is in een orde van grootte die ver uittorent boven de verwachte duur van reizen met een aandrijving met de verhoopte antimaterie.

8.1.1.4 Besluit betreffende de verplaatsingen.

Samenvattend kunnen wij, voor verplaatsingen zowel in de atmosfeer als in de ruimte, redelijk klinkende hypothesen formuleren; in het eerste geval voor vluchten klaarblijkelijk zonder draagvlakken [letterlijk: 'ondersteunende middelen', Vert.], en in het tweede voor het overbruggen van zeer grote afstanden, tot zelfs op interstellaire schaal.

8.1.2 Het stilvallen van motoren op aarde.

Om dit fenomeen, dat vooral buiten Frankrijk vaak gerapporteerd wordt, te verklaren, moet men beroep doen op het bestaan van op afstand werkende fenomenen. Blijkbaar kan men geen enkel soort lichtbundel in verband brengen met 'geparalyseerde' motoren, dus moet men denken aan radio-elektrische straling, ongeveer zoals microgolven, waarvan we weten dat ze dergelijke effecten kunnen veroorzaken, en die gemakkelijk te bundelen zijn om ook op afstand te werken. Met dat in gedachte, moet de door die onbekende tuigen uitgezonden microgolfbundel in staat zijn rond een (aards) voertuig een zodanig hoog elektrisch veld te creëren, dat het, samen met de eigen start- en ontstekingsspanning van de auto (die er nog bijkomt) de lucht ioniseert rond het hoogspanningscircuit van de motor (spoel, stroomverdeler en ontstekingskabels), en aldus de startimpulsen kortsluit naar de massa. Daardoor stopt de motor noodgedwongen.

Hoofdstuk 8: de UFO: Hypothesen -pogingen om een model te ontwikkelen.

Sinds de veralgemening van de elektronische ontsteking in de jaren '70, kunnen microgolven, behalve via het net beschreven mechanisme, ook rechtstreeks roet in het eten strooien door het elektronische circuit dat de hoogspanning genereert te 'paralyseren'. De inwerking van de onbekende objecten op aardse voertuigen (daarbij inbegrepen dieselmotoren, die tegenwoordig ook kwetsbaar zijn door hun elektronisch afregelsysteem) valt dus best te begrijpen. We hoeven maar te bedenken dat het produceren van gebundelde microgolven, die op afstand bepaalde dingen kunnen bewerken, reeds binnen de mogelijkheden van onze eigen technologie ligt. Dat bewijzen voorts de opgevoerde inspanningen die men doet, zowel in de USA als in de ex-USSR, om microgolfwapens te ontwikkelen, die juist bedoeld zijn om de elektronische middelen van de tegenstander op afstand te vernietigen of uit te schakelen, en misschien ook de manschappen. Ook in Frankrijk liggen modellen van hoogvermogenende, hyperfrequente generatoren ter studie, die voor dezelfde doeleinden kunnen dienen.

Dit alles sluit niet uit dat ook andere types van straling bruikbaar kunnen zijn. Bundels geladen partikeltjes kunnen gelijkaardige effecten uitlokken, en daarbij, indien nodig, door levend weefsel –zoals lichamen van getuigen– passeren zonder dat dezen zulks voelen, of er merkbare en/of blijvende gevolgen aan overhouden. Ter illustratie geven we hier het voorbeeld van de bundels protonen uit acceleratoren die gebruikt worden in de protonentherapie. Die dringen eerst door de weefsels heen zonder al te veel schade aan te richten; ze worden pas destructief als, juist door dat passeren van weefsel, hun energie of snelheid onder een bepaalde drempel zakt. Dit werkingsmechanisme klopt trouwens met bepaalde getuigenissen rondom UFO's, die rapporteren dat ze lichtgevende bundels gezien hebben die door materiële obstakels heendrongen, en soms eindigden als waren ze 'afgehakt'. Inderdaad worden protonenbundels meestal zichtbaar en zelfs lichtgevend omdat ze de lucht ioniseren, en blijven dat, in functie van hun beginsnelheid, zolang hun energie hoog genoeg blijft.

8.1.3 De verlamming van de motoriek bij bepaalde getuigen.

Dit fenomeen is minder frequent. Het is vooral opmerkelijk, omdat de gerapporteerde verlammingen alleen bepaalde vrijwillige bewegingen aantasten, maar noch de ademhaling, noch de houding (het evenwicht, bv., komt niet in het gedrang: de getuigen vallen niet), noch de bewegingen van de ogen. Op het gebied der bezenuwing stellen we vast dat de houding en de ademhaling bij de mens afhankelijk zijn van de kleine hersenen, welk orgaan zelf onafhankelijk is van de grote hersenen, die dan weer de willekeurige bewegingen besturen. Microgolven werken van op afstand in op bepaalde lichaamsdelen; het is dus redelijk de vastgestelde paralyse aan hen toe te schrijven. Temeer omdat het juist dat doel is, dat de hiervoor genoemde studies ook voor aardse microgolfwapens nastreven. Voegen wij hier nog aan toe dat die studies ondermeer gebeuren aan het 'Air Force Weapons Laboratory' in Kirtland AFB.

Hoofdstuk 8: de UFO: Hypothesen -pogingen om een model te ontwikkelen.

8.2 Een uitgewerkt model en zijn geloofwaardigheid.

Het feit dat wij een geloofwaardige hypothese (zouden) kunnen formuleren over de aandrijving van de geobserveerde objecten, is wel een positieve aanwijzing, maar vanzelfsprekend geen bewijs dat ze bestaan, evenmin als het feit dat ze gelijken op het model uit onze fantasie. In dat verband heeft de geschiedenis van techniek en wetenschap een duaal resultaat: zij leert ons nederigheid, maar verschaft ons ook quasi-zekerheden.

- **Nederigheid:** als wij vaststellen wat voor foutieve prognostieken er ooit gemaakt zijn in het verleden. Denk maar eens aan be(z)weringen van (of toegeschreven aan) enkele der grootste geleerden: "In tunnels kan men niet ademen.", "De wetenschap is vrijwel voltooid." of "Een 'zwaarder dan lucht'-toestel kan niet vliegen.", enz. Het zou behoorlijk eigenwijs zijn te doen alsof we, vanuit onze huidige kennis en prestaties, konden voorzien hoe de technieken moeten zijn die ons een klein beetje vooruit zijn, of hoe onze eigen technieken zullen zijn binnen 1 of 2 eeuwen. Bedenk dat er, nauwelijks 150 jaar geleden, geen motoren waren en geen elektriciteit, en dat het atoom en de Hertzgolven nog heel lang onbekend waren! Tijd om een paar werken te herlezen van Jules Verne, zoals "Parijs in de 20ste eeuw", of "Gisteren en morgen".
- **Zekerheden:** de vooruitgang van wetenschap en techniek kan zich eigenlijk alleen maar verderzetten. Meer geleerden en ingenieurs dan er ooit bestaan hebben passen ze toe en werken er volop aan, bovendien geprikkeld door de competitie tussen verschillende landen. Maar een andere zekerheid is dat die competitie in ons tot nu toe 'gesloten' wereldsysteem zal gaan wegen op alle hulpbronnen die altijd zo 'gratis' waren: het drinkwater, het zeeniveau, de poolstreken, de lucht, de levensruimte, zelfs het aantal radiofrequenties, ... Al is het giswerk om de resultaten te voorspellen van een steeds versnellende wetenschappelijke en technische evolutie, toch is het minstens quasi-zeker dat zelfs binnen een paar decennia onze eigen globale kennis fors zal toegenomen zijn. Wat moet men dan denken over de evolutie daarna! In deze omstandigheden kan men met een grote graad van zekerheid besluiten dat de prestaties van vreemde objecten, die voor het ogenblik net buiten onze mogelijkheden liggen, technisch haalbaar zullen zijn binnen enkele decennia, evt. een paar eeuwen. Ook al zullen de daarvoor uiteindelijk gebruikte kennis en technieken misschien heel anders zijn dan in onze prognostieken nu.

In de mate dat het voorafgaande besluit aanvaardbaar is, kunnen we nog een stap verder gaan, en stellen dat er –grote catastrofes daargelaten– slechts enkele miljoenen jaren zullen verlopen zijn tussen het verschijnen van de mens op aarde, en de te verwachten eerste expedities onzer nazaten in het zonnestelsel (zie hst 8.3.6 en annex 4). Dat tijdsverloop tussen het verschijnen van een bewuste intelligentie en het moment waarop zij de stunts van de objecten, die ons hier bezighouden, kan imiteren, is miniem (1 à 2 promille) tegenover de ouderdom van de aarde (ruim 4 miljard jaar), en zelfs tegenover de 600 miljoen jaar waarin er leven bestaat op aarde (de eerste levende organismen = begin van het Cambrium).

Hoofdstuk 8: de UFO: Hypothesen -pogingen om een model te ontwikkelen.

Welnu, de ontwikkeling van andere intelligenties, op andere werelden, kan redelijk gesproken onmogelijk met exact dezelfde snelheid verlopen zijn als hier op aarde. Als er al andere werelden, zoals de aarde, ontstaan zijn in de orde van zo'n 4 miljard jaar geleden, en als daar een bewuste levensvorm zou ontstaan zijn, dan nog is er geen enkele reden waarom het ontstaan van die wereld, het ontstaan van dat leven en de evolutiesnelheid ervan allemaal exact gelijk zouden zijn aan de onze. Zelfs een minimale afwijking van bv. 0,1 % op die 3 condities zou al tot gevolg hebben dat een dergelijke beschaving tegenover de onze meerdere miljoenen jaren voorsprong dan wel achterstand kan tellen. De kans dat 2 beschavingen in het heelal, en zeker binnen eenzelfde zonnestelsel, een gelijke graad van ontwikkeling kennen, lijkt op die manier uiterst miniem. Hoogstwaarschijnlijk zijn de enige reële mogelijkheden:

- Onze 'buren' zijn ons duizenden of miljoenen jaren achterop, of hebben zelfs nog geen bewustzijn ontwikkeld, en wij zullen hen ooit ontdekken.
- Onze buren zijn ons voor, maar dan bedraagt de voorsprong vrijwel zeker geen jaren of zelfs eeuwen, maar millennia of meer. Als we dat verrekenen met de snelheid van onze eigen ontwikkeling, dan moet hun niveau, op alle terreinen, onze stoutste verwachtingen overtreffen.

8.3 De UFO: de totaal-hypothesen.

Het nu al sinds tientallen jaren systematisch verzamelen en wetenschappelijk bestuderen van ongewone atmosferische fenomenen heeft tot enkele grote doorbraken geleid. Een flink gedeelte der observaties vielen welteverstaan bij analyse door de mand als volledig verklaarbaar: terugkeer van satellieten, waarnemingsballons, enz. Ook dat was trouwens nuttig: het liet toe de accuratesse van de getuigen te checken, en ook de waarachtigheid en de eensluidendheid van hun getuigenissen.

Gevallen van bedrog zijn beslist uiterst zeldzaam en vrij vlot te ontdekken. De meeste waarnemers geven een waarheidsgetrouw verslag, hoewel men steeds rekening moet houden met verschillen in persoonlijke interpretatie.

Het groot aantal waarnemingen van allerlei aard heeft het ook mogelijk gemaakt een aparte klasse te vormen van geloofwaardige observaties met goede documentatie, PAN D's genoemd (zie boven), die men op geen enkele manier heeft kunnen verklaren. Nochtans variëren deze gevallen vanaf fenomenen met meerdere elkaar bevestigende getuigenissen, tot visuele waarnemingen bevestigd door radarbeelden. Natuurlijk, als er slechts een 10-tal PAN D's bestonden, dan kon men zich ervan af maken door dit dubbelzinnige dossier zonder gevolg te klasseren, maar zover staan we al lang niet meer. We zijn dus wel verplicht plausibele verklaringen te zoeken. Men heeft hypothesen 'opgewarmd' van allerlei slag, en die kan men klasseren als volgt:

Hoofdstuk 8: de UFO: **Hypothesen** -pogingen om een model te ontwikkelen.

8.3.1 Niet-wetenschappelijke hypothesen.

“Zonder dat wij het echt beseften, zijn wij belazerd” (door een geheime groep zeer machtigen, zeer geleerden, door vreemde onbekende wezens, buitenaardsen [Vrij absurd: buitenaardsen die ons komen ‘wijsmaken’ dat UFO’s buitenaards zijn! Vert.], geesten, de duivel, zelfs door onze eigen psychologische fantasmen, enz.). Natuurlijk kan men niet a-priori zeggen of dergelijke hypothesen juist of fout zijn: ze zijn onbewijsbaar. Hun grootste nadeel is dat ze weinig of geen nut hebben.

In deze categorie horen ook parapsychologische fenomenen thuis, evenals collectieve hallucinaties. Hetzelfde geldt voor de soms opduikende idee dat de geziene futuristische tuigen producten zijn van activiteiten van de toekomstige mensheid: onze verre afstammelingen zouden ontdekt hebben hoe men door de tijd reist, en zouden ons nu komen begluren... Het is duidelijk klassiek om op alle manieren het verleden te willen bekijken en het te willen reconstrueren uit alle sporen die het achtergelaten heeft (bv. door een planeet te ontdekken op enkele lichtjaren afstand, die een goedgerichte spiegel heeft of is). Nochtans staat het buiten kijf dat zulke theoretische observatie nooit iets kan veranderen in de voltooid verleden tijd, hoe leuk het ook is daarover te denken.

8.3.2 Geheime wapens van een grootmacht.

Volgens deze theorie zouden PAN D's dus gepiloteerde of telegeleide vehikels zijn van aardse oorsprong. Het ontbreekt ons niet aan waarnemers die menen dat het toestel met fantastische prestaties, dat ze door de lucht zagen razen, de laatste uiting moet zijn van militaire vooruitgang; wat meteen zou verklaren waarom er zo geheimzinnig rond gedaan wordt. Inderdaad, experimenten zoals met het (op radar) onzichtbare vliegtuig, of met de magneto-hydrodynamica (zie 8.1.1.1 : MHD-aandrijving), leveren effectief indrukwekkende vooruitgang op. Maar behalve dat het erg onvoorzichtig zou zijn om iets, dat men zo graag verborgen houdt, openlijk te tonen voor de ogen van zowel leken als buitenlandse experts, moeten we daar vandaag aan toevoegen dat geheime fenomenen die al tientallen jaren te zien zijn, noodzakelijkerwijs intussen geen geheimen meer zijn –of verouderd. En dit des te meer als men rekening houdt met de politieke aardverschuivingen van de laatste jaren.

8.3.3 Desinformatiepogingen.

In deze categorie horen trucages en ‘gemonteerde’ feiten thuis, die meestal begeleid worden door een sterke mediacampagne. Sommige onderzoekers denken –zonder daarom noodzakelijk iemand te willen aanzetten tot de bouw van ultramoderne wapens– dat het tonen der prestaties van prototypes even nuttig kan zijn om de openbare opinie te beïnvloeden als andere propagandatechnieken. Dit standpunt is natuurlijk een rechtstreeks gevolg uit de tijd van de Koude Oorlog, toen alle middelen goed waren om de tegenstander te destabiliseren, met inbegrip van het angst aanjagen voor een invasie van buitenaardsen, en het zaaien van twijfel over de eigen leiders, “die iets klaarblijkelijk zeer ernstigs voor ons verbergen”. Dit soort hypothese houdt nog minder steek dan de vorige, want ze komt in conflict met de tegenwerpingen van 2 kanten.

Hoofdstuk 8: de UFO: Hypothesen -pogingen om een model te ontwikkelen.

8.3.4 Holografische beelden.

Op het scharnierpunt tussen desinformatiepogingen en hypothesen over buitenaardsen vinden we het thema der holografische beelden, ongeacht de vraag of die beelden nu het resultaat zijn van een groot (aards) vermogen, of ons gestuurd worden door buitenaardse bemanningen. Om eerlijk te zijn, dit soort van beelden is moeilijk te gebruiken. Het vereist omslachtige voorbereidingen, want lucht is zeer transparant en diffundeert het licht maar heel moeilijk. Dus moet men ofwel beschikken over zware apparatuur, die heel het optisch veld ter plaatse bestrijkt, ofwel moet men in dat optisch veld een geschikt 'scherm' kunnen produceren, zoals een waterfilm. De eerste methode hoort bij de theoretische holografie; de tweede is eenvoudiger en wordt vaak gebruikt omwille van de spectaculaire effecten die ermee mogelijk zijn, maar het is evident dat zij sporen nalaat ... Men kan nog overwegen om wolken of een regengordijn te gebruiken, maar dat brengt vanzelfsprekend talrijke risico's mee. Voor zover wij dat vandaag kunnen beoordelen zijn de methode van de holografie en aanverwante technieken slechts zeer beperkt bruikbaar om er PAN D's mee te 'produceren'.

8.3.5 Natuurlijke onbekende fenomenen.

Deze hypothese valt niet volledig uit te sluiten, en moet dus vermeld worden. Nochtans is ze lastig vol te houden, bv. in het geval van een UFO die men zich klaarblijkelijk intelligent ziet gedragen (manoeuvres van nadering, achtervolging, ontwijking, vlucht, ...)

8.3.6 Buitenaardse hypothesen

Tegenwoordig denkt een groot aantal mensen dat UFO's gepiloteerd worden door intelligente wezens die van heel ver uit het Universum komen, met de opdracht over ons te waken [men kan de gebruikte term ook vertalen als 'ons te bewaken'; Vert.], en zelfs met ons in contact te treden. Hoe verleidelijk dergelijke hypothesen ook zijn, zij komen in botsing met allerlei soorten aanzienlijke moeilijkheden. De hypothetische 'Marsmannetjes' van niet zo lang geleden hebben als mogelijkheid het veld moeten ruimen; en behalve op Aarde lijkt ons zonnestelsel niet in staat geweest te zijn georganiseerd leven voort te brengen, laat staan een vergevorderde civilisatie. We moeten dus verderop gaan zoeken, bij andere sterren, maar de dichtstbij daarvan staat liefst 100 000 000 maal verderaf dan de Maan.

Het enig soort contact dat wij over zulke afstanden tot nu toe zouden kunnen maken, is van radio-elektrische aard. Astronomen hebben dat geprobeerd door boodschappen te versturen en de aether af te luisteren (de programma's 'SETI' en 'MEGASETI'). Sommige enthousiastelingen hebben zelfs futuristische ideeën voorgesteld om afstanden in de ruimte 'kort te sluiten', bv. door gebruik te maken van de 'zwarte gaten'. Maar het overbruggen van interstellaire afstanden door eventuele buitenaardsen lokt veel scepticisme uit. Het merendeel der astronomen herhaalt dat er tot op heden geen enkel UFO-geval voldoende bewezen is om automatisch te kunnen stellen dat het van een buitenaardse beschaving zou komen.

Twee professionele astronomen, Jean-Claude Ribes en Guy Monnet, hebben desondanks een scenario voorgesteld over onze toekomst in de ruimte, waarin plausible interstellaire reizen voorkomen. In dat scenario (waarvan annex 4 een samenvatting geeft) stellen zij zich voor daartoe "ruimte-eilanden" te bouwen, enorme kunstmatige constructies zoals beschreven door de fysicus O'Neill, die in stabiele banen rond de aarde cirkelen, volledig aangeplant zijn met groene plantengroei, en waarop men grote bevolkingsgroepen kan installeren. Men kan ze ook aanleggen binnenin grote asteroïden, waar er allerlei materialen in overvloed zijn met inbegrip van water en zuurstof, en gratis bescherming tegen meteorieten en kosmische straling. Wanneer onze afstammelingen later zullen geleerd hebben antimaterie te produceren en te stockeren, zullen ze met die energie in staat zijn hun kleine 'woonwerelden' te verplaatsen, en er enkele op weg te sturen naar een ander zonnestelsel. Daar kunnen ze zich op een gordel van asteroïden installeren, er een kolonie stichten, en dan van daaruit beginnen de planeten van de 'gastster' te verkennen aan boord van kleine tuigen, die door eventuele autochtonen ter plaatse gezien worden zoals wij nu UFO's zien.

Dit scenario doet voor de hoofdzaken uitsluitend beroep op wetten die volledig onderschreven worden door de hedendaagse fysica. En juist daardoor verleent het een zekere graad van waarschijnlijkheid aan de hypothese van de buitenaardse UFO's. Door dit scenario kan men zich levendig voorstellen hoe een beschaving van elders onze eigen asteroïdengordel kon koloniseren, om er een uitvalsbasis te installeren voor expedities naar onze planeet. De huidige vorderingen in de verovering van de ruimte en in de fysica ondersteunen deze opvatting.

We willen nog signaleren dat bepaalde mensen een zwaar aangevochten variant van deze hypothese propageren: UFO's maken volgens hen inderdaad deel uit van een civilisatie die zich in de gordel van asteroïden genesteld heeft, maar die civilisatie zelf is oorspronkelijk van de aarde afkomstig. Zij was veel ouder en veel verder ontwikkeld dan de algemeen bekende aardse beschavingen, en zou van de aarde verdwenen zijn door een catastrofe (kernoorlog, radioactiviteit, vervuiling, ...), maar een deel van hen heeft zich kunnen vestigen elders in ons zonnestelsel.

Beide varianten van de hypothese hebben de verdienste dat ze de UFO weghalen uit de sfeer van het paranormale, en dat ze aanzetten tot nadenken over de toekomst van onze planeet.

Hoofdstuk 9: Organisatie der opsporingen in het buitenland

Dr. John Mack

9.1 Organisatie van het onderzoek in de USA.

Het onderwerp 'UFO' is tegenwoordig (na 1995 dus) zeer populair in de USA. Men hoeft slechts te letten op het aantal SF-films die daarover handelen, zoals 'Independence Day' 'Men in Black' of 'Contact'. Een opiniepeiling voor het tijdschrift Time (1997) toont aan dat 1 Amerikaan op 4 overtuigd is dat er begin juli 1947 een buitenaards voertuig te pletter gestort is in Roswell (New-Mexico). Dr. Mack, een professor psychiatrie van Harvard, behandelt met opvallende ernst landgenoten met problemen omdat ze –echt of ingebeeld– tijdelijk ontvoerd werden door UFO's.

En wat is de reactie van de overheid op deze 'verwachtingen' van het publiek? De autoriteiten logenstraffen koudweg dat het UFO-fenomeen een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid, of dat het aanduidingen zou bevatten voor een buitenaardse oorsprong. Dit standpunt werd door de luchtmacht (die de UFO's moest bestuderen) vrijwel ononderbroken ingenomen van 1948 tot 1969, in het kader van het project genaamd 'Blue Book'. Hetzelfde standpunt werd beaamd en bevestigd in de verzamelde conclusies van het 'rapport Condon', een universitaire commissie met de opdracht het Blue Book te evalueren. De fysicus Condon gaf in de conclusies als eigen mening nog aan dat: "de studie van UFO's weinig kans maakte om de wetenschap vooruit te helpen."

Elk officieel onderzoek naar UFO's is in de USA dus stilgevalen sinds dec. 1969; de luchtmacht stuurt belangstellenden systematisch door naar private clubs van UFO-fanaten. Hoewel het rapport Condon officieel onderschreven wordt door de Academie voor Wetenschappen, toch wordt het grof bekritiseerd door talrijke geleerden, vooral uit de kring van de machtige AIAA (American Institute of Aeronautics and Astronautics; dus het Amerikaans Instituut voor Lucht- en Ruimtevaart). Deze organisatie heeft terecht opgemerkt dat de verzamelde conclusies van het rapport, opgesteld door professor Condon in persoon, lijnrecht in tegenspraak zijn met talrijke deelrapporten die in hetzelfde rapport zitten. De AIAA heeft er dan ook op aangedrongen om weliswaar op meer bescheiden basis, maar permanent en... wetenschappelijk de UFO's te blijven bestuderen.

"Elk officieel onderzoek naar UFO's is in de USA dus stilgevalen sinds 1969"

Een amendement uit 1974 op de wet voor vrijheid van informatie (FOIA) heeft het Amerikaanse publiek in staat gesteld om vanaf 1976 officiële rapporten over UFO's in handen te krijgen, die niet langer 'geklasseerd' waren. Eén van deze documenten heeft wel bijzonder de aandacht getrokken. Het gaat hier over een rondschrijven van generaal Bolender, de generaal van de luchtmachtbrigade, gedateerd oktober 1969. Hierin brieft hij zijn luchtmacht, en preciseert hij dat het naderende einde van het project Blue Book geen einde zal stellen aan de plicht militaire rapporten te maken over dat soort UFO's, die een bedreiging geacht worden voor de nationale veiligheid, die trouwens nooit tot het project Blue Book behoord hebben, en die zoals voorheen behandeld moeten worden overeenkomstig de procedure JANAP 146, en volgens het artikel 55-11 uit het luchtmachthandboek.

Hoofdstuk 9: Organisatie der opsporingen in het buitenland

Genoemde directieve JANAP 146 (Joint Army, Navy, Air Force Publication, of gezamenlijke publicatie van grondleger, zeemacht en luchtmacht) is van toepassing op militairen, maar ook op sommige burgers (zoals boordcommandanten uit de burgerluchtvaart, en zeekapiteins van de handelsvloot), van de USA en van Canada. Zij schrijft deze mensen voor om bij hoogdringendheid welbepaalde autoriteiten in te lichten, (die op hun beurt verslag moeten uitbrengen, rechtstreeks aan het operationeel commando zelf van de luchtmacht –tegenwoordig NORAD– in Colorado Springs) als ze voorwerpen waarnemen die een zeer dringende defensieve actie en/of een streng onderzoek vereisen door de krijgsmacht(en) van de USA en/of Canada. Op de lijst van die bedoelde voorwerpen staan de UFO's (nog maar eens herhalen: Unidentified Flying Objects voor de Amerikanen) midden tussen ondermeer raketten en vijandige of niet-geïdentificeerde duikboten. Het verspreiden of bekendmaken van de inhoud van zulke JANAP-rapporten valt onder de wetten ter bestrijding van spionage [en is dus zeer zwaar strafbaar, Vert.]. JANAP-146 was jarenlang na Blue Book nog van kracht, en is het denkelijk nog steeds. Dit reglement verklaart de bij Amerikaanse militairen (vooral piloten) vaak voorkomende terughoudendheid om het onderwerp 'UFO' ter sprake te brengen.

De Amerikaanse 'ufologische verenigingen' tellen enkele duizenden leden. Zij doen hun best om de leegte op te vullen, die de openbare instellingen op het studieterrain der UFO's hebben achtergelaten. De FOIA (informatiewet, zie vooraan in deze paragraaf) heeft hun terug werk bezorgd, door aan te tonen dat, hoezeer ze het ook ontkennen, de luchtmacht en verschillende geheime diensten (met name zeker de CIA) al heel lang en heel intens geïnteresseerd zijn in het onderwerp 'UFO'. Dank zij de FOIA hebben zij spectaculaire gevallen leren kennen, zoals het overvliegen van raketbases door UFO's in 1975, en het incident in Teheran uit 1976 (zie hst.2), dat als "radar/visueel" geval door de DIA als volgt geëvalueerd werd: "Een klassiek geval dat alle voorwaarden in zich verenigt die nodig zijn voor een waardevolle studie van het fenomeen UFO".

De laatste jaren zijn de 3 belangrijkste ufologische verenigingen in de USA versmolten om samen te werken, en dit onder invloed van één vooraanstaande Amerikaanse persoonlijkheid: Marie Galbraith. M. G. is de vrouw van Evan Griffith Galbraith, die ambassadeur was van de USA in Frankrijk van 1981 tot 1985, en in Parijs op de avenue Gabriel woonde. Zij kent zowel Frankrijk als het Frans. Zowel moreel als financieel werd zij gesteund door Lawrence Rockefeller (broer van de beroemde David R.) om de wereld af te reizen en de belangrijkste geleerden te bezoeken die in UFO's geïnteresseerd zijn, en om daar sprekende gevallen te verzamelen. Daarna heeft zij de leiding genomen bij het samenstellen van een duidelijk en gedocumenteerd werk, getiteld: "Unidentified Flying Objects, Briefing Document; the best available evidence" (UFO's, instructiedocument; het beste beschikbare bewijs). Dit werd in 1995 mede-ondertekend door de presidenten van de 3 UFO-genootschappen CUFOS, FUFOR en MUFON. Zij heeft dit werk toegestuurd aan meer dan 1000 personaliteiten over heel de wereld, en met name aan een groot aantal Amerikaanse parlementsleden. Haar doel daarbij is, van de Amerikaanse (en eventueel ook van andere) regering(en) gedaan te krijgen dat ze de zwaarwegende geheimhouding op de UFO's beëindigen. Volgens de schrijvers van het werk is die geheimzinnigheid in essentie van militaire aard: het land dat als eerste in staat is de uitzonderlijke prestaties van UFO's te imiteren, zal de wereld beheersen. Daarom kon men die geheimhouding misschien verantwoord in de tijd van de koude oorlog, maar nu niet meer. Zeker als men bedenkt wat al wetenschappelijke en technische doorbraken de studie van UFO's ons kan brengen, waarvan heel de mensheid moet kunnen genieten.

Hoofdstuk 9: Organisatie der opsporingen in het buitenland

Over het geheel genomen is het boek van M. Galbraith beschrijvend. Geen sprake van interpretatie der vastgestelde fenomenen, geen ontwikkeling van fysische modellen, geen hypothesen over de herkomst der objecten. Een internationaal wetenschappelijk colloquium, dat in sept. 1997 door L. Rockefeller georganiseerd werd in een locatie van de Rockefeller Bros Fund in Pocantico (nabij West Point), lag volledig in dezelfde lijn. Voorgezeten door de astrofysicus Peter Sturrock, handelde dit colloquium volledig over fysische bewijzen ("physical evidence") voor UFO's. Specialisten van radar, van de biologische effecten van microgolven, van fotografie en vele andere disciplines –die vaak weinig op de hoogte waren van het UFO-probleem– vormden er een wetenschappelijke raad, die moest oordelen over de mededelingen van onderzoekers uit de ufologie. [In het Frans staat hier 'urologie' (de studie van de ziekten van blaas en nieren). Ik meen dit veilig als een tikfout te mogen beschouwen. Vert.] Frankrijk deed hier een opgemerkt optreden. De vertegenwoordiging bestond uit het hoofd van de SEPRA en 2 leden van de wetenschappelijke raad. Het document met de besluiten van het colloquium drukte de wens uit dat talrijke landen zich voor de studie van UFO's een organisatie zouden aanmeten zoals de Franse.

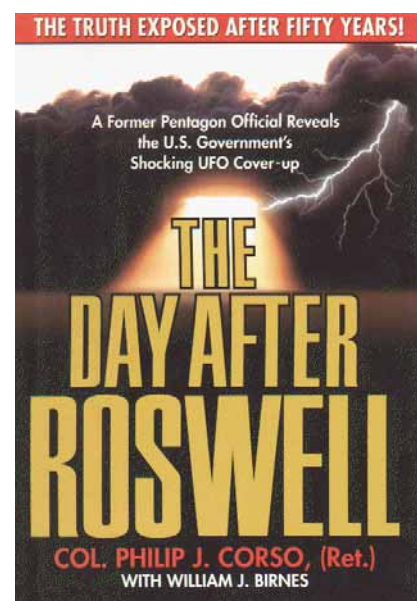

De thesis van kolonel Corso:

In juli 1997, ter gelegenheid van de 50ste verjaardag van het incident van Roswell, verscheen er een wonderlijk boek, getiteld "The Day after Roswell" (de dag na Roswell). De schrijver hiervan willen we even voorstellen: het was kolonel Corso, die van 1953 tot 1957 het militaire lid was van de National Security Council Staff (bestuur van de nationale veiligheidsraad), en die in die periode door zijn functie in permanent contact stond met president Eisenhower.

Bovendien bevat het boek een voorwoord geschreven door Strom Thurmond, de huidige voorzitter van de senaatscommissie voor de krijgsmacht, die reeds lid was van die commissie in 1963, en die in dat jaar kolonel Corso tot zijn parlementair attaché benoemde toen deze het leger vaarwel zegde.

Corso verklaart in zijn boek dat het object, dat men in Roswell gevonden heeft, wel degelijk een buitenaards voertuig was. Hij beweert in juli 1947 persoonlijk het kadaver gezien te hebben van een der inzittenden, dat bewaard werd in een glazen doods-kist. Daarbij zou hij in 1961-1962, toen hij de leiding had van het departement R&D van het leger, en meer specifiek over de dienst 'Vreemde Technologieën', van hogerhand de opdracht gekregen hebben om de Amerikaanse industrie op discrete manier te laten meegenieten van de zeer geavanceerde technologieën die men in het wrak gevonden had. Steeds volgens Corso ging het over elektronische circuits in printvorm, lasertechniek, lichtintensificatie, enz.

Kolonel Corso bevestigt uitdrukkelijk dat hooggeplaatste Amerikaanse militairen en zelfs bepaalde parlementairen op de hoogte zijn dat er buitenaardse toestellen in onze dampkring voorkomen; zij hebben dat feit voor de bevolking verborgen gehouden om paniek te vermijden. Maar nu zou men op korte termijn volledige onthullingen kunnen verwachten, want de USA, die hieraan 50 jaar lang keihard gewerkt hebben, menen dat ze nu de middelen hebben om een eventuele aanval door UFO's te pareren. Een aantal van de beweringen uit het boek zijn op z'n minst adembenemend, maar de volledige inhoud kan men niet zondermeer terzijde leggen, zeker als men rekening houdt met de opmerkelijke carrière van de schrijver, en met de lof die senator Thurmond hem toezwaait. Zeker, achteraf heeft deze Thurmond gevraagd en bekomen dat zijn voorwoord zou weggelaten worden uit latere herdrukken van het boek. Want Corso had hem zagezegd niet verteld dat het boek over UFO's ging... Men kan maar moeilijk aannemen dat de schrijver van het voorwoord, die nota bene de 4de macht-hebber is van heel de USA, en de uitgever, Simon & Schuster, bij de eerste uitgave zouden gehandeld hebben zonder de nodige kennis van zaken.

Toen het boek uitkwam, heeft de Amerikaanse luchtmacht meteen een 2de rapport over Roswell gepubliceerd, dat opnieuw elke mogelijkheid van een buitenaardse crash in Roswell loochent. Het 1ste rapport, gepubliceerd in 1994, pretendeerde de eerste officiële studie over UFO's te zijn sinds het einde van Blue Book in 1969 (zie in de annex: "Roswell en de desinformatie"). Het standpunt van de luchtmacht in het 2de rapport is niet strijdig met de thesis van kolonel Corso: kennelijk was dat rapport bedoeld om diegenen gerust te stellen, bij wie door de onthullingen van Corso de angst om het hart was geslagen.

9.2 Organisatie van het onderzoek in het Verenigd Koninkrijk.

Groot-Brittannië is reeds meermaals het decor geweest voor opmerkelijke UFO-gevallen. In hst. 2 hebben wij bv. het "radar-visueel" geval gepresenteerd van Lakenheath (1956). De RAF en haar voogdijministerie werden dus al heel vroeg met de neus op de UFO-feiten gedrukt, maar men beschikt over weinig aanduidingen betreffende hun activiteiten terzake. Het Brits Ministerie van Defensie (MOD) beschikt, van bij zijn oprichting in 1964, meteen over een studiecél voor UFO's, met de letternaam Sec(AS)2a. Die term betekent: Departement 2a van de afdeling Secretariaat (Air Staff). De activiteiten van Sec(AS)2a werden onlangs beschreven door Nick Pope, die er van 1991 tot 1994 het hoofd van was, in een opmerkelijk boek, getiteld "Open skies, closed minds". [Vrij vertaald zou ik zeggen "Omhoogkijken met het verstand op nul". Vert.]

Dit departement accepteert ook rechtstreeks telefoons en brieven van waarnemers, maar meestal zijn die getuigenissen al in de vorm van een rapport gegoten in politieposten, op luchthavens, of op bases van de RAF. Als het zo iets nuttig acht, voert het departement de klassieke onderzoeken uit. Het ondervraagt radarstations, de meteo, de RAF-basis van Fylingdales (die uitkijkt naar objecten uit de ruimte), andere RAF-bases, het observatorium van Greenwich, enz. Zijn enige opdracht bestaat erin te kijken welke rapporten belang hebben voor Landsverdediging. ("Area of defence significance").

Nick Pope, die tegenwoordig nog steeds een functie bekleedt bij het MOD, is wel innovatief te werk gegaan vergeleken met zijn voorgangers. Hij heeft interviews toegestaan aan de pers, en deelgenomen aan Tv-uitzendingen. Hij heeft samengewerkt met ufologie-verenigingen, en de werkwijze daarvan doorgegeven aan getuigen die hem schreven. In zijn antwoorden heeft hij toegegeven dat een klein deel der UFO-waarnemingen elke verklaring tart, en gezegd dat het MOD open staat voor die gevallen. Zijn voorgangers hielden vol, en schreven dat ook neer zondig: "Als men over voldoende gegevens beschikte, dan zouden alle gevallen ongetwijfeld te verklaren zijn." [Dat sluit dan tevens ook geen buitenaardse herkomst uit! Vert.] In zijn boek formuleert Nick Pope diverse hypothesen voor onverklaarde getuigenissen die nochtans over geloofwaardige en gedetailleerde rapporten beschikken. Hij geeft daarbij duidelijk de voorkeur aan buitenaardse hypothesen, en drukt de wens uit dat zijn ministerie de mogelijke dreiging, die UFO's in zijn ogen vormen, ernstig zou nemen.

Bestaat er binnen het Brits Ministerie van Defensie een beter bemande dienst dan de zijne (die een éénmansafdeling is!), die in het geheim studies zou doen over het UFO-fenomeen? Pope's verklaringen op dat punt zijn contradictorisch (pp. 129 tegen 181). Ralph Noyés, voorganger van Pope van 1969 tot 1972, die zijn carrière bij het MOD afsloot in 1977 als onderstaatssecretaris van Defensie, acht het bestaan van zo'n dienst waarschijnlijk. Lord Hill-Norton, admiraal van de vloot, en van 1971 tot 1973 hoofd van de Generale Staf van de Britse krijgsmacht, deelt die mening. Deze informatie komt uit een boek: ("Above Top Secret", door Timothy Good) waarvoor Lord Hill-Norton zelf een voorwoord schreef. Admiraal Lord Hill-Norton was ook lid van een deelgroep van het Hogerhuis (een 30-tal lords), die de UFO's bestudeerde in de jaren 1980. "Als er zo'n discrete studiedienst bestaat, mag men veronderstellen dat hij samenwerkt met de USA." (uit "Above Top Secret", pp. 48-49).

Hoofdstuk 9: Organisatie der opsporingen in het buitenland

9.3 Organisatie van het onderzoek in Rusland.

Al minstens sinds 1979 voert de Academie voor Wetenschappen van de USSR onderzoeken uit naar UFO's. De correspondent [woordvoerder, persman] van die academie in die jaren, Vladimir Migouline, gaf in "De Recherche" [Geen verklaring; denkelijk een tijdschrift, misschien dat van de academie zelf; Vert.] zijn opinie over waarnemingen van lichtgevende fenomenen en ongebruikelijke objecten, gedaan in de Sovjetunie. "Een overweldigende meerderheid van deze waarnemingen corresponderen met reële fenomenen, die ongeveer vergelijkbaar zijn met wat men ziet in andere landen. Maar er bestaat geen onloochenbaar bewijs voor de mening dat het alvast bij enkele daarvan gaat over technologische manifestaties van een hoogontwikkelde beschaving. Men moet ook proberen er atmosferische fenomenen in te zien."

Dat doel streefde ook zijn adjunct Platov na in zijn boek: "UFO's en moderne Wetenschap" uit 1992. Migouline en Platov, die de verantwoordelijken waren van de onderzoeksgroep voor abnormale fenomenen (afhankelijk van de Academie voor Wetenschappen), hebben in die tijd zelfs een wetenschappelijk en technisch samenwerkingsakkoord voorgesteld aan de SEPR, maar de directie van de CNES heeft niet meteen toegehaakt. Noteer wel dat er in de Siberische sectie van de Academie voor Wetenschappen werken te vinden zijn, die in het Westen minder bekend zijn, maar die de buitenaardse hypothese allerminst verwerpen, ja zeg maar die haar verkiezen boven andere.

Tijdens de 'Glasnost' werd er informatie vrijgegeven over studies die uitgevoerd waren zowel door de KGB als door het leger. In 1991 heeft de KGB 124 pagina's bekendgemaakt met documenten over waarnemingen van abnormale evenementen boven het grondgebied van de USSR tussen 1982 en 1990, die in totaal 17 van hun 'staten' bestrijken. Eén daarvan (zie hst. 3) handelt over de buitengewone verplaatsingen in de lucht van 3 blinkende schijven, boven een raketbasis van het leger vlakbij Astrakhan in 1989. Zeven militairen zagen de objecten evolueren van stilstand naar grote snelheid en omgekeerd, blijkbaar zonder tussenfase, en alles zonder geluid. Toen een Sovjet-jachtvliegtuig erop af ging, vertrokken de objecten zo snel, dat ze de jager gewoon ter plekke lieten.

In 1994 heeft kolonel Boris Sokolov aan de nieuwsketen ABC News een collectie enquêtes verkocht, die het leger had uitgevoerd tussen 1978 en 1988. Nog daarvoor, in 1990, publiceerde het dagblad Rabochaya Tribuna een artikel van luchtmachtgeneraal Maltsev, commandant van de luchtverdediging in zijn gebied, over een goed gedocumenteerd "radar-visueel geval" met talrijke getuigen (Pereslavl-Zalesskiy, in de nacht van 21 maart 1990). Hier schakelde een schijfvormig object in alle stilte over van immobiliteit naar een snelheid 2 tot 3 maal groter dan die van een moderne jet. Dit geval werd beschreven in hst. 2.

Deel 3: UFO's en landsverdediging

Tot op heden bestaat er (zeker officieel) geen enkel ongeval, en a fortiori geen enkele vijandige actie, waarvan vaststaat dat zij aan een UFO kan worden toegeschreven. In Frankrijk is er van UFO's geen enkele dreiging uitgegaan, ook al is bij bepaalde manoeuvres een zekere mate van intimidatie aangetoond (hst 1.1, 2.1, 2, 3).

Desondanks kunnen die UFO's, wier talrijke manifestaties gezien werden door geloofwaardige getuigen, gemakkelijk toestellen zijn van buitenaardse afkomst. Want als het hier over aardse machines ging, dan konden dat onmogelijk andere dan Amerikaanse zijn; en ondanks rigoureuze maatregelen van geheimhouding zou zoiets uitlekken.

Stealth

Het eerste prototype van een 'sluipvliegtuig' [niet of beperkt waarneembaar op radar, vert.] vloog voor het eerst rond einde 1977; het bestaan van sluipvliegtuigen raakte algemeen bekend in 1988, dus ongeveer 10 jaar later. Welnu, geloofwaardige en bewezen observaties van UFO's zijn er al sinds 1944.

Wel ja, het onderwerp roept bij tijden nog steeds een mee-

warig spottend scepticisme op, en anderzijds een zeker wantrouwen ten opzichte van hen die het al te koppig verwerpen. Maar bij gebrek aan verklaringen voor de geziene fenomenen, kan men eenvoudig de hypothese van buitenaardse afkomst niet langer zomaar opzij schuiven.

In dit 3de deel stellen wij ons tot doel de implicaties te bestuderen van deze hypothese –die compatibel blijkt te zijn met de huidige stand van de wetenschap– op het vlak van de strategie, de wetenschap, de politiek, de religie en de media.

Hoofdstuk 10: Strategische Vooruitzichten

Om een strategie tegenover een "tegenstander" te kunnen opstellen, is het noodzakelijk die tegenstander te kennen, zijn bedoelingen te begrijpen, en zijn werkwijze te observeren. Maar in dit geval kunnen wij slechts uitgewerkte hypothesen ophoesten, steunend op onze interpretatie van waargenomen feiten. Zo moeten wij ons behelpen om de volgende drie vragen beantwoorden:

- Wie zouden zij zijn?
- Welke zouden hun bedoelingen zijn?
- Zouden zij contact zoeken, of hebben zij dat al gedaan?

10.1 Welke buitenaardsen? Wie zijn zij en hoe zien ze eruit?

De talrijke beschrijvingen van de waargenomen fenomenen leveren een vrij coherent beeld op: Een lichtgevende schotelvorm, bol of cilinder. Stationaire vlucht, bliksemstarts, geluidloosheid, ruimschoots supersonische snelheid zonder knal, dat alles gepaard gaande met elektromagnetische effecten die de werking van radio-elektrische of elektrische apparaten in de omgeving verstoren. Klaarblijkelijk moeten die buitenaardsen intellectueel hoogbegaafd, en ons technisch ver vooruit zijn, om reeds een hele tijd dingen verwezenlijkt te hebben waartoe wij nog niet in staat zijn.

Maar al de rest, vooral wat betreft de inzittenden, blijft mysterieus. Morfologie, fysisch gestel, levenswijze, communicatievormen, sociaal leven, normen en waarden, tijdsbegrip, motieven...? Misschien observeren zij ons, maar dan stelt men een opvallende contradictie vast tussen het belang dat zij aan ons blijken te hechten, en hun koppige onzichtbaarheid. Het lijkt er veeleer op dat ze ons niet zozeer bestuderen, maar dat ze zich geleidelijk aan ons willen vertonen om ons progressief te 'acclimatiseren' aan het idee dat zij bestaan.

Hoofdstuk 10: Strategische Vooruitzichten

10.2 Welke bedoelingen en welke strategie kan men afleiden uit hun gedrag?

Vertrekkende van (vermeende) doelstellingen die (een) buitenaardse beschaving(en) zou(den) kunnen nastreven, kan men hierop een rationele analyse toepassen. Door vanuit die analyse te extrapoleren, zou het mogelijk moeten zijn ons een idee te vormen van de strategieën die zij misschien gaan gebruiken, en, vertrekkende van die extrapolatie, de grote lijnen van onze eigen mogelijke anti-strategie te bepalen.

De laatste decennia hebben UFO's zich een beetje overal ter wereld gemanifesteerd, met verrassende pieken in 1952 en 1954, zonder dat daaruit een vaste gedragslijn blijkt. Waar zouden ze op uit zijn? Na een fase van observatie, en een tweede waarin ze getoond hebben dat ze bestaan, zou het ons logisch lijken dat zij hun sporen op aarde zouden willen achterlaten, en hun wil opleggen aan de staten alhier. Nochtans, tot op heden laat niets uit hun manifestaties het bestaan van een leidinggevende macht concluderen, die bezielde zou zijn met bepaalde bedoelingen, waarnaar wij tot nu toe al evenzeer moeten gissen. Het lijkt plausibel dat zij geprivilegieerde eerste contacten zouden aanknopen met de USA. Maar niets spreekt tegen dat er mogelijk ook andere banden gesmeed worden/zijn met bepaalde Europese landen, met Rusland, China, Japan of misschien nog andere... Intussen hebben wij het er moeilijk mee ons voor te stellen dat ze, met de medeplichtigheid van bepaalde landen, zich al definitief op aarde zouden gevestigd hebben.

“Het lijkt er veeleer op dat ze ons niet zozeer bestuderen, maar dat ze zich geleidelijk aan ons willen vertonen om ons progressief te ‘acclimatiseren’ aan het idee dat zij bestaan.”

Hypothesen over zulke contacten laten trouwens niet toe te besluiten dat er enige vorm van ‘status-quo’ (in welke vorm dan ook) zou bestaan tussen ons en de bezoekers. Want sinds 1947 blijven de sporadische of in herhaalde golven gegroepeerde ‘verschijningen’ van UFO's gewoon doorgaan. Men zou met recht kunnen denken dat deze bezoekers –betrouwend op hun superioriteit– laten blijken dat ze zichzelf bekend willen maken op de meest uiteenlopende plaatsen van de planeet, en dat zij doorgaan met het uitvoeren van plannen, waarvan het doel en de middelen ons voorlopig volledig ontgaan.

Het is denkbaar dat zij, al voor 1947 en zeker erna, begonnen zijn zich zorgen te maken over de aarde, die in haar voortbestaan bedreigd wordt door het risico van een nucleair conflict. Hun pogingen om daarin tussenbeide te komen gingen misschien gepaard met gerichte ‘demonstraties’:

- Het overvliegen van (kern)raketbases, waarvan men een voorbeeld vindt in hst 3,
- Intimidatiemanoeuvres tegen vliegtuigen, zoals in Luxeuil en in Teheran (hst 1.1 en 2.3),
- Verlamming van getuigen, stilvallen van motoren, doven van lichten (San Carlos de Bariloche, hst 2.5). Misschien zijn zij verontrust door onze vorderingen bij de verovering van de ruimte en in de kernwetenschap.

Hoofdstuk 10: Strategische Vooruitzichten

Atoombom

Zou het niet logisch zijn rekening te houden met de mogelijkheid van buitenaardse stations of kolonies, gevestigd op de gordel der asteroiden, met –waarom niet– (een) aflossingspunt(en) op de maan? Misschien ook ondervinden ze wel hinder van onze ontdekkingsreizen, en ze zullen zeker verontrust zijn door bepaalde projecten die in de USA ter studie liggen, zoals het plan om bepaalde asteroiden met sterke H-bommen uit hun baan te werpen, in de hoop dat ze dicht genoeg bij de aardbaan zullen belanden om er aan mijnbouw te kunnen gaan doen.

Voorlopig lijken ze zich niet met onze zaken te bemoeien, maar het is wel aangeraden ons af te vragen wat ze in werkelijkheid willen bereiken. Willen ze de aarde veroveren? Of haar net behoeden voor een nucleaire zelfdestructie? Willen zij het patrimonium leren

kennen –en bewaren– dat onze beschavingen in de loop der eeuwen hebben opgebouwd?

Door deze onzekerheid over hun bedoelingen kunnen wij geen voorspellingen doen over de toekomst, en, meer bepaald, niet beoordelen of ze zullen voortgaan met neutraal te blijven. Volgens onze normen kunnen sommige van hun acties niet eeuwig onschuldig blijven. Misschien weten zij al evenmin wat ze denken van onze gevoelens, en van de politieke acties van onze staten!

10.3 Invloed van UFO-verschijningen op het officiële en het officieuze gedrag van staten.

De bedoelde repercussies hebben steeds gradaties in hevigheid of belangrijkheid gekend. Als men voortgaat op hetgeen staten van hun reacties laten zien, dan is het gewettigd hen (de staten) in onze hypothese in te delen in:

- a) Staten die onwetend zijn over buitenaardse fenomenen, of die vinden dat zo iets hen niet aanbelangt,
- b) Staten die zich bewust zijn van buitenaardse fenomenen, maar niet beschikken over middelen voor onderzoek,
- c) Staten die zich bewust zijn van buitenaardse fenomenen, en ook beschikken over middelen voor onderzoek,
- d) Staten die in contact getreden zijn met één of meerdere buitenaardse beschaving(en), en die er verbonden mee gesloten hebben en/of een samenwerking zijn aangegaan op politiek, wetenschappelijk en technisch vlak.

10.4 Zouden er contacten bestaan met één of meerdere staten?

Sommige individuen pretenderen dat zij gecontacteerd zijn in het kader van een studieproject, of met het doel relaties aan te knopen tussen 2 intelligenties. Is het mogelijk dat er rechtstreekse en continue contacten op het hoogste niveau bestaan met één of meer staten, in het bijzonder dan met de USA? Het is waar dat dit land een allervreemdste houding terzake aanneemt, en dat al sinds de golf van waarnemingen uit juni 1947, gevolgd door de affaire Roswell in juli 1947 (zie annex 5). Als de Amerikanen bij die (of andere) gelegenheid(-heden) brokstukken of misschien hele wrakken van buitenaardse tuigen te pakken gekregen hebben, in min of meer goede staat, evt. met kadavers van humanoiden aan boord, dan was er meteen alvast een zekere vorm van ‘contact’ gelegd.

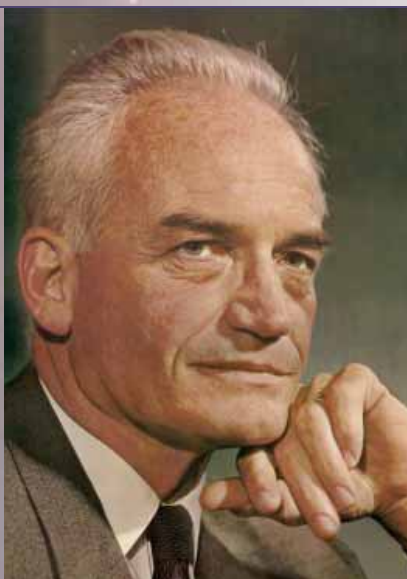
Hoofdstuk 10: Strategische Vooruitzichten

De eerste verklaringen en reacties van officiële zijde [er wordt duidelijk bedoeld: "betreffende (een) waarneming(en)", vert.] worden vaak als overtuigender ervaren dan plechtige verzekeringen achteraf. Zo heeft generaal Twining, onmiddellijk na wat later de 'zaak Roswell' zou worden, de opdracht gekregen over de 'vliegende schijven' een geheim rapport op te stellen, waarvan het bestaan pas 22 jaar later onthuld werd in het rapport Condon. Uit dat geheim Twining-rapport blijkt dat die dingen kort en goed bestaan.

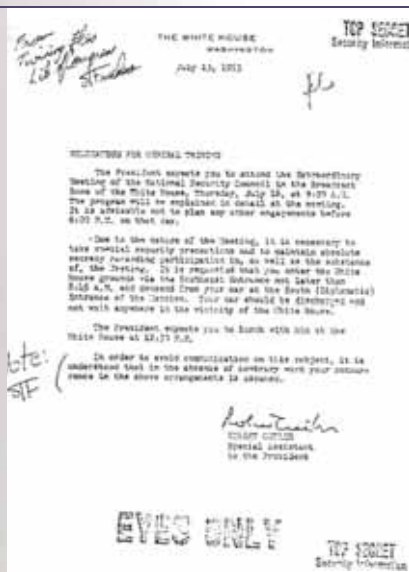
Welnu, vanaf die tijd heeft de USA een politiek toegepast van alsmaar toenemende geheimhouding (volgens generaal Barry Goldwater werden sommige UFO-dossiers nog boven 'ultra-geheim' geklasseerd), en ook van doorlopende desinformatie. De onbegrijpelijke conclusies van het rapport Condon zijn daarvan slechts één episode.

Hoe en waarom is het in godsnaam mogelijk dat een geheim van een zodanig belang ondanks alles bewaard kon blijven tot op heden? De eenvoudigste verklaring is misschien dat de USA tot elke prijs hun technologische militaire superioriteit over hun concurrenten willen behouden, en (misschien) ook het privilege van een buitenaards contact te hebben. Een andere reden voor de politiek van geheimhouding en desinformatie ligt misschien in de begrijpelijke bezorgdheid paniecreacties of buien van irrationeel enthousiasme bij het publiek te voorkomen. Vroeger was een mogelijke reden ook dat men zich wou beveiligen tegen acties van de USSR.

Ook meer prozaische, politieke redenen speelden mee. Men wilde bij de kiezers niet aangeschreven staan als "onbekwamen, die geen afdoende verklaring kunnen vinden voor die fenomenen." Men moest tot elke prijs vermijden een 'aanslag' te plegen op het prestige van het leger, dat (bij evt. bekendwording) niet berekend zou blijken op zijn taak om zulke vluchten in ons luchtruim te beletten, iets wat bovendien de overheid zeer kwetsbaar zou maken tegen aanvallen (door politieke tegenstanders) op de militaire budgetten. Alles is mogelijk, zelfs de angst dat meerdere overheidsdiensten vroeg of laat konden beschuldigd worden van leugens.

Barry Goldwater

Brief aan Twining

Hoofdstuk 10: Strategische Vooruitzichten

Hoe dan ook, wat wij hier onthullen is zowel karakteristiek als symptomatisch: vanaf 1953 hebben de USA zichzelf een indrukwekkend repressieapparaat geschonken, dat blijkbaar nog altijd functioneert. In het bijzonder hebben zij 2 militaire verordeningen (AFR, Air Force Regulation nr. 200-2, en JANAP, Joint Army Navy Air Force Publication nr. 146) uitgevaardigd. De eerste daarvan verbiedt de bekendmaking aan het publiek van alle informatie die betrekking heeft op waarnemingen van niet-geïdentificeerde voorwerpen. De tweede 'verheft' het zonder toelating bekendmaken van een UFO-waarneming tot een misdaad (van spionage, zie vroeger) waarvoor de getuige een gevangenisstraf van 10 jaar, en een boete van 10 000 dollar riskeert. De JANAP-verordening geldt voor militairen, maar ook voor burgerpiloten en kapiteins van de koopvaardij.

10.5 Welke schikkingen moeten wij vanaf nu treffen?

Of UFO's nu al dan niet van buitenaardse afkomst zijn, het UFO-fenomeen bestaat en het verplicht ons in elk geval tot kritische waakzaamheid. Het fenomeen draagt vooral risico's in zich voor destabiliserende manipulaties op het terrein van media, psychologie, cultuur en religie: paniek door terreur, door mogelijke oorlogen tussen verschillende werelden, en door psychosen uitgelokt door sekten, lobbies, enz. Deze risico's [Hier ontbreekt denkkelijk zowat ¼ van een regel. Vert. Ik gok: "enerzijds, met als gevolg"]angst voor de ruimte, maar anderzijds evengoed de ontdekking en de ongetwijfeld achteraf volgende verovering van die ruimte, wettigen vanaf nu een zekere aangepaste waakzaamheid tegenover de ruimte.

De politieke, wetenschappelijke en intellectuele elite moet elke schokkende ontdekking, elke verkeerde interpretatie, en elke kwaadwillige of ziekelijke manipulatie voorkomen. Zonder twijfel moeten we maatregelen voorbereiden op nationaal en internationaal plan. Wat er ook mag meespelen in de interne politieke problematiek van Amerika, we staan tegenover een houding van koppige geheimdoenerij. Hoe moet men harmonieuze politieke en militaire bondgenootschappen smeden tussen geallieerden, en zeker binnen de NAVO – die normaliter gestoeld moesten zijn op elementair vertrouwen – als de toegang tot technologische informatie, zeker als die notabene van onschatbaar belang is, met de andere leden niet wordt gedeeld ?

10.5.1 Nationale structuren

Als Frankrijk zijn prestige en betekenis op UFO-domein wil consolideren, dan wordt het dringend tijd om de SEPRA verder uit te bouwen. SEPRA moet:

- zijn materieel en menselijk potentieel uitbreiden, om de toevloed van informatie over UFO-manifestaties uit Europa en uit heel de wereld te kunnen blijven verzamelen,
- zijn middelen voor onderzoek en analyse opvoeren,
- zijn statuut van representatieve instelling en zijn faam in buitenlandse relaties versterken.

Het zou gepast zijn tegelijk op het hoogste staatsniveau een verbindingscel met de SEPRA op te richten, met de opdracht:

- alle hypothesen voor de toekomst uit te werken,
- alle wetenschappelijk en technisch onderzoek te promoten, en daarvoor over een bescheiden minimumbudget te beschikken,
- elementen voor te stellen voor een militaire strategie,
- deel te nemen aan het op punt stellen van sectoriële samenwerkingsakkoorden tussen geïnteresseerde Europese en andere landen. Men moet bedenken dat talrijke landen reeds een beperkte organisatie hebben opgericht om waarnemingen van UFO's te verzamelen, hetzij binnen hun leger, hetzij binnen hun inlichtingsdienst.

10.5.2 Europese structuren.

Vervolgens zouden de Europese staten en de Commissie van het Verenigd Europa het hele onderzoek best zelf beginnen leiden. Daarna moeten ze, met de nodige druk, diplomatieke stappen ondernemen bij de USA om hun kapitale geheim op te helderen. Dan pas kan het verwerkt en geassimileerd worden in het kader van politieke en strategische verbonden.

Terecht zou Frankrijk aan de Commissie kunnen voorstellen om in haar bestuursapparaat een uitgebreider coördinatieorganisme te installeren, bedacht met meer mankracht en met de nodige materiële middelen –om niet blind, stom en verlamd achterop te blijven hinken.

10.6 Op wat voor situaties moeten wij ons voorbereiden?

Welke strategie moeten wij klaarhouden voor de volgende gevallen:

- Verschijning van een UFO met de buitenaardse bedoeling om officieel en vreedzaam contact te leggen.
- Al of niet toevallige ontdekking van een microvestiging of van een echte basis ergens op Frans of op Europees grondgebied: welke houding moet men aannemen tegenover een al of niet vriendschappelijke macht.
- Invasie (weinig waarschijnlijk als men bedenkt dat 'ze' die al hadden kunnen uitvoeren voordat wij hier het atoom ontdekten) met lokale of massieve aanvallen op al of niet strategische punten.
- Opzettelijke manipulatie en desinformatie met het doel (andere) staten te destabiliseren. Als we dit koppelen aan de eerste hier geopperde mogelijkheid, dan is het toegelaten te suggereren dat staten, die gezorgd hebben voor verfijnde onderzoek- en analysemethoden, misschien meer kansen hebben dan andere om verkozen te worden tot geprivilegieerde onderhandelaars –maar met welk voordeel, of tot welke prijs?

Hoofdstuk 11: Implicaties voor de Luchtvaart

11.1 Waarom zouden er implicaties voor de luchtmacht zijn?

Het is intellectueel onmogelijk onverschillig te blijven tegenover een onverklaard luchtvaartkundig fenomeen, waarmee talrijke militaire en burgerpiloten geconfronteerd werden. Op meerdere honderden echtverklearde gevallen uit de luchtvaart, zijn er in hoofdzaak 5 verschillende types van betrokkenheid bij UFO's:

- 1) Gewone waarneming van een fenomeen door de bemanning, de passagiers of het grondpersoneel.
- 2) Ontdekking van een spoor op een radarscherm (wat voorkomt in 1 luchtwaarneming op 5), die soms uitmondt in een registratie van een koers, zoals het op 28 jan. 1994 voorkwam in het opsporings- en controlecentrum CDC van Cinq-Mars-la-Pile (zie hst. 1).
- 3) Verstoring der elektrische en elektronische uitrusting op de grond (San Carlos de Bariloche), of aan boord van een vliegtuig (Teheran).
- 4) Begeleiding van een vliegtuig (San Carlos de Bariloche, RB-47, ...).
- 5) Gedrag met een schijn van agressiviteit (Mirage IV, leerling-piloot in Tours, Teheran, ...).

Het aantal getuigenissen en de kwaliteiten van de getuigen laten niet toe het fenomeen te negeren. Hoe en waarom zou men ook een fenomeen willen negeren, dat zich manifesteert door regelmatig ons luchtruim te doorkruisen met toestellen die alleen al door hun vliegwijze suggereren dat ze door een intelligent 'iets' gepiloteerd worden?

Kunnen wij, louter en alleen omdat dat iets blijkbaar onze technische kennis overklast, doen alsof het niet onder onze bevoegdheid valt? Mochten wij niet reageren, dan zou het principe zelf van de defensie en van de inlichtingendienst van de luchtmacht opnieuw in vraag gesteld worden. Daarom wordt het tijd het personeel uit de luchtvaartsector, en vooral het deel uit de militaire tak daarvan, te sensibiliseren, en hen erop voor te bereiden om ooit aan UFO's het hoofd te bieden.

De eerste waarnemingen door piloten gaan terug tot de beginjaren '40. Sindsdien is het aantal onverklaarde waarnemingen (na expertise: PAN D's), gerapporteerd door piloten en radarcontroleurs, reeds opgelopen tot meer dan 500. Denk eraan dat dat aantal in Frankrijk sinds 1951 slechts 3 of 4 bedraagt.

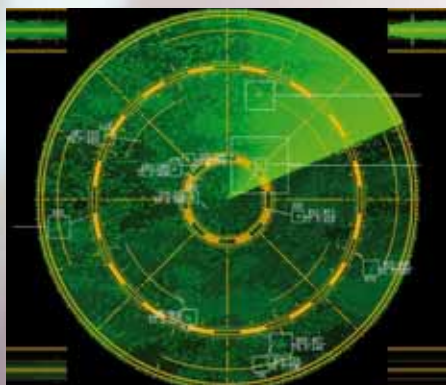
Het is de taak van de luchtmacht om rekening te houden met fenomenen, die zich –tot bewijs van het tegendeel– in principe afspelen in het luchtruim.

11.2 Wie is erbij betrokken?

11.2.1 Het vliegend personeel.

Natuurlijk is het vliegend personeel hierbij betrokken, in de eerste plaats de piloten, of het nu burgers of militairen zijn. Zij bezetten een geprivilegieerde stek voor waarnemingen, en zij zouden de eerst-aansprakelijken zijn als er een incident plaatsvond (in 't bijzonder voor het risico van botsing). Dat geldt uiteraard vooral voor de gevechtspiloot, omdat hij erop getraind is om ononderbroken het luchtruim te observeren en te bewaken, en omdat hij tegenwoordig daarvoor over steeds perfectere wapensystemen beschikt, die steeds snellere en steeds kleinere objectieven kunnen waarnemen op steeds grotere afstanden. Het 'span' piloot-wapensysteem is meer dan ooit een uitstekend instrument voor waarneming/bewaking, en het zal ons eerste interventiemiddel zijn als zo iets toevallig ooit noodzakelijk mocht blijken.

Hoofdstuk 11: Implicaties voor de Luchtvaart

Radarscherm Luchtverkeerleiding

De eerste zorgen voor de burgerpilot verschillen daarvan, want, nog afgezien van het feit dat hij niet over dezelfde apparatuur beschikt, zijn grootste prioriteit ligt evident bij de veiligheid van zijn passagiers. Hij blijft een uitgelezen partner bij het verzamelen van informatie, maar hij zou volkomen weerloos zijn tegenover een agressieve actie van een UFO.

11.2.2 De radarcontroleurs.

Burger of militair, een radarcontroleur is vanzelfsprekend betrokken bij de zaak, maar de controlemiddelen, die hij ter beschikking heeft, vertonen vrij drastische verschillen tussen die beide groepen. Voor beide groepen geldt dat de controleur, als hij in radiocontact treedt met een piloot, de allereerste is die een mondeling verslag krijgt van de observatie(s) van de bemanning. Hij moet alert genoeg zijn om de doorgestuurde observatie te noteren, en om aan te dringen op vervolgediging ervan; de afstand tussen zijn positie en de plaats van waarneming moet hem de daarvoor vereiste luciditeit schenken.

Voor radarwaarnemingen geldt dat alleen een militair controleur over adequate uitrusting beschikt om een vliegend voorwerp te ontdekken, dat zich niet houdt aan de algemene regels voor de circulatie in het luchtruim. Inderdaad, de militaire radars van de luchtverdediging tonen een controleur op de scope van zijn apparatuur tegelijk een visualisatie van de primaire detectie, en de 'synthetische' visualisatie die burgercontroleurs te zien krijgen (Zie annex 1). Bovendien kunnen alleen zij een beeld oppikken van toestellen die absurde snelheden halen zoals men veronderstelt dat UFO's doen.

Tenslotte zijn er in de militaire opsporings- en controlecentra (CDC) middelen beschikbaar om de situaties, die men op radar gezien heeft, te registreren en later de 'reconstrueren'. Dit laat toe om zonodig bijkomend onderzoek te verrichten.

11.2.3 De meteorologen.

Ongebruikelijke fenomenen zijn vaak te verklaren door meteorologische evenementen. Als zij het belang van hun observaties beseffen, dan kunnen deze gespecialiseerde diensten een eventuele twijfel met gemak uit de weg ruimen. Alle in meteorologie gespecialiseerde personeelsleden, militair zowel als civiel, moeten dus zorgen dat zij deze verwachting kunnen inlossen.

11.2.4 De ingenieurs van de CNES.

Deze mensen zijn de Franse specialisten van de ruimte. Zij kunnen eenvoudigweg niet onverschillig staan tegenover het UFO-fenomeen. Hun kennis van ons universum, hun observaties van de hemel en hun toezicht op alles wat zich daarin afspeelt, wijzen hen vanzelfsprekend aan om de studie der buitenaardse fenomenen te leiden. Wij hebben hun werkzaamheden vroeger in dit rapport beschreven.

Hoofdstuk 11: Implicaties voor de Luchtvaart

11.2.5 De ingenieurs uit de luchtvaartsector.

De ingenieurs uit deze sector zijn vanzelfsprekend bij de zaak betrokken. Hun werkzaamheden worden beschreven in het volgende hoofdstuk, dat gewijd is aan wetenschappelijke en technische implicaties.

11.3 Hoe de luchtvaart bij de zaak betrekken?

Om het personeel van de luchtvaart met al zijn middelen bij de zaak te betrekken, moeten wij erin slagen hun interesse te wekken. Daarvoor moeten wij:

- de mensen informeren over het fenomeen,
- preciseren wat men van hen verwacht,
- definiëren welke acties zij reflexmatig moeten uitvoeren,
- definiëren welke ingesteldheid zij moeten hebben bij het observeren.

11.3.1 Het personeel informeren.

'Informeren' komt er in de eerste plaats op neer de mensen te doen inzien dat de mogelijkheid van buitenaardse tuigen in ons luchtruim bestaat. Men moet hun angst overwinnen zich belachelijk te maken, en hun toevertrouwen dat we, bij gebrek aan echte zekerheid, toch sterke vermoedens hebben in die richting, die gevestigd zijn op een lijst van uitgelezen voorbeelden, gekozen uit getuigenissen uit de luchtvaartwereld.

Wij moeten bovendien alle generaties bereiken. Voor de jongste generaties kan men gemakkelijk informatieve conferenties programmeren in luchtvaartscholen zoals de Ecole de l'Air [letterlijk 'school van de lucht'; er wordt niet verduidelijkt welke instelling hier bedoeld wordt. Vert.], de Ecole nationale de l'Aviation Civile (ENAC) of nationale Burgerluchtvaartschool, 'Sup'Aéro' [geen uitleg, Vert.], enz. Voor de iets minder jonge mensen kan men lokale vormingsstages organiseren in de loop van hun carrière, maar vanzelfsprekend ook in het CID (Collège Interarmées de Défense, of het gezamenlijk College der Legercorpsen (land, lucht, zee) van Defensie) en in het IHEDN.

'Informeren' komt er in de eerste plaats op neer de mensen te doen inzien dat de mogelijkheid van buitenaardse tuigen in ons luchtruim bestaat

De SEPRA richt nu reeds conferenties in bij de ENAC (zie hiervoor), in het kader van de opleiding van burgercontroleurs. Men hoeft deze praktijk nog slechts uit te breiden tot alle scholen voor de opleiding van vliegend personeel, welke ook hun gekozen discipline is. Voor de actieve generatie kunnen die conferenties gemakkelijk bij herhaling plaatsvinden:

- voor de militairen: in de CDC (Centres de Détection et Contrôle, of Opsporings- en Controlecentra) der vliegende eenheden;
- voor de burgercontroleurs: in de CRNA (Centres Régionaux de la Navigation Aérienne, of Regionale Luchtvaartcentra).

Ten behoeve van het vliegend burgerpersoneel hebben de luchtvaartmaatschappijen, met Air France op kop, een systematische informatiefiche voor bemanningen op poten gezet, die regelmatig geactualiseerd wordt. Die informatie moet trouwens wel regelmatig bijgewerkt worden, als men weet dat het beoogde doel ervan is: een toekomstig getuige, zowel een gewoon waarnemer als een 'medespeler', in staat stellen zijn houding ten overstaan van het geziene fenomeen onder controle te houden.

Hoofdstuk 11: Implicaties voor de Luchtvaart

Als men wil dat het personeel zich engageert, dan moet het ook weten hoe zich te gedragen als er iets 'live' gebeurt: wat rapporteren en aan wie, de gepaste maatregelen nemen voor de heersende situatie, enz. Met dat doel moet men samen met het personeel omschrijven welke reflexieve reacties het moet uitvoeren, en welke houding het moet aannemen.

11.3.2 Reflexmatige acties.

Het is inderdaad noodzakelijk er bij het personeel bepaalde reflexmatige handelingen in te hameren, die het moet uitvoeren als het met een fenomeen geconfronteerd wordt, steeds in de wetenschap dat die confrontatie kan variëren van een simpele waarneming tot, in bepaalde gevallen, de noodzaak om concrete maatregelen te nemen. (Vb.: in San Carlos de Bariloche: plotseling doven van de verlichting op de landingsbaan tijdens een UFO-fenomeen.)

Het staat buiten kijf dat, om zichzelf meester te blijven bij een confrontatie met een onvoorzien en slecht bekend evenement, men daar maar beter op voorbereid kan zijn. Reflexmatige acties zijn er natuurlijk in verschillende types, naargelang het erover gaat iets waar te nemen, een getuigenis te registreren, verzamelde informatie door te geven, of 'live' te reageren door ad hoc maatregelen te nemen tegenover het fenomeen.

11.3.3 De houding die men moet aannemen.

Deze laat zich volgens ons samenvatten als volgt: observeren, zoveel mogelijk details noteren, zo mogelijk foto's nemen, verslag uitbrengen, de bezoekers het initiatief laten voor een eventuele contactname, en een voortijdige mediaprimeur vermijden.

11.3.3.1 Objectieve waarneming.

Tegenover een onbekende situatie moet men vooral opletten geen instinctieve reacties van zelfverdediging te tonen, die licht als een provocatie geïnterpreteerd kunnen worden. Men moet volstaan met observeren, en elk initiatief vermijden gericht op het zoeken van contact.

11.3.3.2 Alarm geven.

Zodra men een fenomeen heeft vastgesteld, hoort men dit feit te melden met het doel alarm te slaan, enerzijds bij andere equipes (wat courant gebeurt), anderzijds bij de autoriteiten; voor burgers gebeurt dit via de operationele keten van de luchtcontrole, voor militairen via idem van de luchtverdediging.

11.3.3.3 Discreet blijven tegenover het publiek.

Als getuige van een dergelijk fenomeen moet men een zekere discretie aan de dag kunnen leggen tegenover de pers. Het is essentieel om de wetenschappers de kans te gunnen de melding te onderzoeken [letterlijk : 'gebruiken', of 'ten nutte maken' Vert.], voordat de pers een toeloop van het grote publiek op gang brengt, die de verdwijning/vernietiging van belangrijke gegevens zou kunnen veroorzaken.

Hoofdstuk 12: Implicaties voor Wetenschap en Techniek

Het belang van het UFO-fenomeen voor Defensie in brede zin leidt tot verschillende voorstellen.

12.1 De ontvangst en de analyse der gegevens verbeteren.

Natuurlijk is het nodig om door te gaan met het onderling vergelijken, analyseren en klasseren van gegevens en getuigenissen, zoals eerst de GEPAN, en later de SEPRAs deden (zie hst. 5 en 6); maar we moeten dit systeem geografisch nog verder uitbreiden indien mogelijk.

12.2 Een bewakingssysteem oprichten, en hogere instanties aanporren tot actie.

Uit de studies die in hst. 8 behandeld werden, kan men besluiten dat de noodzaak van een technologische bewaking zich opdringt. Een passieve vorm van zulke bewaking is een minimum, een actieve zou verkieslijker zijn, vooral wat betreft de spits technologie van aandrijvingen (zoals bv. de magnetohydrodynamica). Het is waarachtig essentieel te weten wat andere naties er op dat gebied van terechtbrengen.

Op andere domeinen van spits technologie zou men de resultaten (na analyse van verschillende getuigenissen) kunnen doorgeven aan wetenschappelijke instituten, die daarop proefnemingen kunnen baseren. Dit moet belangrijke vorderingen mogelijk maken. Een typisch voorbeeld hiervan is de bundeling van deeltjes-stralen of van microgolven, en hun toepassingen in werktuigen of wapens.

In zijn geheel hoort dat soort onderwerpen op een hoger niveau thuis dan de technische problemen die de DGA (zie 6.5) en de openbare tak van de recherche tegenwoordig bestuderen. Voordat een studie ervan kan beginnen, moet daartoe besloten worden op het hoogste staatsniveau.

VLT Chile

12.3 Het denken stimuleren om de fenomenen in een globaal kader te situeren.

De hiervoor vermelde werkwijze moet het mogelijk maken om een stapje terug te zetten in het ontwerpen van deelmodellen voor de geobserveerde fenomenen, met niet te versmaden bezuinigingen tot gevolg voor defensie en voor de industrie.

Maar de globale interpretatie van de goed gedocumenteerde en toch onverklaarbare fenomenen zal dan weer ander onderzoek noodzakelijk maken.

De belangrijkste richting daarvan heeft betrekking op de buitenaardse hypothese. Als geheugensteuntje vermelden we hier het onderzoek dat tegenwoordig gebeurt om planeten te ontdekken buiten ons zonnestelsel (de zgn. 'exoplaneten'), een onderzoek dat een nieuwe start zal kennen zodra de VLT (Very Large Telescope [In de Franse tekst staat VIT, blijkbaar een tikfout, vert.]) van het ESO (European Southern Observatory) in Chili klaar is, waarmee men die planeten rechtstreeks moet kunnen zien. Tot hiertoe gebeurde het ontdekken van die planeten buiten het zonnestelsel indirect, doordat zij verstoringen in de positie van de ster veroorzaken. [Een ster en haar planeten draaien samen rond een gezamenlijk zwaartepunt, zodat, als een zware planeet een halve omloop heeft afgelegd, de ster lichtjes verplaatst is tov. ons, en dus niet definitief gepositioneerd kan worden.

Hoofdstuk 12: Implicaties voor Wetenschap en Techniek

Vergelijk dit met het volgende: als een man een kind bij de handen neemt, en zelf om zijn as draait om dat kind te laten 'zweven', dan kan hijzelf evenmin precies ter plekke blijven staan. Man en kind "draaien ook rond 1 zwaartepunt", ondanks alle beperkingen van dit voorbeeld. Vert.]

Elke nieuw-ontdekte exoplaneet valt duidelijk in de smaak bij de media. Minder spectaculair, maar wel passionerend voor een ontwikkeld publiek, zijn de onderzoeken naar het ontstaan van het leven, die op internationale schaal gevoerd worden in een acceptabel tempo. Zij liggen aan de basis van de Exobiologie, de wetenschap van het buitenaards leven (zie annex 3).

De studie van de evolutie en haar mechanismen wordt tegenwoordig gehandicapt door twisten tussen verschillende 'scholen' of strekkingen. Nochtans is de evolutie belangrijk voor ons onderwerp, om te begrijpen hoe het leven elders kan geëvolueerd zijn of nog evolueert.

Ook belangrijk, maar onvoldoende ontwikkeld, zijn de ideeën over het ontstaan en de ontwikkeling van beschaving. Normaal gesproken moeten die uitmonden in toekomst-scenario's met lange looptijd voor onze eigen aarde, en natuurlijk ook voor andere planeten.

Het 'Interstellair reizen' als idee (zie annex 4: "De kolonisatie van de Ruimte") heeft minstens behoefte aan passieve bewaking. In de USA wordt het volop behandeld, want de NASA zowel als het Pentagon schrijven talrijke studiecontracten uit betreffende de aandrijving door antimaterie, in het zonnestelsel en ook in de interstellaire ruimte. In diezelfde USA heeft de astronoom Papagiannis enkele jaren geleden een contract van de NASA in de wacht gesleept, om in de gordel van asteroiden –die tussen Mars en Jupiter ligt– te zoeken naar eventuele 'ruimtestations'. Hij heeft daarvoor de foto's, die de satelliet IRAS in 1983 genomen had, ontleed, en ook gezocht naar eventuele abnormale uitzendingen in het infrarood, afkomstig uit die gordel. Het heeft er de schijn van dat de NASA het contract met Papagiannis niet vernieuwd heeft, blijkbaar omdat hij geen resultaten geboekt heeft.

12.4 Bijzondere onderzoeken.

Bepaalde onderzoeken mikken niet op 'harde' wetenschap of technologie voor interstellaire reizen. Ook andere onderwerpen zijn belangrijk, bv.: de stabiliteit van de ingescheepte gezelschappen dient bestudeerd te worden; in het bijzonder de vraag hoe groot hun minimum aantal leden is.

Het is noodzakelijk een discrete maar grondige analyse uit te voeren van de verschillende pogingen tot desinformatie, die bepaalde buitenlandse regeringen op poten hebben gezet. Het is best mogelijk dat die pogingen (zie annex 5 en 7) grotendeels te verklaren zijn door de drang van die regeringen om zich alleen de eventuele futuristische technologieën van onbekende luchtschepen en wapens toe te eigenen.

Het kon best nodig zijn om nu reeds te voorzien in maatregelen die men moet nemen, en in beslissingen die men moet ten uitvoer leggen indien en wanneer er zich evenementen zouden voordoen zoals onbetwifelbare fysische of radio-elektrische contacten met een buitenaardse beschaving.

Hoofdstuk 13: Politieke en religieuze implicaties

Het afwegen van de invloed, die een formele bevestiging van het bestaan van UFO's en buitenaardse beschavingen zou hebben op de politieke en de religieuze situatie op aarde, lijkt op regelrecht gokwerk. Deze 'oefening' is echter minder lastig als we ons in de plaats trachten te stellen van buitenaardsen die de aarde er zouden uitgepikt hebben als observatie- of interventie terrein. Die methode gaan we gebruiken. Natuurlijk is het daarvoor nodig de technische en humane problemen, die ons voorlopig beletten de grenzen van ons zonnestelsel of onze galaxie te overschrijden, als opgelost te beschouwen.

Er zijn 2 mogelijke oplossingen:

- 1) Ofwel kiest men voor reizen die eeuwenlang duren, aan boord van 'wereldschepen', waarin duizenden ingescheepte vrijwilligers hun populatie zelf generatie na generatie vernieuwen. Men moet daarbij in gedachten houden dat die toestellen onmogelijk in staat zullen zijn op een mooie dag terug te keren naar de aarde –althans, dat veronderstellen wij– welk feit de facto aan het boordcommando politieke autonomie en vrijheid van beslissing zal toekennen, onafhankelijk van de, voor het vertrek, op aarde opgestelde orders en programma's (zie annex 4: "De kolonisatie van de ruimte").
- 2) Ofwel volbrengt men de reis in enkele maanden of jaren, volgens volledig revolutionaire wetenschappelijke en technische concepten, die nog moeten uitgevonden worden. De reis zelf wordt uitgevoerd met behulp van toestellen of sondes die bestuurd worden door klassieke bemanningen, of door bionische androïden, robotten dus. [De bionica is de wetenschap die haar studie van het (menselijk) brein louter toespitst op de processen van oriëntatie en opsporing, om daarna die functies te kopiëren (of evt. ooit te klonen), meestal in een militair kader. Vert.] Die zouden moeten werken volgens instructies die ze krijgen van een moederschip of van de aarde zelf.

In de loop van deze exploratietochten stoten we misschien op één of meer hemellichamen die bevolkt zijn met geëvolueerde wezens, die enigszins op ons lijken: mensen, mensachtigen of nog veel vreemdere creaturen. Misschien hebben die beschavingen ontwikkeld zoals die van ons, misschien zijn ze ons vooruit, maar misschien ook hebben ze slechts een rudimentaire aanleg voor beschaving, als ze tenminste niet meer in de fase van het elementaire overleven zitten.

(Let op: in dit hoofdstuk staan er tussen haakjes nummertjes die verwijzen naar de bibliografie van hst. 14, pag 87-89 [Maar die bibliografie zelf ontbreekt helaas in onze kopie. Vert.]

Hoofdstuk 13: Politieke en religieuze implicaties

13.1 Eerste fase: observatie op afstand.

Het lijkt redelijk aan te nemen dat onze aardse verkenners de opdracht zullen hebben om die werelden vreedzaam te observeren [het lijkt logisch dat dit slaat op bewoonde werelden, vert.], en/of om die nieuwe territoria kort en goed te veroveren om er zich te vestigen [en dit zal dan wel slaan op onbewoonde werelden. De verdere tekst werkt alleen de eerste variant uit. Vert.]. (Zie hierna, 13.4). Vanzelfsprekend zal de ontwikkelingsgraad van de lokale bevolking de wijze, de aard en de duur der voorafgaande observaties bepalen. De eerste en voornaamste onderwerpen om te observeren zijn natuurlijk: de levende wezens zelf, hun denkwereld, hun levenswijze, hun ta(a)l(en), hun godsdienst(en) en geloof, hun kunsten, wetenschappen, techniek en bewapening, hun politieke instellingen, hun sociale organisaties, en hun geschiedenis in het algemeen. Verder ook het milieu waarin die bevolking leeft, de dieren, de plantengroei, de mineralen, enz...

In deze eerste fase wordt elk fysisch of materieel contact uitgesloten. Zij zou uitsluitend moeten bestaan uit wetenschappelijke observatie zoals die gebeurt in een in-vivo labo: elektronisch afluisteren, ontdekking op afstand, opnamen maken, talen ontcijferen, met daarbij analyses en evaluaties van dat alles. Het is belangrijk te onderlijnen dat deze periode één jaar kan duren, of 10, één eeuw, of 10, ...waarom niet? Want wat zou er een mooiere wetenschappelijke beleving –in bredere zin– kunnen zijn, dan als studieobject te kunnen beschikken over volkeren die min of meer beschaafd zijn, die evolueren of juist stagneren, die vrede of oorlog kennen, die op honderd verschillende manieren georganiseerd zijn, zonder twijfel ‘gezegend’ met verschillende talen die ze van mekaar niet verstaan, en die elk op hun manier piekeren over de organisatie van hun aardse en hemelse thuis? In één woord, we zouden in de gelegenheid zijn... onszelf te observeren.

13.2 Tweede fase: Stalen nemen en ‘kidnappen’ in situ, plus vluchtige verschijningen.

De interpretatie der verzamelde data zal nooit ‘af’ zijn, voordat men de grens overschrijdt naar een 2de fase, waarin wij uit hun eigen milieu stalen zullen moeten nemen en analyseren van mineralen, plantengroei, dieren, en tenslotte misschien zelfs van verder geëvolueerde wezens. Pas daarna stelt zich de vraag welk type van contact met de lokale bevolking aangewezen is, en wat daarvan de gevolgen voor hen kunnen zijn op politiek, psychologisch en religieus vlak.

De mogelijkheden zijn: onzichtbare en gecamoufleerde contacten ofwel zichtbare en duidelijke; en doorlopende contacten of tussentijdse. Als men in het begin kiest voor de verborgen werkwijze, dan zou onze contactname, met de huidige stand van onze kennis, wel eens totaal onopgemerkt aan de inheemse bevolking kunnen voorbijgaan. Men mag veronderstellen dat de politieke en religieuze impact van ons contact zal verschillen naargelang we te maken hebben met verschillende typen van politieke organisatie, en met verschillende ontwikkelingsniveaus van moraal en wetenschap, zelfs als we die zouden vinden op éénzelfde ‘wereld’.

Hoofdstuk 13: Politieke en religieuze implicaties

Fresco van Detchani

13.2.1 Impact op pre-industriële civilisaties.

Aan individuen of groepen uit dat soort beschavingen zouden de passage en/of de landing van onze ruimteschepen of onze telegeleide tuigen gemakkelijk kunnen opvallen. Collectief kunnen zij er net zo goed natuurlijke fenomenen in zien, als goddelijke, buitensporige, prachtige, gestoorde of diabolische. (Fresco's uit het klooster Detchani in Joegoslavië; en de bollen van Nuremberg en Basel uit 1561 en 1566 –zie annex 6).

Bovendien kan het collectief geheugen en de collectieve verbeeldingswereld van zulke beschavingen min of meer intens getekend worden door onze manifestaties. Dit zal in het bijzonder gebeuren als onze kosmonauten zich daarbij laten zien, al of niet gehuld in hun 'overalls' of 'duikerpakken', maar ook als er slechts gewone robots of androiden of zelfs maar mechanische artefacten te zien zijn, die wij uitgekozen zouden hebben om te landen en ons te 'vertegenwoordigen'.

Als de lokale overheden zulke verschijningen bekendmaken, en publiek bevestigen dat ze echt zijn, dan moet men er niet aan twijfelen dat hun impact van die aard en sterk genoeg zal zijn om de lokale politieke en religieuze opvattingen tenminste tijdelijk te verstoren.

13.2.1.1 Impact op lokale religies.

Omdat aardse net als hemelse geordendheden zeer eng zijn ingemetseld in de gedachtewereld der volgelingen, zullen verschijningen van onze ruimtetuigen of telegeleide toestellen, met daar bovenop verschijningen van bionische robots of echte astronauten, van aard zijn om:

- de geesten langdurig te beïnvloeden,
- godsdiensten te wijzigen of er nieuwe uit te lokken, en
- mythen doen ontstaan over 'de schepping'.

Denk maar aan de vliegende machines die Ezechiël (1) uitgebreid beschrijft, aan de oorlog in de lucht bij Ramayana, het Gilgamesj-epos (2), de Elohim [de Franse tekst zegt 'Elolim', blijkbaar een tikfout; vert.] uit het boek Genesis (3) en de Wakers van de Hemel, die zich onder de mensendochters mengden en reuzen verwekten –waarover ook Henoch spreekt (4). Meer algemeen denken wij aan de Onsterfelijken, de Zonen of de Koningen van de hemel uit het Oosten, uit China (5) en Japan, 'Land der Goden' (6), de Viracochas uit Zuid-Amerika, de Inca's. Verder ook nog de grote goden van antiek Egypte, de Goden, Titanen en Reuzen, de afstammelingen der Goden en de Helden der oosterse en westerse Oudheid (7), enz.

Wonderen en buitengewone fenomenen maakten vroeger gewoon deel uit van de natuurlijke gang der dingen. Zouden godsdiensten, gevestigd op het bestaan van een God of van een scheppende macht, zondermeer aan het wankelen gebracht worden door onze of soortgelijke verschijningen? Daar mag je je spaargeld op verdedden: eens de schok, de schrik en de nieuwsgierigheid over zijn, kan een nieuwe appreciatie van de kosmische ordening doodleuk in de plaats komen van de oude religieuze opvattingen, zonder daarom het principe van God zelf te vernietigen. Die oude religieuze opvattingen zullen op z'n minst aangepast worden, of zelfs gesublimeerd: God vliegt niet rond in een ruimtetuig.

Hoofdstuk 13: Politieke en religieuze implicaties

De grote aardse godsdiensten verwerpen ten andere de mogelijkheid niet van het bestaan van andere bewoonde werelden in het Universum. Moeten wij er hier aan herinneren dat sommige collectieve geheugens aberraties blijven bewaren, die ondanks tastbare bewijzen (van het tegendeel) nog steeds aan hun geloofsleerlingen worden 'opgelepeld'? (Aanbidding van een vrachtvliegtuig op de Nieuwe Hebriden. (8)). De militaire en wetenschappelijke expeditie van Bonaparte in Egypte heeft in de lokale annalen geen enkel spoor nagelaten; zij vermelden alleen een onderbreking in de bedevaarten naar Mekka (9). Dichter bij ons hebben talloze mensen nooit geloofd dat er mensen op de maan gelopen hebben, in de overtuiging dat het hier over een publiciteitsstunt ging, of over een operatie van desinformatie.

Het pantheon

Nochtans moeten we die geringe impact van extreme gebeurtenissen terecht wat nuanceren, als we zien dat alle antieke beschavingen er toe overgegaan zijn 'pantheons' [Het Griekse woord Pantheon betekent 'gezamenlijke tempel voor alle bekende Goden'. In zo'n Pantheon had elke God zijn eigen altaar. Uit heilige angst de aanbliksems van een vergeten exemplaar over zich heen te krijgen, gingen de Romeinen (bv. in hun Pantheon te Rome) nog een stapje verder: zij voegden er

nog een altaar aan toe 'Voor een onbekende God'. Vert] te bouwen, waarvan (de) goden geassocieerd werden met schrikwekkende manifestaties van de zee, de wind, vulkanen, aardbevingen of de bliksem. Het is moeilijk daaruit te besluiten of we hier te maken hebben met vervormde voorstellingen van buitenaardse invloeden, of eenvoudigweg met het procédé van een mythologie die uitgevonden werd om de omringende wereld te kunnen verklaren.

13.2.1.2 Politieke impact.

Wat de impact op de politiek betreft, deze zou, tenminste in schijn, veel kortstondiger moeten zijn. Inderdaad, ééns het moment van verschrikking gepasseerd, lijkt er geen enkele reden te bestaan waarom de invloed op de politieke organisatie der staten zou moeten voortduren: het gewone wel-en-wee zou al snel zijn rechten terug opeisen. Nochtans bestaat het gevaar dat één of ander staatshoofd of monarch zichzelf uitroept tot enig, geprivilegieerd 'tussenpersoon' van die buitengewone manifestaties. Zou hij dan niet in de verleiding komen zichzelf te wijden tot god-koning of koning-god in de ogen van zijn ondergeschikten?

Zonder dat men kan uitmaken (eens te meer!) wat de meerwaarde is van een natuurlijk en spontaan zoeken naar een legitieme vorm van macht, tegenover een vorm [van God-koningschap, vert.] die feitelijk nooit meer dan een listig verkregen privilege is, toch moet men noodgedwongen vaststellen dat de 'Geschiedenis' als geheel vergeven is van de god-koningen of koning-goden (farao's, Assyrische koningen, heidense Hellenistische koningen, keizers uit Rome, China of Japan, Zonen van de Zon uit Midden- en Zuid-Amerika, enz.).

13.2.2 Impact op beschavingen uit het industrieel tijdperk.

Beschavingen uit deze periode zijn sceptischer dan die uit oudere tijden, en slikken minder vlot dingen die niet meteen 'verklaarbaar' of domweg 'meetbaar' blijken. Niettemin staat het vast dat bevolkingen zoals de onze ernstig aangeslagen zouden zijn als het onloochenbaar bewijs werd geleverd van het bestaan van buitenaardsen. Die vraag –dat bewijs– vormt de kern van heel ons rapport.

Hoofdstuk 13: Politieke en religieuze implicaties

13.3 Derde fase: Invloed op plaatselijke beschavingen.

De derde fase wordt die van het beïnvloeden van het milieu en de beschavingen die wij ontmoeten, op de manier die wij nodig achten om ze te doen evolueren op dezelfde wijze als wij. [Maar is die wijze wel zo ideaal? Vert.] Het behoeft geen commentaar dat de voordelen en de risico's van een dergelijke ingreep zorgvuldig moeten afgewogen worden.

13.3.1 Invloed op pre-industriële beschavingen.

In bepaalde gevallen is het denkbaar dat wij het nodig zouden vinden gericht en rechtstreeks in te grijpen in het milieu, maar veel subtieler in de evolutie van de lokale beschavingen. Tijdens onze observatie- en analyseperiode zouden wij bv. op de noodzaak kunnen stuiten om in het plaatselijk natuurlijk milieu en het ecosysteem enkele 'retouches' aan te brengen, door bv. het uitzaaien van plantensoorten en het uitzetten van dierlijke organismen, als die ter plaatse zouden ontbreken.

Ook de evolutie van de plaatselijke beschavingen is progressief beïnvloedbaar, door van op afstand of rechtstreeks in te grijpen in de kwaliteiten of gebreken van bepaalde geselecteerde individuen, om aldus hun morele of intellectuele bekwaamheden of hun wetenschappelijke kennis te accentueren. Men kan zelfs genetische mutaties overwegen, via meerdere procédés die nog moeten uitgevonden worden. In voorkomend geval zou dat erop neerkomen de rol te spelen die deze bevolkingen spontaan toch al zagen als het privilege van hun goden: heilige teksten komen afkondigen, die hun bv. moreel besef oplegden, of religiositeit, of misschien zelfs wetten en politieke instellingen. In bepaalde gevallen zou het zelfs nuttig zijn geschikte middelen te gebruiken om hen een beetje angst aan te jagen en/of hen te overbluffen.

En niets verbiedt ons –met inachtneming van alle nodige eerbied– om hier even te denken aan verschillende episoden uit het Oude Testament, of aan de omstandigheden waaronder de wetten van Mani [Perzië, 215-276 PC. Zijn zwaar door Zoroaster geïnspireerd, dualistisch 'Manicheïsme' verwierp Abraham en Mozes, maar erkende als voorgangers Zoroaster, Boeddha en Jezus. Hij beweerde dat zijn leer hem (in 2 visioenen) uit dezelfde mystieke bron geopenbaard was, die ook hen verlicht had, maar dat hijzelf als profeet groter was. Vert.] werden uitgevaardigd (10), of ook hoe de Koran 'gegeven' werd.

“In bepaalde gevallen is het denkbaar dat wij het nodig zouden vinden gericht en rechtstreeks in te grijpen in het milieu, maar veel subtieler in de evolutie van de lokale beschavingen.”

Dergelijke invloeden verwijzen naar een aantal levensgrote vraagtekens in de geschiedenis [bedoeld wordt: waar mogelijk iets gelijkaardigs aan de hand was. Vert.], zoals eventueel het gelijktijdig verschijnen van de grote/grootse beschavingen aan de Indus, in Mesopotamië en in Egypte (met steden, architectuur, schrift, kalenders, astronomie, enz.). Zij doen ook denken aan de opmerkelijke kaart van een ijsvrij Antarctica, die in 1531 getekend werd door de Fransman Oronte Finé, bijna 3 eeuwen voordat dat continent in 1820 ontdekt werd. (11) [Men had ook –iets minder 'chauvin'– kunnen refereren aan de meer bekende en uitgebreidere kaart van Antarctica en delen van Amerika en Afrika, die de Levantijn Piri Reis (geboren aan de zee van Marmora) in 1513 tekende. Vert.]

Hoofdstuk 13: Politieke en religieuze implicaties

13.3.2 Invloed op beschavingen uit de industriële periode.

De aard van deze beïnvloeding moet variabel zijn, naargelang het type van de aange troffen beschaving, haar technologische ontwikkeling, en naargelang zij al of niet vertrouwd is met het bestaan van buitenaardse beschavingen. [Deze term lijkt een gedachtenslipper: we hadden het immers over buitenaardse beschavingen op andere planeten, die door ons benaderd worden. De bedoeling is duidelijk, maar de term zou zoiets moeten zijn als 'buiten-hun-eigen-planeet-se'. Vert.]. Het zou gepast zijn de geest van zulke bevolking vooraf te laten wennen aan het idee dat er waarschijnlijk ook beschavingen bestaan buiten hun eigen planeet. [Ik heb dezelfde term hier omzeild, vert.] Bijvoorbeeld door science-fiction romans, films, tekenfilms, videospelletjes, door een gunstig psychologisch klimaat of door geschikte sekten, waarom niet?

Nieuwe en essentiële technologische kennis kunnen wij de bevolking bijbrengen langs verschillende 'gewone' kanalen, of zelfs met behulp van toevallige of opzettelijke accidenten met onze ruimtetuigen. De hedendaagse affaire van Roswell komt ons hier en nu weer in gedachten. Het is nog altijd nodig dat de Amerikaanse regering bereid gevonden wordt om eindelijk alle elementen, die ze bij die gelegenheid werkelijk 'veroverd' heeft, zonder vals spelen openbaar te maken, mede te delen en te laten analyseren, opdat die zaak eindelijk volledig geaccepteerd (of verworpen) kan worden.

13.4 Vierde fase: rechtstreeks contact.

De vierde fase bestaat uit het leggen van rechtstreekse contacten, met een aantal 'inboorlingen' of met volledige bevolkingsgroepen, waarbij wij al of niet onze toevlucht zullen nemen tot het inzetten van een voorwacht van bionische robots.

Nogmaals, de beoogde doelstellingen zullen zeer precies gedetermineerd moeten zijn. Het belang en het reële nut van dergelijke contacten zal men met zorg moeten afwegen om er de risico's en de consequenties van te berekenen. Men zal ze met een secuur programma moeten plannen.

Evenwel, als één van onze ruimtetuigen een ernstig technisch defect zou krijgen, dan was dat misschien net de trigger die we nodig hadden voor een eerste officieus contact, en voor een 'noodgedwongen' inplanting of kolonisatie, of zondig zelfs een kans voor een informatie-desinformatie-operatie.

We kunnen best ook rekening houden met een eventueel oproer bij sommige ploegen van onze bemanning, waarvan we ons dan zouden moeten ontdoen door ze te ontschepen, of die eigenmachtig zouden beslissen op één der ontdekte werelden te gaan leven, om zich daar tenslotte onder de inlandse bevolking te mengen. Hierdoor zouden ze (of wij) goedschiks, kwaadschiks, loodrecht ingaan tegen de ontvangen orders van niet-interventie en niet-inmenging in lokale aangelegenheden.

Deze laatste veronderstellingen impliceren dat de ontdekte werelden bevolkt moeten zijn met mensen of mensachtigen, wier ontwikkelingsgraad identiek zou zijn aan de onze, of hem zeer dicht zou benaderen. Maar in de hypothese van geplande contacten met inplantingen van lange duur door leden van onze bemanningen, rijst er een nieuwe vraag: moet men als voorzorg reeds van tevoren de vermenging der rassen beletten door een extreem streng verbod (12), of moet men deze daarentegen dulden en zelfs aanmoedigen? Hou daarbij voor ogen dat rechtstreekse en langdurige contacten de lokale bevolking tenslotte onontkoombaar de ogen zullen openen, en leiden naar de vaststelling dat wij niet zo geweldig veel van hen verschillen.

Hoofdstuk 13: Politieke en religieuze implicaties

In elk geval zou het voorzichtig zijn eerst tegeleide androiden te sturen om de reacties der inboorlingen op een dergelijke inbreuk in hun leven te evalueren, of om die reacties af te zwakken door vluchtige en onderbroken verschijningen. Wat zou er gebeuren als wij op bevolkingen stieten die in onze ogen louter uit misvormde of monstrueuze wezens bestonden? De optische effecten van die verschillen zouden zeker aangrijpend zijn, en een gedroomd onderwerp voor hun zowel als voor onze media, maar het valt te verwachten dat het gamma van contacten daardoor 'anders' zal zijn.

13.4.1 Rechtstreeks contact met pre-industriële beschavingen.

Het staat vast dat dergelijke contacten een lokale bevolking onmiddellijk het waanidee zullen bezorgen dat ze zich in aanwezigheid van goden bevinden. Natuurlijk dringen zich historische parallellen op aan onze geest: de aankomst van Spanjaarden in wapenrusting en te paard in Centraal Amerika, of, meer algemeen: de aankomst van Europeanen waar ook bij hun exploratie van de wereld. Andere bevolkingen, die vooraf nog nooit paarden gezien hadden, of wapenrustingen die blonken in de zon, of witte mensen (vooral als ze ook nog blond of roodharig waren), ondergingen bij die eerste ontmoeting een zware schok. Maar de schok van die 'verschijningen' zou alras verzacht worden bij een uitbreiding der relaties, en nog veel meer als onze bemanningen zouden deelnemen aan (en een eminente plaats bekleden in) de lokale politieke en militaire structuren. Dit verwijst natuurlijk naar diverse epische verhalen over de ontdekking van de wereld, naar de kolonisatie door Europa, en ook naar de ondergang van de keizerrijken uit het verre oosten.

***De cirkel is rond; we zijn dus terug op ons uitgangspunt:
onze huidige interesses en vragen.***

13.4.2 Rechtstreeks contact met industriële beschavingen.

Ooit zou er een dag komen, waarop beschavingen, die wij met onze zorgen progressief hadden opgeleid tot onze waardenschaal, naar ons oordeel bekwaam waren om deel te nemen aan onze maatschappij. Zodra het terrein voorafgaand voldoende geëffend was, konden er discreet contacten gelegd worden bv. met geselecteerde individuen, of met de hoge leiding van de staten (of een selectie daarvan), waarbij de hele operatie zo mogelijk voor de massa geheim bleef. Daar indiscreties niet te vermijden zijn, zullen de uitgekozen 'dirigenten' in voorkomende gevallen operaties moeten uitvoeren van informatie, desinformatie en contra-informatie, om hun geprivilegieerde contacten met ons te behouden, en, wie weet, te profiteren van ongekende wetenschappelijke, technische en politieke informatie onzerzijds, die hun een stapje voor zou geven tegenover hun rivalen. Vanzelfsprekend wordt de uitverkiezing van de juiste staten, bestuurders, prominenten of gewone individuen een zaak van levensbelang.

Waarom zouden wij, reeds vooraf, maar zeker na het opstarten van een beïnvloedings- (of hulp-)programma, niet overwegen bionische robotten, met een menselijk uiterlijk of met een uiterlijk dat lijkt op de plaatselijke wezens, uit te sturen om zich te laten zien, en zo geen levens van expeditieleden te riskeren? Waarom zouden wij tot slot niet doodgewoon onszelf tonen, openbaar en voor iedereen? Men kan zich makkelijk voorstellen welke enorme weerklank zoiets zou veroorzaken op alle domeinen, van de psychologie, de politiek, het leger, de strategie, de religie; om nog maar te zwijgen over de media, de talloze internationale vergaderingen en colloquia, de ononderbroken zittingen van organisaties vergelijkbaar met onze UNO; oproepen tot 'éénheid van de wereld', tot 'internationaal de rangen sluiten'; oprichting van een ontvangstcomité, enz. Het zal ook leuk zijn om de rivaliteit tussen de staten te observeren.

Het spreekt vanzelf dat onze bedoelingen als vreedzaam moeten overkomen. Als dat niet onze politiek was, dan zou het natuurlijk bijzonder nutteloos zijn bepaalde voorzorgen te nemen om de gevoelens van de plaatselijke volkeren te ontzien. Bij al die aspecten van contact moeten wij hopen afgodendienaars tegen het lijf te lopen, of wierookdragers (vleiers), of supporters van helden, die ons, uit aangeboren zekerheid, goedgelovigheid, pragmatisme of eigenbelang, met enthousiasme als redders onthalen: redders die al hun problemen kunnen oplossen, hun vrede en voorspoed brengen, en dat bij voorkeur zonder dat er al te veel inspanningen tegenover staan. Dat worden onze eerste bondgenoten. Want fanatici [De Franse tekst zegt 'Zeloten', dus dat klopt. Vert.], sceptici of mensen die geobsedeerd zijn door de eeuwenoude eerbiedwaardige opvattingen van hun eigen op z'n kop gezette wereld, zullen ons bestaan in twijfel trekken of doodleuk ontkennen. En als ze ons bestaan al erkennen, dan zouden ze ons beschouwen als weer een nieuwe bende indringers/veroveraars, met intenties die des te verdachter overkomen naarmate ze zich vreedzamer voordoen (of zijn).

Van daar naar de oprichting overwegen van verdedigingsbewegingen en weerstandsgroepen tegen de invaller, is maar één stap, die licht gezet zal worden. Hoe belangrijk deze groepen kunnen worden, zal voor een flink deel afhangen van onze handigheid en bekwaamheid hen af te bouwen, door hen te overtuigen [verzwegen: denkelijk "van onze goede bedoelingen". Vert.], en hen bij ons in te lijven. Maar hoe vermijden we de valstrik van de goede bedoelingen en de goede opzet, waarvan iedereen weet hoezeer de hel ermee geplaveid is (13)? Moeten wij toegeven sinds hoelang wij hen al observeren? Zal men ons verwijten niet tussenbeide gekomen te zijn om dit of dat wereldwijd ('planeetwijd?') conflict te beletten, of zal men er ons misschien zelfs de schuld van geven? Of zal men –meer algemeen– ons verwijten maken omdat wij de evolutie van hun beschaving gemanipuleerd hebben? In dat geval moet men rekening houden met zeer zware en langdurige psychologische storingen. Misschien zijn zij wel ontgoocheld omdat wij niet onsterfelijk zijn!

Later moeten wij ook economische en technologische uitwisseling, naast financiële verbonden opstarten met die volkeren. Zou het een verstandige politiek zijn ons te mengen in lokale aangelegenheden? Zouden wij in dat geval op één of andere manier nog kunnen ontsnappen aan de dringende eis om arbiter te spelen bij politieke onenigheden, bij oorlog en vrede, en bij economische crises?

Hoe dan ook, op een mooie dag krijgen wij alle onopgeloste problemen op onze nek. Zal men niet zover gaan ons de inbreng van onze vèrontwikkelde beschaving te verwijten, omdat die alleen in onze ogen een weldaad voor hen betekent? In de loop van de tijd kan er tov. ons een verandering van mening en van houding ontstaan. Misschien komen er ooit groepen mensen in de verleiding zich als onze gelijken te beschouwen, omdat wij verzuimd hebben 'onbereikbaar' te blijven. Vanaf dat ogenblik zullen er groepen ontstaan die met eisendossiers voor de dag komen, en zonder twijfel zal dat met een zekere regelmaat uitbarsten in revoluties, waaronder wij, maar ook onze trouwe volgelingen zullen lijden. Het geheel van onze lokale politiek wordt op die manier gecompromitteerd, en we zullen tenslotte moeten overwegen om over te schakelen op lossere contacten, en zelfs om ons terug te trekken op onze ruimteschepen en in onze achterliggende bases. Zo krijgen we de noodzakelijke tijd voor een revisie van onze politiek, om die aan te passen aan de nu nog onbekende technieken die onze 'leerlingen' zullen bedenken.

Onze ontdekkingstocht naar nieuwe werelden brengt ons misschien ook in contact met even ver ontwikkelde beschavingen als de onze, en misschien zelfs met veel gesofisticeerdere. Als het erop aan komt, bestaat er geen enkel argument om uit te sluiten dat wij in de ruimte andere ontdekkers kunnen kruisen, die van andere, nog veel verder gesitueerde werelden komen. In dit soort hypothesen staat het ons vrij te fantaseren dat wij het eerst door die anderen gelokaliseerd worden. Dan zou het onze beurt zijn om –ten minste gedeeltelijk– de psychologische effecten en de politieke en religieuze implicaties te ondergaan, die we hiervoor beschreven hebben. Welke politiek zullen de daar gedetacheerde gouverneurs tegenover ons voeren? Zullen ze ons vreedzaam ontvangen, of houden ze ons voorzichtig op een afstand? Moeten wij vrezen ontvangen te worden met ruimtewapens, nucleaire of andere, als wij bv. proberen of er net in geslaagd zijn bases te installeren op een asteroidengordel vlak bij hun bases of hun werelden? Welk resultaat kunnen wij verwachten van dergelijke ontmoetingen? Kunnen wij relaties met hen aanknopen? Kunnen wij er invloed op uitoefenen, of gaat het net andersom? Alles is mogelijk.

De cirkel is rond; we zijn dus terug op ons uitgangspunt: onze huidige interesses en vragen.

Hoofdstuk 14: Implicaties voor de Media.

Zoals al eerder werd benadrukt, het kan extravagant lijken dat verstandige mensen, die bovendien wetenschappelijk geschoold zijn, zich interesseren aan onverklaarde, en voorlopig onverklaarbare fenomenen, op gevaar af van belachelijk gevonden te worden. Maar, zoals dit rapport tracht aan te tonen, er bestaan zoveel vraagtekens over tastbare sporen, dat de wetenschappelijke interesse voor deze problemen er volkomen door gewettigd wordt.

Dat is net het verschil met de benadering van de media: de nieuwsgierigheid van de onderzoeker tijdens een onderzoek dat gevoerd moet worden om de raadsels op te lossen die zijn intellect krijgt voorgeschoteld (zelfs als de ontwikkeling van zijn kennis nog niet volstaat om alle vragen te beantwoorden), steekt schril af tegen de nieuwsgierigheid van de pers voor een steeds weer opduikend onderwerp, gevoelig als zij is voor zijn prachtige 'scoops', waarbij het strak wetenschappelijke gehalte meestal niet haar sterke kant is.

Dit is geen poging het proces van de pers te voeren: zij is vaak een waardevolle hulp. Maar deze vluchtige evenementen steunen deels op menselijke getuigenissen, die des te fragieler zijn omdat ze afgelegd zijn door mensen die emotioneel reageren op hun ontmoeting met 'het onbekende', en daarom hun gebruikelijke referentiepunten uit het oog verliezen. De pers is weleens geneigd om ofwel de gerapporteerde feiten te ridiculiseren, ofwel zichzelf te ridiculiseren door te vervallen in een ander uiterste: de informatie van de getuigen overdrijven, en vanuit die elementen extrapoleren naar willekeur.

14.1 Wat heeft een regering te vrezen van de nieuwsgierigheid van de media?

- Paniek! De media verspreiden soms schrikwekkende informatie, die in staat is paniek te zaaien bij de bevolking. Een berucht voorbeeld is de radio-uitzending van een fictief hoorspel van Orson Welles in 1938, dat voetstoots en letterlijk door de luisteraars werd geslikt, hetgeen een enorme rotzooi veroorzaakte in een flink stuk van de USA. Misschien heeft dit hoorspel wel de reactie geconditioneerd van de Amerikaanse militairen die in 1947 geconfronteerd werden met het incident in Roswell. Er werd toen handig gebruik gemaakt van desinformatie, want de media kregen voor 30 jaar een 'mullband' voor. Paniek, gepaard gaande met ernstige menselijke wanordelijkheden (zelfmoorden, vluchtmisdrijven, rellen en plunderingen, ...) zouden elke regering doen terugdeinzen, die voor haar rijkdom en stabiliteit afhankelijk is van rust/vrede.
- Wantrouwen. De angst van de overheid om correcte informatie verspreid en herhaald te zien worden op een manifest ironisch toontje, is ook een rem op het openlijk behandelen van vragen over UFO's. Deze houding van angst ligt mee aan de oorsprong van de desinformatie en verwarring over wat waar is en wat niet, waarin men de publieke opinie laat rondploeteren. Zij die door angst tot desinformatie beslist, hebben nu iets anders om bang voor te zijn: deze verwarring en onzekerheid.
- Angst om belachelijk te zijn: Al heel lang weten we dat belachelijkheid niet dodelijk is, maar toch is het soms blijkbaar moeilijk om de angst te overwinnen.
- Manipulatie: De media kunnen gemanipuleerd worden door lobby's of drukkingsgroepen met sectoriële bedoelingen (bv. politici onder druk zetten om een anti-UFO IDS [bureau of dienst met een letternaam die niet verklaard wordt, vert.] op te richten), en kunnen op die manier de onvrijwillige spreekbuis worden van een manoeuvre tot desinformatie of van een poging tot destabilisatie.

Hoofdstuk 14: Implicaties voor de Media.

Krantenartikel Roswell

Krantenartikel Waarneming San Carlos de Bariloche

14.2 Welke houding nemen de media aan?

- Voor de schrijvende sensatiepers is alles goed wat de verkoop bevordert. De nieuwsgierigheid van het publiek is groot, en die 'vraag' lokt smeugige verhalen uit, die vaak flirten met pure fantasie. De sensatiepers brengt vaak het relaas van ongeloofwaardige theorieën, maar als compensatie is het dank zij haar dat bv. de laatste onthullingen over Roswell, gedaan door getuigen van het eerste uur, beginnen door te dringen bij het grote publiek.
- Bij de grote kranten zijn ironie of agressiviteit meestal de manier om een taboe-onderwerp aan te pakken, waar niemand van hun staf het fijne van weet. Maar die normale pers fungeert soms ook als echo van buitengewone fenomenen, als er (zoals in San Carlos de Bariloche) werkelijk tientallen getuigen van zijn. Het komt zelfs voor dat zij een goed stuk over het UFO-dossier aflevert.
- Bij TV en film is het onderwerp in de mode, want het kan als 'fictie' voorgesteld worden, en dan staat niets de verbeelding der producers nog in de weg. De bizarre werkwijze die Canal+ zich aanmeet voor zijn "Nacht der Buitenaardsen", zet het publiek ook niet aan om het onderwerp ernstig te nemen. Toch moeten wij lof toezwaaien aan een paar ernstige, goed gedocumenteerde uitzendingen terzake, zoals op het kanaal Arte in maart 1996.

14.3 En wat nu?

De toekomst van onze planeet ligt in de ruimte. Of de motivatie ervoor nu komt uit de overbevolking, de zucht naar avontuur, de zoektocht naar nieuwe grondstoffen [vooral de op aarde ontbrekende elementen uit het periodiek stelsel der elementen van Mendeljew, vert.], de drang naar verovering en kolonisatie, of nog andere meer of minder altruïstische drijfveren, alles stuurt aan op een verregaande expansie van de mensheid.

Worden wij ooit de 'buitenaardsen' voor andere planeten? Wat zullen de hypothetische bewoners van andere, steeds verderaf gelegen planeten ervan denken als onze sondes daar komen rondcirkelen, en hen filmen? Wij moeten op een dergelijk perspectief voorbereid zijn, en de media kunnen erbij helpen de grote massa pedagogisch aan te pakken. Een nieuwe uitbreiding van de SEPRA zou nuttig werk kunnen verrichten door journalisten op te leiden en een documentaire site te creëren op Internet.

Hoofdstuk 14: Implicaties voor de Media.

Besluiten en aanbevelingen.

Het UFO-probleem kan men niet eenvoudigweg uitvlakken met een paar bijtend-spottende, beledigende sneren of geestigheden. Sinds de verschijning van het eerste rapport van de Vereniging der ex-auditeurs van het IHEDN, 20 jaar geleden, voert het CNES ernstige studies uit, vooral in samenwerking met de nationale Gendarmerie en de Luchtmacht, maar ook met andere staatsdiensten (Burgerluchtvaart, Meteorologie, enz.). Deze studies verifiëren ander onderzoek, dat min of meer discreet gedaan wordt in het buitenland, vooral dan in de USA. Zij tonen de quasi vaststaande fysische realiteit aan van totaal onbekende vliegende objecten, met opmerkelijke vluchtprestaties en geluidloosheid, die zich blijkbaar intelligent bewegen. Deze vliegende voorwerpen imponeren door hun wendbaarheid vooral militaire en burgerpiloten, die nochtans sterk aarzelen erover te praten. Die aarzeling steunt vooral op de angst zich belachelijk te maken, of voor krankzinnig of lichgelovig door te gaan.

[En voor piloten uit de USA en Canada komt daar de richtlijn JANAP 146 nog bovenop (zie hst. 9); vert.].

Geheime toestellen van aardse origine (onbemande prototypes, sluipvliegtuigen, ...) kunnen slechts een minderheid van de mysteriegevallen ophelderen. Als men voldoende afstand in de tijd neemt van deze suggestie, dan ziet men er duidelijk de beperkingen van. Men moet dus noodgedwongen zijn toevlucht nemen tot andere hypothesen, waarvan er een aantal niet kan bevestigd noch ontkend worden, en die dus niet 'wetenschappelijk' zijn.

Vanzelfsprekend is het uiterst lastig een wetenschappelijk onderzoek te verrichten op zeldzame, vluchtige en onregelmatig voorkomende fenomenen, want 'de' wetenschap heeft zichzelf gestoeld op proefondervindelijkheid en reproduceerbaarheid. En toch: het voorbeeld van de meteorieten toont aan dat dergelijke fenomenen, na eeuwen van twijfel en verwerping, ondanks alles tenslotte door de wetenschappelijke wereld toch geaccepteerd kunnen worden.

“Geheime toestellen van aardse origine kunnen slechts een minderheid van de mysteriegevallen ophelderen”

Slechts één enkele hypothese tot dusver houdt voldoende rekening met de feiten, en doet in essentie uitsluitend beroep op de hedendaagse wetenschap: namelijk die der buitenaardse bezoekers. Zij werd in 1947 uitgebracht door bepaalde Amerikaanse militairen, en is tegenwoordig wereldwijd populair; en al wordt ze door een bepaalde elite afgekamd, toch is ze plausibel. Allerlei wetenschappers (astronomen, fysici, ingenieurs, futurologen, ...) hebben haar zover uitgediept dat ze, tenminste als hypothese, aanvaardbaar wordt voor hun gelijken. Verschillende geloofwaardige varianten van reizen, die één of meerdere beschaving(en) vanuit (een) verafgelegen zonnestelsel(s) naar het onze zouden maken, werden volledig uitgetekend.

Magnetohydrodynamische technieken, zoals UFO's denklijk gebruiken voor hun verplaatsingen in de atmosfeer, zitten bij schaalmodellen in een gevorderde fase van ontwikkeling. Voor andere 'manifestaties' van deze objecten heeft men reeds een begin van verklaring vanuit de fysica gevonden (panne van auto's, afgeknotte lichtbundels, enz.).

Hoofdstuk 14: Implicaties voor de Media.

De bedoelingen van deze eventuele bezoekers blijven onbekend, maar wij mogen absoluut niet nalaten erover te speculeren, en mogelijke toekomstige scenario's op punt te stellen. De buitenaardse hypothese is wetenschappelijk veruit de beste: zij is zeker niet categoriek bewezen, maar er bestaan in haar voordeel sterke vermoedens. En als zij exact blijkt, dan heeft zij zware consequenties.

Uit deze voorzichtige maar duidelijke vaststelling kan men meerdere aanbevelingen afleiden.

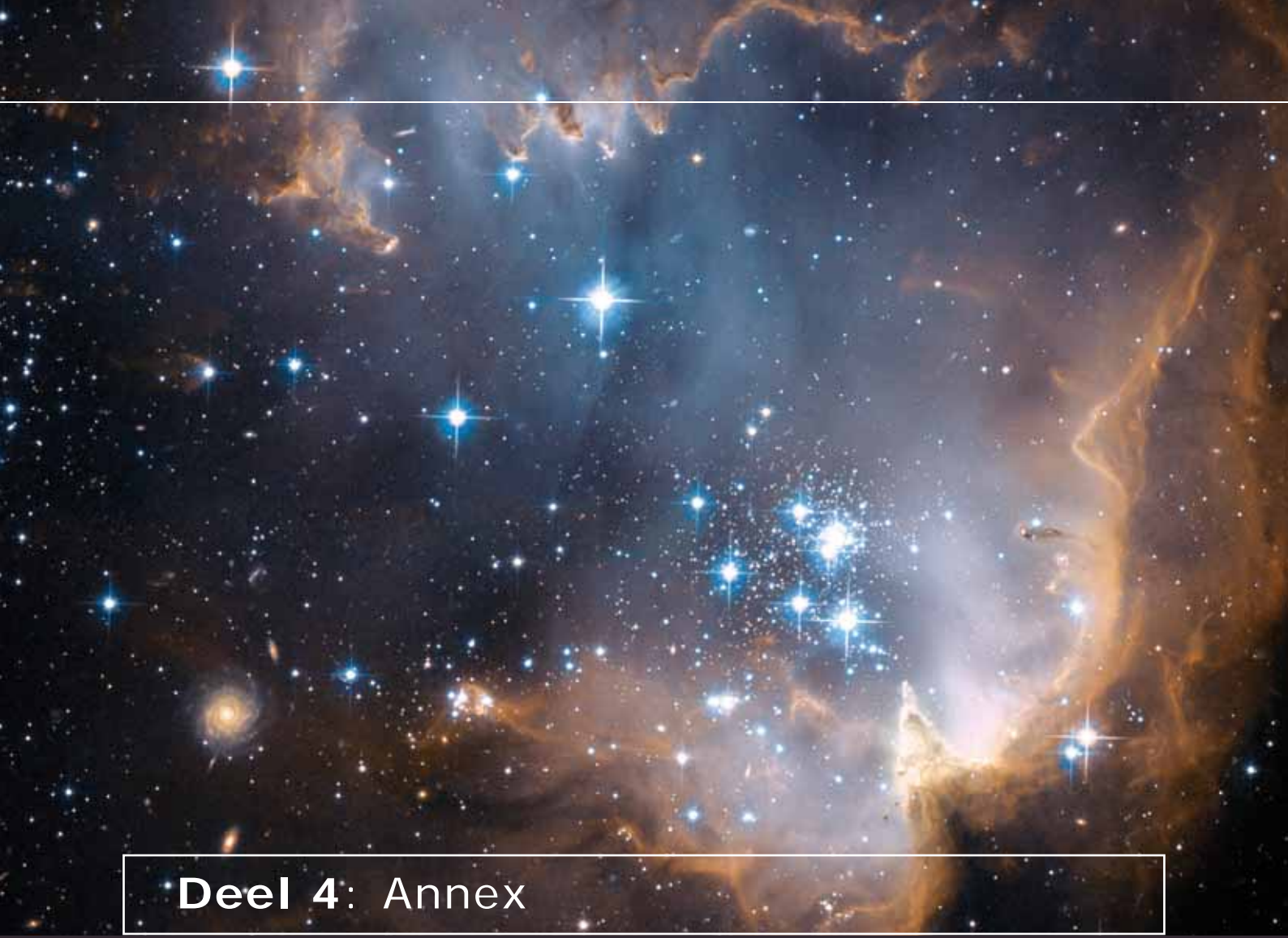
- 1) Personen met politieke, militaire en administratieve macht tot beslissen moet men dringend informeren, evenals piloten van vliegtuigen en helikopters. Een progressieve informatiecampagne moet gericht zijn op:

[Hierna volgt een massa letterwoorden die geen van alle verklaard worden, maar waarvan er een aantal reeds verklaard zijn in deel I en II. De aandachtige lezer vindt die met wat moeite wel terug, en voor de resterende onverklaarde: mijn excuses! Vert.]

- ENA en IHEDN,
 - Scholen die afhankelijk van Defensie (Luchtmacht, Marine), en hun oud-leerlingen.
 - Saint-Cyr, Gendarmerie (officieren en onderofficieren), Gezondheid der legerkorpsen, Polytechniek, ENSTA, ENSAE, CID, CHEAR, CHEM, enz.
 - Binnen Defensie, de scholen voor burgeropleiding en hun oud-leerlingen: Nationale hogere Politie school, School voor Politieofficieren, scholen voor Journalistiek, Nationale School voor Burgerluchtvaart. In deze laatste school zijn reeds talloze conferenties gehouden, waardoor men luchtvaartcontroleurs de juiste reacties heeft kunnen aanleren voor eventuele ontmoetingen tussen vliegtuig en UFO.
 - Organismen die onderzoek opstarten of voortzetten over militaire doelmatigheid: DGA, ONERA, CEA/DAM.
 - Bijzondere militaire en burgerdiensten, evenals de Directie van de militaire Communicatiedienst (DICOD, de vroegere SIRPA-centrale), wier aandacht moet gericht worden op desinformatie-procédés.
- 2) De menselijke en materiële middelen van de SEPRA opdrijven, om deze dienst toe te laten:
 - zijn capaciteiten voor enquêtes en analyses op te voeren,
 - informatie te verzamelen over alle UFO-gevallen, zowel in Europa als wereldwijd,
 - databases op te richten, te onderhouden en uit te breiden, over de verschillende aspecten van al die gevallen,
 - zijn statuut versterken als vertegenwoordigend orgaan met buitenlandse relaties.
 - 3) Ook die detecties van UFO's laten meetellen, die gedaan worden door burgerlijke en militaire bewakingssystemen van de ruimte: systemen die men heeft moeten ontwikkelen voor andere doeleinden, nl. de preventie van botsingen tussen bv. satellieten en ruimtepuin, enz.

- 4) Op het hoogste staatsniveau een verbindingssel oprichten met de SEPR, die ermee belast wordt:
- alle toekomstperspectieven uit te werken,
 - wetenschappelijke en technische acties te promoten, en, voor dat doel, jaarlijks kunnen beschikken over een budget van enkele miljoenen franken, [Franse franken; voor Euro's delen door 6,65. Vert.]
 - deelnemen aan het op punt stellen van sectoriële akkoorden voor samenwerking met andere landen.
- 5) Samen met andere landen, zo mogelijk zelfs met de steun van heel de Europese Unie, diplomatieke stappen ondernemen bij de USA, om deze supermacht aan te porren tot samenwerking, en zo nodig alle druk op haar uitoefenen die kan helpen om de kapitale vraag op te lossen, wat alleen kan gebeuren in het kader der politieke en strategische allianties.
- 6) Hoe speculatief deze eventualiteiten ook mogen zijn, op staatsniveau en met de hulp van de cel genoemd in 4) nadenken over de maatregelen die men moet nemen in geval van een spectaculair en onbetwistbaar openbaar optreden van een UFO, zoals:
- openlijke poging tot contactname,
 - een landing voor talrijke getuigen,
 - andere acties van belangrijke draagwijdte.

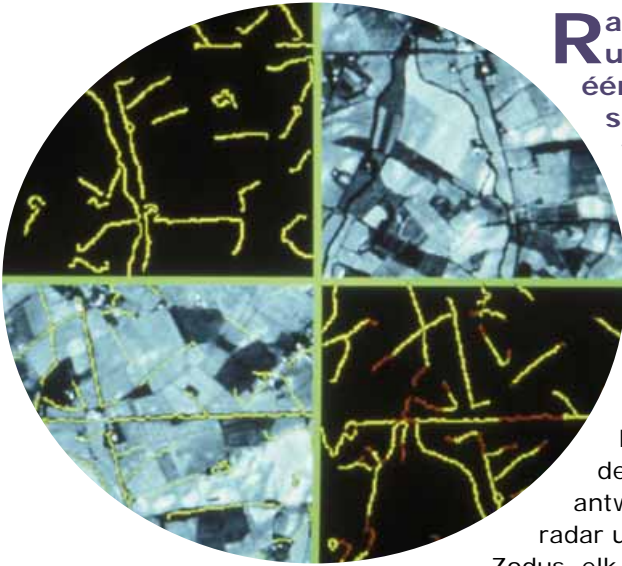
Deze overwegingen moeten strikt methodisch uitgevoerd worden, waarbij men vanzelfsprekend toch een minimum van reserve/afstand moet bewaren.

Deel 4: Annex

1. Radardetectie in Frankrijk
2. Observaties door astronomen
3. Leven in het Universum
4. De kolonisatie van de Ruimte
5. De zaak Roswell – de desinformatie
6. Anciënniteit van het UFO-fenomeen –elementen van een chronologie
7. Bedenkingen over diverse psychologische, sociologische en politieke aspecten van het UFO-fenomeen

Annex 1: Radardetectie in Frankrijk

Radardetectie wordt in Frankrijk gezamenlijk uitgevoerd door 2 netten van radarstations, één militair, uitgerust met zowel primaire als secundaire radars, het andere civiel, met vrijwel overal uitsluitend secundaire radars.

Een primaire radar laat toe 1) de geografische positie en de hoogte te bepalen (driedimensionale radar) van alles wat beweegt, door weerkaatsing van radargolven op het body van het bewegend voorwerp, en 2) die detectie te visualiseren op een scherm of scope. Een secundaire radar daarentegen laat uitsluitend toe die bewegende voorwerpen te detecteren en op scherm te visualiseren, die een antwoordapparaat ('répondeur') bezitten, dat de door een radar uitgezonden gecodeerde signalen kan beantwoorden. Zodus, elk bewegend voorwerp dat zo'n genoemde 'répondeur' niet bezit, is gewoon onzichtbaar voor een secundaire radar.

Deze bijzonderheid is uiterst belangrijk voor de zaak die ons bezighoudt, want zij betekent dat uitsluitend primaire radars (die men vindt in de militaire centra voor detectie en controle: de CDC's, en op de vliegtuigen voor radardetectie: op de Awacs-toestellen van de Luchtmacht, en binnenkort ook op de 'Hawkeye's' van de Marine) voldoende gevoelig zijn om een UFO te ontdekken, en dat alleen nog op voorwaarde dat het geen 'sluipend' exemplaar is!

Tenslotte is het ook interessant om weten dat de radarinformatie, geregistreerd door

- alle grondradars op Frans grondgebied,
- alle vliegende radars van de detectievliegtuigen en
- alle radarstations van de buurlanden samen,

verzameld en onderzocht wordt in het STRIDA-netwerk (Système de Traitement des Informations de Défense Aérienne, of systeem ter verwerking van informatie afkomstig van de afd. luchtmacht van landsverdediging), en een vierkant gebied bestrijkt met een zijde van meer dan 4500 km.

Annex 2: Observaties door astronomen

Door Jean-Claude Ribes.

Als 'wapen' tegen de getuigenissen over UFO's heeft men vaak het volgende argument gebruikt: astronomen, die wat dit onderwerp betreft toch op de eersterangsplaatsen zouden moeten zitten, komen nooit met dergelijke gedetailleerde observaties naar buiten.

Een eerste antwoord hierop is het volgende: in feite zit een professioneel astronoom in een koepel, achter een instrument, waardoorheen hij zich concentreert op een uiterst beperkt veld van de hemel; hij heeft dus veel minder kans om een tamelijk zeldzaam lichtgevend fenomeen in beeld te krijgen dan de eerste de beste 'toerist'. Amateur-astronomen, die veel langduriger naar de hemel kijken, en dat meestal in open lucht doen, zijn veel beter geplaatst om ongewone fenomenen waar te nemen, en daarbij onderlegt genoeg om die niet te verwarren met astronomische verschijnselen. Maar men kan zich eraan verwachten dat uitgerekend zij zeer terughoudend zijn om een dergelijke observatie te melden, om niet uitgelachen te worden, want de meeste amateurs zijn er erg op gebrand door de 'professionelen' erkend te worden. Hoe dan ook, bij mijn weten is er nooit een specifieke enquête uitgevoerd onder deze bijzondere bevolkingsgroep.

Er zijn ooit 2 onafhankelijke onderzoeken gedaan door professionele astronomen onder hun eigen collega's, maar de resultaten zijn nogal verschillend. In de jaren '50 heeft Josef Allen Hynek informeel een 40-tal astronomen ondervraagd, waarvan er iets meer dan 10% effectief onverklaarde fenomenen hadden geobserveerd. Hynek citeert daartussen professor Lincoln La Paz, directeur van het Instituut voor Meteorisme van de universiteit van Nieuw-Mexico, en Clyde Tombaugh, de in 1997 overleden ontdekker van de planeet Pluto. De 2de studie gebeurde in de jaren '70, toen Peter A. Sturrock een gedetailleerde vragenlijst rondstuurde naar de 2611 leden van de Amerikaanse Astronomische Associatie, met een garantie voor anonimiteit. Van de helft der aangeschrevenen kreeg Sturrock een antwoord, en daar zaten een 60-tal waarnemingen bij.

In Frankrijk is er nooit enig systematisch onderzoek van dat genre uitgevoerd, maar men vermeldt vaak een waarneming door de Marseillaanse astronomen Georges Courtès en Maurice Viton. Ook één van mijn eigen collega's heeft mij een waarneming beschreven die hijzelf in zijn jeugd gedaan had: een voorwerp met zo op zicht eenzelfde diameter als de maanschijf (de maan was overigens tegelijk zichtbaar elders aan de hemel), verplaatste zich langzaam van noord naar zuid. De getuige was nog geen beroepsastronoom in die tijd, maar wel een bevlogen amateur, en hij vindt geen enkele verklaring voor zijn waarneming. Hij heeft ze trouwens nooit bekendgemaakt.

Het lijkt er waarachtig op dat het percentage van waarnemers onder astronomen zowat vergelijkbaar is met dat onder de globale bevolking, zelfs al heerst er bij de grote meerderheid der beroeps een zekere terughoudendheid om daarvoor uit te komen als ze niet zeker zijn anoniem te kunnen blijven. Trouwens, de onder astronomen heersende opinie over dit onderwerp is veel minder negatief dan men soms beweert, en het enige dat men ervan zeggen kan, is dat er geen consensus bestaat: velen wensen gewoon een objectieve studie van het fenomeen, zonder vooroordelen.

Privé-gesprekken die ik heb kunnen voeren met Franse collega's bevestigen de conclusie van Sturrock: veel professionelen zouden eerst weigeren de kwestie met een journalist te bespreken, maar als ze horen dat het over een ernstige wetenschappelijke studie gaat, verklaren ze zich akkoord.

Annex 3: Leven in het universum

De vraag of er buitenaards leven bestaat is sinds nog maar nauwelijks enkele decennia geëvolueerd vanuit de discipline 'geloven' naar een vorm van wetenschappelijk onderzoek.

En precies op dat domein zijn er de laatste jaren zeer snelle vorderingen gemaakt. Behalve op aarde blijkt ons zonnestelsel tegenwoordig ongeschikt voor leven, maar de 'Viking'-sondes hebben aangetoond dat Mars, zo'n 3½ miljard jaar geleden, daartoe veel geschiktere condities bood dan heden ten dage, met ondermeer water in vloeibare vorm. Het is dus zeker niet uitgesloten dat daar elementair leven bestond (bacteriën), evenals toen op aarde. Eén der motivaties voor toekomstige expedities naar Mars (om te beginnen automatische, later bemande) is overigens het plan om daar te zoeken naar fossielen. De NASA heeft aangekondigd dat er fossielen gevonden zijn in een meteoriet die van Mars afkomstig is. Daarover debatteert de wetenschappelijke wereld nog altijd, maar alleen al het feit dat dat debat voortduurt, bewijst dat het belangrijk is ter plaatse te gaan kijken.

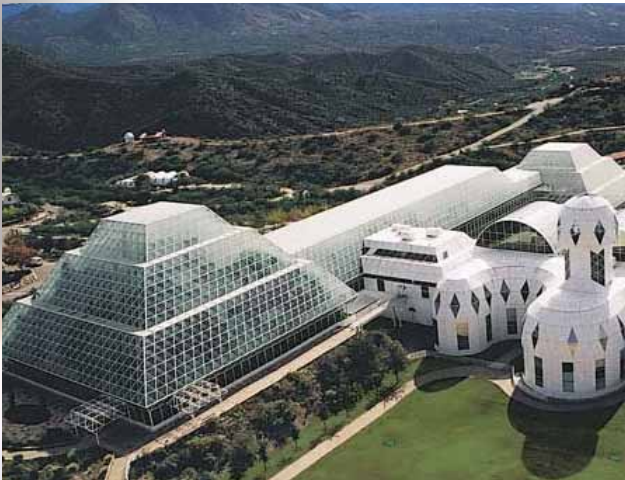
“In de laatste 20 jaar hebben studies ons geleerd dat het leven zich ontzettend soepel adapteert, zowel aan extreme temperaturen als aan grote temperatuurschommelingen. Vroeger achtte men dat onmogelijk”

Astronomen waren er al zeer lang van overtuigd dat ook buiten ons zonnestelsel sterren met een planetenstelsel zeer algemeen moesten voorkomen. Maar het is pas de allerlaatste jaren dat deze these proefondervindelijk bevestigd is: men kent nu een half dozijn sterren die elk minstens 1 of 2 planeten hebben. [Bedenk dat deze tekst geschreven is tussen 1995 en 1999; in een recent artikel dat ik hierover las, had men het al over meer dan 500 bekende exoplaneten. Vert.]

Biologen van hun kant maken grote vorderingen in het ontrafelen van de chemische mechanismen die tot het ontstaan van leven leiden, en dat ontstaan lijkt van langzaam meer een noodzakelijk gevolg van de omstandigheden te zijn, dan een toeval. In de laatste 20 jaar hebben studies ons geleerd dat het leven zich ontzettend soepel adapteert, zowel aan extreme temperaturen als aan grote temperatuurschommelingen: van Siberië tot in de diepten van tropische oceanen. Vroeger achtte men dat onmogelijk.

Sinds 35 jaar voeren radioastronomen diverse onderzoeksprogramma's (SETI: Search for ExtraTerrestrial Intelligence) uit om een intelligent radiosignaal uit de ruimte op te pikken. Tot hiertoe is er nog geen enkel signaal opgevangen, maar dat is ook niet verwonderlijk gezien de immensiteit van de ruimte en gezien het schier eindeloos aantal mogelijke golflengten dat men moet aftasten. Een grootscheeps onderzoek van de NASA, dat geschrapt werd door het Amerikaans Congres, maar toch verdergezet wordt met privé-fondsen, poogt de meetgevoeligheid van het onderzoek te verbeteren met een factor van minstens 10 tot 100. De Franse radiotelescoop van Nançay, waar reeds verschillende SETI-onderzoeken plaatsvonden, wordt denkkelijk definitief met dit programma geassocieerd.

Annex 4: De kolonisatie van de ruimte

Biosfeer 2

De 2de helft van de 20ste eeuw zal bekend blijven als de periode van de exploratie van het zonnestelsel: 'Mannen op de Maan', ruimtesondes geland op Mars en Venus, andere sondes tot in de onmiddellijke omgeving van alle andere planeten (behalve Pluto), en zelfs van kometen en asteroïden.

Misschien wordt de 21ste eeuw de periode van de kolonisatie van ons zonnestelsel, met her en der inplantingen van permanente menselijke vestigingen, en met de voorbereiding van reizen naar andere planeetstelsels. De volgende jaren zal men de installatie beleven van het permanente ruimtestation Alfa in een aardbaan, als een

internationale opvolger van het Russische Mir-programma. Daarna verwachten de Amerikanen in principe een permanente basis te installeren op de maan, een mini-model van de stations gebruikt voor bases op Antarctica.

Om verder te reizen zal men een autonoom ecosysteem moeten samenstellen, waarin de essentiële (minimale) behoefte aan primaire materialen (met inbegrip van lucht, water en voedsel) ter plaatse gemaakt, gewonnen of gerecycleerd kan worden: het is inderdaad niet realistisch op grote schaal de huidige methoden te willen verderzetten, waarbij vrijwel alles vanop aarde moet aangevoerd worden door het geldvretende systeem van pendelen via een aardbaan. Dergelijke ecosystemen werden voor het eerst door de Russen bestudeerd (het eerste experiment dateert van 1961), en daarna door de Amerikanen, met name in 'Biosfeer 2'. Dit was een serre met een oppervlakte van 1,3 ha, bedoeld om te kijken of men in een gesloten circuit (echter met toevoeging van uitwendige energie) een leefeenheid van planten en dieren (met daarbij inbegrepen 8 mensen) in stand zou kunnen houden. Dit project, dat startte met privé sponsoring, is ten onrechte door de pers en een deel van de wetenschappelijke wereld afgekraakt. Want ondanks enkele amateuristische trekjes heeft het ons werkelijk veel geleerd: tijdens een eerste 'sessie' van 2 jaar (1991-1993) hebben 4 mannen en 4 vrouwen vrijwel volledig 'zelfbedruipend' geleefd, en daardoor aangetoond dat het principe haalbaar is. Water werd integraal gerecycleerd, maar lucht niet volledig. Na 15 maanden volledig isolement heeft men zuurstof moeten toevoegen. En ook de voedselproductie schoot een weinig tekort: ondanks het aanspreken van de noodrantsoenen kwamen de 'Biosferisten' vermagerd te voorschijn.

Na een 2de poging van 6 maanden werd heel deze structuur overgenomen door de universiteit van Columbia, die vooral geïnteresseerd bleek in de ecologische aspecten, ten koste van de toepasbaarheid in de ruimte. Nochtans zal denkkelijk een afstamming van deze 'Biosfeer 2' model staan voor een autonome maanbasis tegen het midden van de 21ste eeuw. Een menselijke inplanting op de maan is eerst en vooral een wetenschappelijke noodzaak, met name voor de astronomie. Bovendien is het een springplank naar de ruimte, want men vindt op de maan praktisch alle benodigde materialen voor de bouw van bases en ruimteschepen, een veelheid van bronnen waarvan de exploitatie veel goedkoper op de maan kan gebeuren dan op aarde, omdat de veel lagere zwaartekracht en de afwezigheid van een dampkring op onze satelliet toelaten die ruimteschepen veel gemakkelijker en veiliger in een gewenste baan te brengen.

Annex 4: De kolonisatie van de ruimte

Menselijke expedities zullen noodzakelijkerwijze volgen op het sturen van gerobotiseerde missies naar Mars, al was het maar om het bestaan te verifiëren van sporen van een voorbij leven. Daarna kan men de uitbouw van permanente kolonies op Mars overwegen, maar men kan zich ook voorstellen deze tussenstap over te slaan, en kunstmatige planeten te bouwen. Dit idee komt van de Amerikaanse fysicus O'Neill, die gedetailleerde studies heeft gemaakt van cilindrische structuren van 30 km lang, bij een diameter van 6 km, die langzaam zouden roteren om intern een kunstmatige zwaartekracht op te wekken, en waarin miljoenen mensen onder te brengen zijn in een biosfeer-situatie naar aards model. Deze kunstmatige planeten zou men kunnen bouwen in de gordel der asteroiden, dus tussen de banen van Mars en Jupiter, waar men materiaal in overvloed vindt, dat gemakkelijk te ontginnen is, en waarin allerlei chemische verbindingen zitten, met inbegrip van zuurstof en water.

Op lange termijn, zodra men ondermeer een industrieel procédé beheerst voor de aanmaak, de stockage en het gebruik van antimaterie, kunnen kleinere types van deze 'reisplaneet' ons zonnestelsel verlaten, met als bestemming de planetenzone van een andere ster. Zulke reis kan eeuwenlang duren, tijdens welke periode de ene generatie de andere in het 'wereldschip' opvolgt. Men moet daarvoor ook nog leren de bemanning in een soort gecontroleerde winterslaap te dompelen. Deze volksverhuizingen zullen uiteraard pas doorgaan na verkenningsvluchten door automatische toestellen; de uitverkoren bestemmingen worden vanzelfsprekend zonnestelsels met (een) plan(e)et(en) waarop geëvolueerd leven zou bestaan.

“Menselijke expedities zullen noodzakelijkerwijze volgen op het sturen van gerobotiseerde missies naar Mars, al was het maar om het bestaan te verifiëren van sporen van een voorbij leven”

Stellen wij ons eens voor dat een menselijke expeditie zich installeert in een asteroidengordel van een sterrenstelsel, waarin er een beschaving bestaat, maar met een technisch ontwikkelingsniveau dat blijkbaar minder ver staat dan het onze (want als zij ons de baas waren, dan zou er hoogstwaarschijnlijk vooraf al contact gelegd zijn door telecommunicatie, ofwel waren zij als meestontwikkelden wel eerst tot bij ons gekomen). Zowel uit ethisch oogpunt als met de bedoeling een ernstige wetenschappelijke studie niet meteen vanaf het begin onmogelijk te maken, is het uitgesloten om daar met vaandels en trommen binnen te vallen, want zo riskeren wij een fatale cultuurshock uit te lokken. Wij moeten hen dus discreet bestuderen, en gebruik maken van snelle maar geluidloze toestellen om ons in de dampkring van hun planeet te verplaatsen (de reeds beschreven MHD-aandrijving biedt goede vooruitzichten op dat vlak); en bovendien niet-dodende wapens bij de hand houden, om bij een ongewenste ontmoeting geen drama's te veroorzaken (het verlamdend effect van microgolfstralen ligt in meerdere landen ter studie).

Zodra de bezochte beschaving zelf aan ruimtereizen toe is, wordt het stilaan noodzakelijk haar de aanwezigheid van haar bezoekers (wij) te onthullen. Een goede manier om dat zonder trauma te doen zou erin bestaan opzettelijke en berekende 'indiscreties' te begaan, die de bevolking beetje bij beetje zouden gewennen aan het idee dat er wellicht bezoek was van buiten hun eigen planeet.

Annex 5: de zaak Roswell –de desinformatie

NB: de aanduiding (video) betekent dat er video's beschikbaar zijn van de getuigenissen.

1. Roswell: de vaststaande feiten.

- Zomer 1947: In Roswell (Nieuw-Mexico) ligt de thuisbasis van de enige bommenwerpers ter wereld met atoombommen aan boord. Dat zijn nog schroefvliegtuigen.
- 24 juni: De Amerikaan Kenneth Arnold observeert 9 UFO's. Dit nieuws zal heel de wereld rondgaan.
- 8 juli 's morgens: De Roswell-basis geeft een communiqué uit aan de lokale radio's, met informatie die eveneens heel de wereld zal rondgaan. Een vliegende schotel heeft zich vlakbij te pletter gevlogen in een ranch, en militairen van de basis hebben de brokstukken verzameld. (video)
- 8 juli namiddag: Fort Worth (Texas): generaal Ramey, commandant van het 8ste luchtmachtleger (onder wiens gezag de basis valt), verklaart aan de journalisten dat na onderzoek blijkt dat de gevonden brokstukken afkomstig zijn van een weerkundige ballon. Hij toont hen de brokken, en de journalisten nemen er foto's van. De zaak verdwijnt voor ruim 30 jaar in de doofpot.

Roswell crash

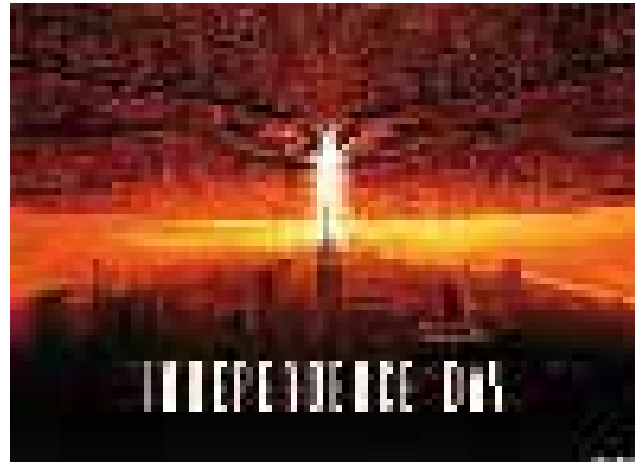

Roswell resten van de crash

- 1978: Luitenant-kolonel Marcel (ER), die in 1947 'intelligence officer' van de basis was, en die de brokstukken in die tijd is gaan opladen, verklaart voor de TV dat die stukken zonder twijfel van buitenaardse oorsprong waren (video). Hetgeen generaal Ramey aan de pers getoond heeft, is niet wat Marcel voor hem uit Roswell heeft meegebracht. Amerikaanse ufoologen [weerom staat er in het Frans 'urologen'; zie vroeger. Vert.] ondernemen een groot aantal onderzoeken en verzamelen gefilmde getuigenverklaringen, waarvan ook 'affidavits' (geschreven verklaringen, onder ede afgelegd, en notarieel bevestigd) worden opgesteld. Talrijke getuigen bevestigen dat de militairen hen in 1947 zelfs met de dood bedreigden, als zij zouden spreken (video). Volgens sommige getuigenissen zou het leger op zekere afstand van de crash-zone ook een wrak gevonden hebben van een soort 'ruimte-zweeftoestel', evenals lijken van kleine humanoiden (video).
- 1991: Generaal du Bose (CR), in 1947 majoorstafchef van generaal Ramey, bevestigt nu, ook per affidavit, dat de generaal de brokstukken hem door de basis Roswell toegestuurd, heeft vervangen door stukken van een weerkundige ballon, en dat hij deze heeft getoond aan de pers.
- Begin 1994: Volksvertegenwoordiger Schiff (van Nieuw-Mexico) vraagt aan het Departement van Defensie (DoD) opheldering over heel de zaak. Daar hij die niet krijgt, dringt hij bij het GAO (General Accounting Office) aan op een enquête over de manier waarop notabene de luchtmacht met de documenten over de crash van Roswell is omgesprongen.

Annex 5: de zaak Roswell –de desinformatie

- Sept. 1994: Het staatssecretariaat van de luchtmacht publiceert een rapport over Roswell. Dit beweert: De restanten uit de ranch kunnen niet van een vliegtuig of raket komen. Denkelijk komen ze van een ballonnensliert die thuishoorde bij het geheim project Mogul. Om dit geheim te bewaren heeft generaal Ramey verwezen naar een weerballon, die een aantal identieke onderdelen had (vooral het omhulsel en de radar-reflector). Dit rapport snoeit hardhandig in de affidavits van een aantal getuigen, zodat hun beschrijvingen van vreemde brokstukken de indruk wekken of ze de stukken van een Mogul-ballon beschrijven. Het rapport zwijgt in alle talen over het zweeftoestel, en het schrijft de getuigenissen over humanoiden (die neerbuigend als 'te goeder trouw' beschouwd worden) toe aan 'de mistigheid van het verre verleden'.
- Juli 1995: Het GAO komt op de proppen met een nieuwe variant van de uitleg van de luchtmacht. Daarin staat op pag. 1: "Het debat over wat er werkelijk neergestort is in Roswell duurt voort." En op pag. 2 leest men: "Alle administratieve documenten van de basis, betreffende de periode maart 1945 –dec. 1949, zijn vernietigd; en alle radioboodschappen, door de basis verstuurd tussen okt. 1946 en febr. 1949, zijn gewist. Op het borderel dat de vernietiging oplegt, staat niet vermeld wanneer, door wie, en in opdracht van wie die vernietiging werd uitgevoerd." De enquête van het GAO over het incident van Roswell heeft volksvertegenwoordiger Schiff dus bedroevend weinig opgeleverd, ondanks zijn aandringen bij talrijke instanties (CIA, FBI, DoD, DoE, NSC, ...).

“Het rapport zwijgt in alle talen over het zweeftoestel, en het schrijft de getuigenissen over humanoiden (die neerbuigend als ‘te goeder trouw’ beschouwd worden) toe aan ‘de mistigheid van het verre verleden’”

- Zomer en herfst 1995: Een film over een autopsie (uit 1947) op een zogenaamd 'humanoïde kadaver uit Roswell' wordt uitgezonden door een dertigtal TV-stations verspreid over heel de wereld. De authenticiteit ervan is twijfelachtig. Maar bovendien staat er niets in de film dat ook maar het kleinste verband aantoonde tussen het kadaver en het incident uit Roswell. Toch wordt de link al gauw gelegd door een groot deel van de schrijvende pers en van de TV-wereld, die op deze manier proberen de 'affaire Roswell' te ridiculiseren. Net in die periode brengt TF 1 (het Franse 1ste TV-net) een programma met de besluiten van het GAO en de video's van de voornaamste getuigen. Deze uitzending gaat ongemerkt voorbij, 'verzopen' als ze wordt in de heisa rond de autopsie-film.
- 1996: De film 'Independence Day' en de TV-reeks 'X-Files' leggen zwaar de nadruk op Roswell.

Annex 5: de zaak Roswell –de desinformatie

2. Meningen over Roswell.

- Uiterst eensluidende interviews, affidavits en videogetuigenissen beschrijven het vinden van een materiaal dat men heden ten dage bij ons niet kan maken: een dunne folie met metaalachtig uitzicht, extreem resistent, en zo elastisch dat hij, na verfrommeld te zijn tot een bol, spontaan zijn oorspronkelijke vorm terug aanneemt, zonder dat er enig spoor overblijft van de plooiën.
- Het heeft er alle schijn van dat de crash plaatsvond op 4 juli om 23u30, dus op 'Independence Day'. Datum en plaats staan symbool voor de macht van Amerika; vandaar de volgende vraag: als het werkelijk gaat over de crash van een buitenaards toestel, betreft het dan werkelijk een ongeval, of is het een opzettelijke crash, die men als een boodschap (en/of als een bewijs daarvan) moet interpreteren?

3. Roswell en Desinformatie.

Het verdwijnen van archieven en de onhandige pogingen van de luchtmacht om alles te verklaren, bewijzen dat de Amerikaanse militairen iets zeer belangrijks verbergen, dat plaatsvond in Roswell in 1947. Zoals ze ook hun ondervinding geheim hielden over het effect van plutonium op menselijke wezens.

De hypothese van een buitenaards tuig mag niet zondermeer verworpen worden, want zij steunt op uitstekende getuigenissen. Om het geheim te bewaren heeft men in de zaak Roswell beroep gedaan op de twee voornaamste soorten desinformatie: zowel de zaak minimaliseren als de zaak overdrijven. In ieder geval is het nuttig vast te stellen dat de verspreiding van tegenstrijdige informatie en analyses, waaraan bv. zelfs ufologen [weer staat er 'urologen' ! Vert.] meededen, door die desinformatie uitgelokt kan zijn.

De minimaliserende desinformatie is manifest aanwezig in het rapport van de luchtmacht: getuigenissen over de wrakstukken worden selectief bijgesnoeid om ze te doen passen in de hypothese van de Mogul-ballon. Meer subtiel is ze aanwezig in het boek 'Roswell in Perspective' van de zogezegde 'ufoloog' [wee om: 'uroloog!'] Karl Pflock, ex-CIA lid en ex-DoD lid: affidavits die handelen over het onbekende onschuurbaar en onkreukbaar materiaal worden weliswaar integraal geciteerd in de annex, maar ze worden genegeerd of totaal verminkt weergegeven in de tekst.

De Franse socioloog Pierre Lagrange is duidelijk het slachtoffer geworden van deze bagatelliserende desinformatie. Nadat hij zich heeft uitgesloofd om toch rekening te houden met het rapport van de luchtmacht en met de publicaties van Karl Pflock, besluit hij als volgt: "Tot slot een beetje psychologie. Waarom geloven velen niet even vlotjes in de vliegende schotel van Roswell als in Mogul-ballons of V2's? Omdat die schotel hen te veel doet denken aan populaire science-fiction. Zoals Bertrand Meheust benadrukt, herinnert het thema van een Marsiaans toestel, dat de uitgelezen beleefdheid heeft om zich te komen kapotvliegen in de buurt van een militaire basis, veel te sterk aan de technologische fantasieën uit het begin van de 20ste eeuw. Hetzelfde geldt voor het detail over de ultralichte en ultrasistente materialen waaruit het gemaakt was." ('Revue Ovniprésence', of 'tijdschrift der UFO-aanwezigheid', feb. 1995)

Annex 5: de zaak Roswell –de desinformatie

Alien autopsie

Globaal genomen is dit precies het minimaliserend standpunt over UFO's dat de Franse 'sociopsychologen' innemen. Dit standpunt kan men als volgt aanvallen: het was inderdaad slechts de lichte science-fiction die in de beginjaren 2000 schreef over lichtstralen die konden doden maar ook genezen. Desondanks bestaan er tegenwoordig inderdaad zulke dodelijke militaire lasers, evengoed als genezende medische lasers.

De overdrijvende desinformatie kwam voor het eerst tot uiting bij de projectie van de film over de autopsie op het 'Wezen van Roswell'. Door de zaak Roswell via deze spectaculaire maar betwifelbare autopsiefilm 'op te blazen', zijn sommige mensen er niet alleen in geslaagd het hele verhaal te discrediteren, maar daarnaast en vooral om (door hun timing) de publicatie van het GAO-rapport en de uitzending van de getuigenissen op video te 'verhullen'. [zeg maar: ongemerkt te laten voorbijgaan. Vert.] Het is erg verleidelijk om te geloven in een goed georchestreeerde manipulatie.

4. Minimaliserende desinformatie over UFO's.

Zoals de astronoom Hynek, haar eigen consultant tussen 1948 en 1966, onthuld heeft, heeft de luchtmacht dit soort desinformatie toegepast van bij de start van de zaak. Hynek beschrijft hoe hijzelf aan dat bagatelliseren van talrijke gegevens heeft meegewerkt, door er onterechte astronomische interpretaties voor te leveren.

De desinformatiepolitiek werd nog opgevoerd na aanbevelingen van een 'wetenschappelijk' comité (het comité Robertson), samengeroepen door de CIA in dec. 1952. Dit comité drong er bovendien op aan het UFO-fenomeen te ontdoen van zijn 'mysterieuze aura', en daartoe groeperingen van ufologen te 'bewaken'. Dit laatste gebeurde door er te infiltreren, iets wat met name de CIA op zich nam.

“De hypothese van een buitenaards tuig mag niet zondermeer verworpen worden, want zij steunt op uitstekende getuigenissen”

Ook bepaalde individuen hebben pogingen gedaan de betekenis van talrijke belangrijke gevallen tot niets te herleiden. Bv. Philip M. Klass, toenmalig redacteur van 'Aviation Week and Space Technology', heeft het op zich genomen om 3 der grootste gevallen uit de luchtvaart te 'kraken': Lakenheath (1956), RB-47 (1957), en Teheran (1976), beschreven in hst. 2. Maar hij is nauwelijks ernstig te nemen. In het geval van Teheran bv. citeert hij aan het begin van zijn werkstuk de getuigenissen correct, doch in zijn discussie laat hij willekeurige aspecten ervan gewoon weg.

Minimaliserende desinformatie is zeer efficiënt bij mensen die niet willen toegeven dat de buitenaardse hypothese mogelijk is; overdrijvende desinformatie richt zich meer op de anderen.

Annex 5: de zaak Roswell –de desinformatie

5. Overdrijvende desinformatie over UFO's.

Ook deze vorm is denkkelijk al zeer vroeg opgestart: daartoe behoren zonder twijfel de zogenaamde contacten van een zekere Adamski met een Venusiaan in 1952. Die vorm van desinformatie werd nog aanzienlijk opgevoerd, toen de affaire Roswell op het einde van de jaren '70 herrees uit de vergetelheid.

Het beginpunt hiervan was de zaak Bennewicz. Deze fysicus en ufoloog registreerde pulserende microgolven, die uitgezonden werden vanop een gedeelte van de luchtmachtbasis van Kirtland (Nieuw-Mexico): een terrein voor proefvluchten. Hij schreef die golven toe aan UFO's, die op deze manier controle uitoefenden op 'abductees' (gekidnapte mensen), voorzien van implantaten! Het AFOSI (Air Force Office of Special Investigations), en vooral zijn speciale agent op de basis Kirtland, (plus misschien nog andere organisaties) wendden voor dat zij bang waren voor de publicatie van zijn registraties, en verleidden hem dan maar tot 'fantastische onthullingen': er zouden talrijke ontvoeringen gebeuren, met plaatsing van implantaten om de ontvoerden te kunnen controleren; en er zou uitwisseling van technologische kennis plaatshebben tussen 'ons' en 'hen', op bases in Nieuw-Mexico en in Nevada, bases die de Amerikaanse luchtmacht gezamenlijk zou gebruiken met buitenaardsen. Deze buitenaardsen krijgen een nieuwe naam: EBE of Extraterrestrial Biological Entities. Bennewicz verspreidt deze informatie vooral onder de Amerikaanse ufologen, waarop velen daarvan zich steeds meer isoleren van de gangbare opinie terzake. John Lear, de zoon van de vliegtuigbouwer, doet er nog een schepje bovenop, en geeft details vrij (die hij zg. kent van 'vrienden bij de luchtmacht') over de bedoelde basis in Nevada: het is Groom Lake, in de beruchte 'zone 51'. [Groom Lake bestaat wel degelijk! De basis is zo geheim dat de luchtmacht het bestaan ervan ontkent, maar ze wordt desondanks vermeld in Lejane's Defence Weekly van juni 1996.]

Nog later onthult Bill Cooper, een ex-officier van de Mariniers (2de Bureau Marine), dat de CFR (Council for Foreign Relations of de Raad voor Buitenlandse Betrekkingen), die volgens hem de wereld bestuurt via de Bilderberg-groep [een al ruim 50 jaar bestaande westerse ultrageheime 'club' van toppolitici (met oa. Henry Kissinger en Kenneth Clarke), businessmanagers, bankiers en industriëlen, met vestigingen in talloze landen en met een (volgens henzelf) ongelukkig gekozen hoofdkwartier in Leiden (NL), die zelfs geen website, en aan de telefoon enkel een antwoordapparaat heeft, maar die zonder het minste greintje moraal grossiert in macht, en die volledig achter de schermen beslist over het financieel/economisch/dus-onvermijdelijk-ook-sociaal reilen en zeilen van heel ons planeetje, vanuit een (voor hen) winstgevende optiek. Wereldwijd bekende revolutionaire bewegingen en individuen (Bin Laden op kop) beweren dat nationale regeringen van alle strekkingen naar Bilderbergs' pijpen dansen als lededoppen aan touwtjes. Zie www.crystalinks.com/bilderberg.html Vert.] en de Trilaterale Commissie [een in 1973 opgerichte gelijkaardige club van 325 'private burgers' uit Noord-Amerika, Europa en Japan, die, tenminste in principe, iets wilde doen om de Amerikaanse overheersing af te remmen. Zie www.trilateral.org Vert.] in nauwe samenwerking met de EBE, dus de buitenaardsen.

Dergelijke overdrijvende desinformatie heeft het waarschijnlijk mogelijk gemaakt in Kirtland in het geheim microgolfwapens te ontwikkelen, en in Groom Lake nieuwe prototypes van vliegtuigen. Zij heeft zeker de benodigde wapens geleverd om een aantal erg geloofwaardige ufologen te discrediteren en belachelijk te maken.

Annex 6: Het Fenomeen 'Ufo' tot in de Oudheid –Chronologie

Het UFO-fenomeen heeft een echt wereldwijde verspreiding gekend vanaf 24 juni 1947, na de observaties van piloot Kenneth Arnold in de omgeving van Mount Rainier, in het N-W van de USA. Maar in werkelijkheid zijn de nog niet verklaarde fenomenen in ons luchtruim veel ouder. Eer we daar echter dieper op ingaan, is het de moeite waard om even vast te stellen dat er, tussen maart en juli van datzelfde jaar '47, maar liefst 850 verschillende waarnemingen beschreven worden in heel de USA (Blue Book), en dat in januari '47 een Mosquito-nachtjager van de RAF boven de Noordzee tevergeefs geprobeerd heeft een uiterst snel object te onderscheppen, dat door de radars was geregistreerd.

En dan nu de historiek.

- *In 1946 vliegen er 'spookraketten' over Zweden.*

Tussen februari en december 1946 zien talloze getuigen in het Zweedse luchtruim objecten die meestal gestroomlijnd zijn (soms lijken ze op bollen, dan weer op schijven), meestal horizontaal vliegen, en soms een lichtend spoor nalaten, maar die ook in staat zijn om heel brutaal op te stijgen of te dalen. Ze werden 'ghost-rockets' genoemd, en er werden bijna 1000 waarnemingen geregistreerd. Zij vormden een bron van onrust voor de Scandinavische, Engelse en Amerikaanse militaire autoriteiten, die dan ook onderzoek lieten doen. Hoewel er (officieel) nooit een enkel wrakstuk gevonden is, toch heeft men lange tijd aangenomen dat de Sovjets misschien proefvluchten deden met toestellen die ze in de (veroverde) Duitse oorlogsindustrie gevonden hadden. Achteraf is deze hypothese definitief verworpen.

- *Van 1940 tot 1945: de 'foo fighters'.*

Tijdens de 2de Wereldoorlog zagen talrijke piloten nu eens zwermen rode of groene lichtgevende bollen, met een diameter van enkele tientallen centimeters, dan weer groepen kleine schijven met een metaalachtig uiterlijk, die hun vliegtuigen achtervolgden of omringden, en

die de indruk gaven zich 'intelligent' te gedragen. Omdat ze voor de radars uit die tijd meestal onzichtbaar waren, had men de indruk dat ze niet materieel van aard waren. Bovendien hebben een aantal waarnemers gezien dat ze de vleugels of de staartvlakken van vliegtuigen raakten, zonder de minste zichtbare schade aan te richten. Eerst werden ze 'kruit-vuurbollen' genoemd, later 'foo fighters' (denkelijk een verwijzing naar een bekende strip). Van bij het begin van de oorlog werden ze gesignaleerd op alle operatieterrinen of slagvelden. Zij begonnen massaal te verschijnen tijdens de eerste grote bombardementen op Duitsland bij daglicht, en werden ook waargenomen vanop de grond. Vanaf juni 1944 werden er zelfs talrijke rapporten over geschreven.

Annex 6: Het Fenomeen 'Ufo' tot in de Oudheid –Chronologie

De geallieerde autoriteiten hebben zich over deze waarnemingen behoorlijk wat zorgen gemaakt. Aanvankelijk dachten zij dat dit een geheim Duits procédé was. Aan het eind van de oorlog werd het duidelijk dat daar niets van aan was. Het is toen gebleken dat de Duitse piloten van hun kant overtuigd waren te maken te hebben met een Amerikaans geheim wapen. In Berlijn zou er zelfs een onderzoekscommissie opgericht zijn om dit te onderzoeken. De courante verklaring dat het ging om elektrische fenomenen, vergelijkbaar met het Sint Elmsvuur, is niet overtuigend, want ze houdt geen rekening met de verschillende waargenomen karakteristieken.

Het lijkt erop dat de archieven over de 'foo fighters' geklasseerd werden onder de militaire geheimen, en dit minstens tot in 1949. Talrijke andere waarnemingen, die betrekking hadden op veel grotere objecten in de vorm van sigaren, schijven of bollen, zijn in beide kampen in beslag genomen.

“In elk geval stonden zelfs de zeppelins uit de 1ste wereldoorlog qua karakteristieken nog ver in de schaduw van wat de getuigen 30 jaar eerder hadden gezien”

- *Van 1880 tot 1900 vlogen er 'luchtschepen' boven de USA en Groot-Brittannië.* In die jaren vergaapten tienduizenden getuigen zich aan vliegende machines, die leken op moderne bestuurbare 'zeppelins' (die echter pas 20 jaar later uit de constructiehallen zouden komen). In de meeste gevallen ging het over behoorlijk volumineuze luchtschepen, spilvormig gestroomlijnd, uitgerust met krachtige schijnwerpers, die vaak een geluid van motoren verspreidden, en in bepaalde gevallen zelfs over schroeven leken te beschikken.

In de USA situeert het leeuwendeel van deze waarnemingen zich tussen 1896 en 1897. Andere gevallen werden met name gesignaleerd in Spanje, Duitsland, Zweden en Rusland. Een tweede golf deed zich voor in het begin van de 20ste eeuw in Groot-Brittannië.

De verklaring die ons het eerst te binnen schiet, is die van echte bestuurbare luchtballons (en meteen denkt men weerom aan zeppelins van Duitse herkomst). Nochtans weerstaat deze verklaring maar moeizaam aan een gedetailleerd onderzoek. Want in 1880 leden deze toestellen nog onder een 'sputterende' technologie. Zeker, in 1852 heeft kolonel Griffard een eerste poging gedaan om te vliegen in een langwerpige ballon, die een stoommachine met zeer beperkt vermogen aan boord had. Later, in 1885, heeft Renard voor de eerste keer enkele kms afgelegd, en daarbij Parijs overvlogen, in een bestuurbare ballon uitgerust met een ontplofingsmotor; maar ook dit ding was zeer traag en slecht bestuurbaar.

In feite dateren de eerste luchtschepen met werkelijk bruikbare prestaties van na 1910, en in elk geval stonden zelfs de zeppelins uit de 1ste wereldoorlog qua karakteristieken nog ver in de schaduw van wat de getuigen 30 jaar eerder hadden gezien.

Annex 6: Het Fenomeen 'Ufo' tot in de Oudheid –Chronologie

- *Van de Grieks-Latijnse oudheid tot het begin van de industriële periode.*
In alle tijden heeft de mens in de hemel fenomenen geobserveerd, die –terecht of ten onrechte– als abnormaal werden beschouwd. Maar onze tijd heeft een 'natuurlijke' neiging ontwikkeld om te twijfelen aan de precisie van antieke waarnemingen, twijfel die des te sterker wordt naarmate de fenomenen verder terug liggen.

[Men zou daarentegen juist veel sterker kunnen/moeten twijfelen aan onze eigen elektronische tijd, die ons met zijn hulpmiddelen toelaat nepper dan nep-waarnemingen te simuleren, die nauwelijks te controleren zijn! Vert.]

- Tussen 1800 en 1875 hebben geschiedschrijvers meerdere tientallen waarnemingen te boek gesteld van lichtgevende bollen en wielen, die best wel overeenkomsten vertonen met onze huidige UFO's.
- Uit de 18de eeuw (1701-1800) kennen we een markant, vreemd geval. Niemand minder dan Goethe vertelt dat hij in zijn jeugd (in 1768 om precies te zijn), op een reis tussen Frankfurt en Leipzig samen met 2 andere getuigen een groot lichtgevend buisvormig voorwerp op de grond heeft zien rusten, dat omringd was door talloze kleine, intens lichtgevende en zeer mobiele vlammetjes.
- Uit de 16de en 17de eeuw bestaan er weerom talrijke door geschiedschrijvers vereeuwigde observaties, niet alleen uit Europa, maar ook uit Amerika en Japan. Daar zitten er enkele tussen die bijzonder de aandacht trekken door hun spectaculaire aard en door hun groot aantal getuigen. In april 1561 leek er in de hemel boven Nürnberg een soort luchtgevecht plaats te vinden tussen een groot aantal felgekleurde bollen, schijven en 'sigaren', dat ernstige psychische sporen naliet op de bevolking, en dat de overheid in alle staten bracht. Een gelijkaardig spektakel vond plaats in augustus 1566 boven Bazel.
- Tussen de jaren 1000 en 1500 citeren de schrijvers weerom diverse observaties van lichtgevende bollen, wielen, lansen en staven, die zich traag of snel door de hemel verplaatsen. In het Joegoslavisch klooster van Detchani, gebouwd tussen 1327 en 1335, zijn de muren gedecoreerd met fresco's van engelen, die door de hemel 'varen', zittend in verschillende soorten luchtschepen.
- Nog verder terug in het verleden, tijdens de regering van Karel de Grote (742-814) wordt er gerapporteerd dat Agobard, bisschop van Lyon, erin geslaagd is 3 mannen en 1 vrouw te redden van de brandstapel, die uit een lucht'schuitje' gestapt waren, en die beweerden dat zij net terugkwamen op aarde nadat ze meegenomen waren door hemelse wezens, die hun wondere zaken zouden getoond hebben.
- Elders, zoals in China en Japan, blijken er ook vrij frequent lichtgevende fenomenen gezien te zijn in de lucht, vooral in de middeleeuwen.
- Reeds voor onze tijdrekening vermeldden Latijnse auteurs zoals Dionisius Cassius, Plinius de Oudere, Titus Livius, Julius Obsequens en zelfs Cicero dat er lichten aan de hemel verschenen: brandende schilden, veelvoudige manen en zonnen, en goudkleurige vliegende bollen.
- Oudere verklaringen (door Griekse schrijvers dus) zijn minder talrijk. Daimachos vertelt dat er een bol van vuur meermaals door de hemel vloog tijdens de 78ste Olympiade. Anaxagoras verklaart dat hij hemelse lichten heeft zien vliegen met de afmetingen van een grote balk. Verschijningen van vlammeende schilden en van balken schijnen vrij courant te zijn geweest, want zij worden meermaals beschreven, ondermeer door Homeros.

[Het is jammer dat Cometa hier stopt met zijn opsomming.]

Bepaalde oeroude Indische Veda's wemelen gewoon van vliegend grut in alle maten en gewichten –zowel buitenaardse exemplaren als door de mens gekopieerde (met de vermelding dat deze laatste veel minder performant zijn)– die ook soms luchtgevechten houden. Het boek Henoch (dat natuurlijk niet in onze bijbel zit, maar waarvan er in 1773 gelukkig 3 stokoude kopieën teruggevonden zijn door de Engelse avonturier/ontdekkingsreiziger James Bruce in...Ethiopië) vertelt hoe deze opstijgt “op de donder en de bliksem” (raket?) om instructies te krijgen van God in diens prachtig glanzende “hemel” (moederschip?), en nog terugkomt ook. Zie bv. www.dossierx.nl/index.php/content/view/9/28/ e. a. In archaische (ook geweerde) joodse bijbelversies en in de Kebra Negest-teksten heeft zelfs Salomon vliegende toestellen, die ‘300 dagmarsen aflegden op één namiddag’, en waarvan hij er één schenkt aan de Ethiopische koningin Makeda (de ‘legendarische’ koningin van Sheba), na een ‘scheve schaats’ waaraan hij een zoon (Ibna Hakim of Baina Lekhem) overhield. Zie: www.degoden.nl/kebra_negest.htm e.a. Tenslotte werd zelfs de beroemde JC als baby gedropt in een stal bij een maagd die zijn moeder moest worden, vanuit een helverlichte ‘ster’ erboven. Zo kan men het klassieke verhaal zonder veel moeite ook opvatten. Vert.]

Annex 7: **Bedenkingen** over diverse Psychologische, Sociologische en politieke aspecten van het **Ufo-fenomeen**

Opmerking vooraf: deze bedenkingen slaan vooral op de USA. Nochtans kunnen we vele ervan ook transponeren naar (situaties in) andere landen.

Een groot aantal Amerikanen is overtuigd van het fysisch bestaan van UFO's, van hun buitenaardse herkomst, en ook van het feit dat de Amerikaanse overheid systematisch de waarheid camoufleert met leugens en desinformatie. De meerderheid der recente Amerikaanse uitgaven over dit onderwerp komen tot datzelfde besluit, en ze eindigen vrijwel allemaal met een verzoek om het vermoedelijke geheim gedeeltelijk of helemaal op te helderen. De agitatie in de media rond de zaak Roswell (zie annex 5), die heropflakkerde op het einde van de jaren '70 na een 'black-out' van ruim 30 jaar, en die sindsdien al meer dan 15 jaar zonder ophouden van de ene 'opstoot' in de andere tuimelt, is een symptomatisch voorbeeld van de heersende gedachtegang.

Sommigen geven toe dat de buitenaardse hypothese misschien wel de juiste is, maar beweren dat het geheim in stand gehouden moet worden uit angst voor paniekreacties, die – zo verzekeren zij – zich zeer zeker zouden voordoen. Denk maar aan de rampzalige ervaring bij de radio-uitzending in de USA over de "oorlog der werelden" van Orson Welles, in 1938 (slechts 9 jaar voor Roswell). Deze verklaring is niet noodzakelijkerwijze verkeerd, maar toch lijkt ze ietwat kortademig. Want de wortels van dit systeem reiken waarschijnlijk veel dieper, en de socio-psychologische motivatie ervoor lijkt veel complexer.

7.1 De UFO-paradox.

Terwijl een meerderheid der Amerikanen gewonnen lijkt voor de gedachte dat er buitenaardse intelligenties bestaan, toch blijft een sterk bolwerk, dat zich situeert in wetenschappelijke middens, tussen de gezagdragers en bij het grootste deel van de media, weerstand bieden tegen de mogelijkheid dat zulke wezens –wie het dan ook zouden zijn– onze planeet zouden hebben kunnen bezoeken, of het nog zouden doen, en daarbij ons zonnestelsel doorkruisen.

Veel media verdraaien die gedachte tot iets belachelijks. Parallel aan die tendens verklaart het merendeel der politici en het overgrote deel van de 'intelligentsia' dat de mensheid wel wat beters te doen heeft dan zulke hersenspinsels na te jagen.

7.2 Waarom dat verzet?

7.2.1 Verzet vanwege wetenschappers.

Geconfronteerd met een officiële houding van misprijzen, en uit angst om op één lijn gesteld te worden met 'fanatici uit schotel-secten' of beschouwd als een 'maanzieke zelfkant van de maatschappij', aarzelt vanzelfsprekend een grote meerderheid der wetenschappers (zelfs van diegenen die toch interesse hebben voor de zaak) om een zo geladen probleem aan te pakken. Die meerderheid wil vanzelfsprekend al evenmin haar reputatie, carrière en onderzoeksbudget op het spel zetten (zie annex 2: Observaties door astronomen).

Annex 7: Bedenkingen over diverse Psychologische, Sociologische en politieke aspecten van het Ufo-fenomeen

Dit gezegd zijnde, duiken er bij analyse ook andere, diepere redenen op. Al bijna 2 eeuwen bestaat er een veralgemeende gedachtengang, die ertoe neigt het idee te verwerpen, dat aardse fenomenen zouden kunnen beïnvloed worden door het buitenaardse. In het begin was dit een positieve, rationele en vruchtbare reactie tegen de oude godsdiensten. Vergeleken met de Oudheid heeft de moderne wetenschap inderdaad een flinke stap voorwaarts gedaan door de goden op te ruimen; daarom lijkt het haar nu ergerlijk en onbetamelijk om diezelfde goden onder andere gedaanten terug binnen te halen.

De overheersende gedachte in vrijwel alle kopjes is dat de Mens meester is op aarde, en bij uitbreiding ook in haar naaste ruimtelijke omgeving; hij is het beste dat de natuur in deze kleine uithoek van de Melkweg heeft weten te produceren, en hij blijft dus de enige die beslist over zijn eigen lot. Diverse Amerikaanse filosofen hebben dit concept de naam 'Antropocentrisch Humanisme' gegeven. Als andere intelligenties, die niet alleen van buiten de aarde komen, maar ons qua wetenschappelijke en technologische kennis ook nog ver de baas zijn, zich denkkelijk hebben bemoeid en zich misschien nog steeds blijven bemoeien met onze zaken, ons privé-domein in de ruimte of zijn omgeving, dan wordt dat door velen beschouwd als schrikwekkend en onaanvaardbaar. Want zoiets moeten toegeven zou het comfortabel gedachtenkader van het Antropocentrisch Humanisme doen ineenstorten.

Trouwens, in een aantal disciplines zoals de fysica loopt men het risico geconfronteerd te worden met een wetenschap die vele eeuwen, millennia of misschien nog meer op ons vooruitloopt. Onze concepten konden wel eens letterlijk hopeloos kinderachtig blijken, waardoor de wetenschappers die ermee werken zondermeer aan de zijlijn zouden staan. In de veronderstelling dat het bestaan en de buitenaardse oorsprong van UFO's bewezen zouden worden, is het duidelijk dat niet alleen de positie van intellectuele autoriteiten, maar kortweg de sociale positie van elke elite, wetenschappelijk of niet, zwaar gecompromitteerd dreigt te worden. Dat is tenslotte net wat er gebeurde telkens als bevolkingsgroepen of landen in contact kwamen met een meer ontwikkelde aardse beschaving, met één notoire uitzondering: Japan in zijn Meiji-periode. [Onder keizer Meiji (aan de macht van 1868 tot 1912) slaagde Japan erin onder het (handels)juk van Engeland en Amerika uit te kruipen, door op zeer korte tijd zijn kastesysteem af te breken, en een grondige sociaal-economisch-religieuze (r)evolutie door te voeren. Hierdoor werd het in de kortste keren een evenwaardige handelspartner van het westen, of zelfs meer. Vert.] Op dit voorbeeld zou men zich best eens kunnen concentreren.

Men begrijpt dat het nastreven van meer kennis over het UFO-fenomeen, met het risico van volledig succes, niet noodzakelijk een opvrolijkend perspectief is voor talloze wetenschappers – die daarom dan ook niet veel zin hebben om de hand aan de ploeg te slaan.

Annex 7: Bedenkingen over diverse Psychologische, Sociologische en politieke aspecten van het Ufo-fenomeen

7.2.2 Verzet vanwege politici.

7.2.2.1 Op enkele zeldzame uitzonderingen na (zoals president Jimmy Carter en senator Barry Goldwater) hebben de politici bijna altijd een façade opgehangen van scepticisme en meestal ook van ironie tegenover UFO's. Toch bestaan er ook exemplaren met een positievere houding. De best bekende toespelingen op het mogelijk bestaan van buitenaardsen en op het gevaar dat zij zouden vertegenwoordigen, zijn afkomstig van generaal Mac Arthur en van president Ronald Reagan.

Nadat hij het probleem reeds had aangekaart in 1955, tijdens een onderhoud met de burgemeester van Napels, Achille Lauro, verklaarde generaal Mac Arthur in 1962, tijdens een toespraak tot de militaire academie van West Point: "Jullie staan nu tegenover een nieuwe wereld, een wereld van verandering. De opmars naar de kosmische ruimte... is de mijlpaal van een nieuw tijdvak in de lange geschiedenis van het mensdom.... We krijgen niet langer te maken met dingen van deze wereld alleen, maar ook met de oneindige afmetingen en ondoorgronde mysteries van het universum... ultiem conflict tussen een eensgezind menselijk ras en de duistere macht van een andere melkweg en zijn planeten."

Van zijn kant wist secretaris-generaal Mikhaïl Gorbatsjov te vertellen dat in de rand van de topconferentie van 1985, president Reagan hem in een privé-gesprek zou gezegd hebben dat, ingeval de wereld een invasie door buitenaardsen moest trotseren, de USA en de USSR hun krachten zouden bundelen om deze invasie af te slaan. Trouwens, op het einde van zijn toespraak voor de 42ste plenaire vergadering van de VN op 21 sept. 1987, bevestigde president Reagan: "In onze obsessie rond de huidige antagonismen vergeten we vaak hoeveel dingen alle leden van het menselijk ras verenigen. Misschien hebben we een universele bedreiging van buitenaf nodig om die gemeenschappelijke band te herkennen. Soms vraag ik mij af hoe snel onze wereldwijde verschillen wel zouden verdwijnen als we tegenover een vreemde bedreiging van buiten deze aarde stonden."

7.2.2.2 Desondanks impliceert een officieel geïnteresseerde houding tegenover UFO's en buitenaardsen evenzeer voor politici als voor wetenschappers voorlopig nog altijd het gevaar belachelijk gemaakt te worden door commentatoren en media, die misbruik maken van onvolledigheid, van afbrekende spot en zelfs van leugens.

7.2.2.3 Maar men moet ook andere elementen in overweging nemen. Hoewel blijkbaar een belangrijk aantal Amerikaanse burgers gewonnen zijn voor de mogelijkheid van buitenaardse UFO's, toch zouden bepaalde politieke leiders nog steeds aarzelen om budgetten te vragen voor een onderzoek terzake, uit angst beschuldigd te worden van het verspillen van gelden aan een der meest hachelijke ondernemingen ooit.

7.2.2.3.1 Als wij in de beschreven omstandigheden de hypothese opperen dat Amerikaanse politieke verantwoordelijken van het hoogste niveau in het bezit zijn van exacte informatie die het bestaan van buitenaardsen bevestigt, dan zou hun positie uitzonderlijk oncomfortabel worden. De krijgsmacht kakelt al 50 jaar lang het onveranderde officiële standpunt uit, dat het fenomeen geen bedreiging vormt voor de nationale veiligheid. Wat niet hetzelfde betekent als zeggen dat het niet bestaat.

Maar intussen bestaan er verontrustende waarnemingen, zoals die van 'bezoeken' boven geheime installaties en boven raketbases, van intense elektromagnetische effecten, van militaire vliegtuigen die begeleid worden (geval van de RB-47) of van vliegtuigen die het slachtoffer worden van een gesimuleerde interceptie. Tegenover de onmogelijkheid om aan dit soort bedreiging het hoofd te bieden, stonden de autoriteiten in feite tot nu toe zwaar onder druk om vol te houden dat het fenomeen niet bestond.

Al bestaat er geen rechtstreekse bedreiging, en zelfs al is er in het verleden nooit een echte aanval gebeurd, toch is de potentiële dreiging in de ogen van de (vooral militaire) autoriteiten misschien verpletterend. Zij komen van de sterren, hun machines waken over ons (of bewaken ons) en lijken ons te tarten, zij zijn misschien al sinds millennia op aarde, en wij kennen hun plannen niet. Hun kennis en hun technologie (en dus hun macht) zijn onvergelijkbaar superieur aan de onze. Zelfs zonder dat wij volledig ontwapend zijn, en zelfs rekening houdend met de enorme hulpmiddelen waarover wij op aarde beschikken, alsook met onze evidente capaciteiten om snel bij te leren, toch kunnen wij niet anders dan ons ongerust voelen over hun aanwezigheid.

Dat alles aan de grote klok hangen, en tegelijk personeel en een budget vragen om het nodige onderzoek te doen, is een werkwijze die 's werelds enige supermacht onmogelijk officieel kan overwegen.

7.2.2.3.2 Dit zou nog des te sterker gelden als de volgende supplementaire hypothese bevestigd werd: als het Amerikaans leger werkelijk reeds reële bewijzen in handen had voor die dreiging, bv. in de vorm van neergestorte buitenaardse luchtschepen. In dat geval zou het intensieve onderzoek naar de vreemde technologieën reeds tijdens geleden begonnen zijn, beschermd door geheimhouding op het hoogste niveau. Dat hoogste gezag zou alle schepen achter zich verbrand hebben en dit soort informatie nooit meer kunnen bekendmaken. (Zie 7.3.3 hierna). Want nu (veel te) snel een situatie onthullen die even nieuw als verontrustend is, impliceert waarschijnlijk het risico op sociale aardverschuivingen gepaard gaande met paniek, met een verlamd gevoel bij de bevolking, met een 'boom' van millennium-sekten [bedenk dat de tekst geschreven is in 1995, vert.], en met een massale vlucht van hele bevolkingen naar religieus fundamentalisme. Alle vertrouwen in de huidige leidende klasse zou weg zijn; zij zou denkelijk op korte termijn afgezet worden. Tegenover een dergelijk probleem is de vanzelfsprekende, normale reactie: zoveel mogelijk tijd trachten te winnen door te volharden in de ontkenning terwijl het studiewerk in het geheim wordt voortgezet, in de hoop dat pas de opvolgers de rekening gepresenteerd zullen krijgen, zodra de realiteit definitief onloochenbaar wordt.

7.3 De Amerikaanse verantwoordelijken en de politiek van geheimhouding.

7.3.1 Het Amerikaans leger en de UFO's.

Het Amerikaans leger is rechtstreeks geconfronteerd met het fenomeen, meteen vanaf de 2de Wereldoorlog. Dit lijkt het enige leger te zijn dat er officieel aan gewerkt heeft, met de beschikking over behoorlijke middelen.

7.3.2 De terugslag van de UFO-studie.

Het Amerikaans leger heeft inderdaad luchtvaartuigen ontworpen volgens de karakteristieken die door de meest betrouwbare getuigen beschreven zijn. Dit heeft mogelijk aanzienlijke gevolgen op het gebied van de aandrijving, de gebruikte materialen, de vormgeving, de 'onzichtbaarheid' en de bewapening.

7.3.3 Tenslotte: waarom het geheim?

Voor het ogenblik hebben wij het raden naar de omvang van de lessen die de Amerikaanse militairen getrokken hebben uit het totale pakket van studies die zij aan dit onderwerp gewijd hebben. En een 2de vraag is of ze daarbij vertrokken zijn vanuit waarnemingen, ofwel – zoals wel geschreven wordt – vanuit materiaal dat ze hebben kunnen recupereren.

In elk geval is het duidelijk dat het Pentagon er het grootste belang bij gehad heeft (en misschien nog altijd heeft) om alle onderzoek zo goed mogelijk te verbergen, omdat dit onderzoek op termijn de USA in een positie van grote suprematie kon manoeuvreren tov. aardse tegenstanders, terwijl het hen 'en passant' van een niet te versmaden afweercapaciteit voorzag tov. een eventuele bedreiging vanuit de ruimte. In dat kader kunnen zij onmogelijk de bronnen van dat onderzoek, en evenmin de beoogde doelen bekend maken, want dat zou hun eventuele concurrenten onmiddellijk op het juiste spoor brengen van de interessantste items. In deze hypothese zouden camouflage en desinformatie (actieve en passieve) voorgoed een absolute noodzaak blijven.

In de geest van de Amerikaanse militaire overheid zou het dus de natuurlijkste zaak zijn als het geheim bewaard bleef zolang dat maar enigszins mogelijk is. Alleen een toenemende druk vanuit de publieke opinie, eventueel gesteund door de resultaten van onafhankelijke onderzoekers en door populaire, min of meer met cijfers bewezen uitgaven, of anderzijds een brutale toename van de UFO-manifestaties zouden de Amerikaanse leiders en verantwoordelijken er misschien toe kunnen brengen hun houding te wijzigen.

Maar daar lijken we nog niet aan toe te zijn.

